„Ca de obicei, Sabrina Jeffries surprinde și încântă."
Booklist
Burlacul
SABRINA JEFFRIES
Mihagaby

Colecția Iubiri de poveste

SERIA „DINASTIA DUCILOR“

Timp de zece ani, Lady Gwyn Drake și-a protejat familia și propria reputație ascunzând o aventură scandaloasă din tinerețe. Dar când fostul iubit apare din nou în viața ei, amenințând că va face publice detaliile picante ale relației lor, fratele geamăn al lui Gwyn, ducele de Thornstock, își dă seama că sora lui are nevoie de protecție. Și pentru că Gwyn urmează să își facă debutul în societate în noul sezon din Londra, ducele îl angajează pe supraveghetorul domeniului de vânătoare al familiei să fie garda de corp a surorii lui, însă fără să îi spună adevăratul motiv.

Cu chipeșul maior Joshua Wolfe supraveghindu-i fiecare mișcare și făcându-i inima să bată nebunește, Gwyn ar vrea să scape de umbrele trecutului și să uite de vânătorii de zestre care o curtează. Dar maiorul, deși are ochi doar pentru ea, se arată de neclintit în fața încercărilor ei de a flirta și neîmblânzit în fața amenințării care încă o urmărește, considerând că nu este demn de rangul ei. Așa că Gwyn se vede nevoită să facă o alegere: să încerce să scape singură de șantajul fostului iubit ori să-și deschidă inima în fața bărbatului căruia nu poate să-i reziste...

„Dialog spumos, personaje bine definite și o abundență de senzualitate care îți taie respirația.“
Kirkus Reviews

Sabrina Jeffries este autoarea a peste 40 de romane, vândute în aproape 10 milioane de exemplare și traduse în 20 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-6367-2
9 786063 363672

Alma

London Society Times
Gemenii ducesei de Armitage iau societatea londoneză cu asalt

Dragi cititori, am descoperit din nou o bârfă delicioasă, pentru delectarea dumneavoastră. Lumea ar fi crezut că ducesa de Armitage va aștepta un an, așa cum se cuvine, înainte ca fiica ei, Lady Gwyn Drake, să-și facă debutul în societate. Dar ducesa văduvă dă din nou dovadă de o șocantă lipsă de considerație față de regulile înaltei societăți. Fiica ei va fi prezentată la curte chiar în acest sezon. *Oamenii vor vorbi, desigur, vrute și nevrute, întrucât tânăra domnișoară le va da destule motive să o facă, fiind de așteptat ca Lady Gwyn să fie o adevărată încântare. Cel puțin mama ei a fost destul de înțeleaptă pentru a respecta* măcar o parte *din regulile sociale care se impun în cazul unei femei care e de doar* șase *luni văduvă. Din câte am aflat, ducesa nu va participa la evenimentele sociale alături de fiica ei. Lady Gwyn va fi însoțită la curte de o prietenă foarte apropiată a ducesei, Lady Hornsby, despre care se spune că este o femeie cu o reputație ireproșabilă.*

Fără îndoială, unul dintre motivele pentru care văduva s-a grăbit să o arunce pe fiica sa în cursa pentru căsătorie precum lansezi un cal în goana după premii la un derby este vârsta ridicată, de 30 de ani, a acesteia. Dar zvonurile spun că Lady Gwyn este foarte atractivă și totodată, din câte am auzit, la fel de spirituală precum fratele ei geamăn, ducele de Thornstock. Așa că puțini gentlemeni vor da atenție vârstei când un asemenea premiu e pus în joc.

Și, ca lucrurile să fie și mai entuziasmante, fratele vitreg al lui Lady Gwyn, ducele de Greycourt, își va prezenta noua soție *în acest sezon. Toată lumea s-a tot întrebat ce fel de femeie*

ar alege să se căsătorească cu un bărbat atât de arogant precum ducele. De asemenea, anticipăm cu interes prezența stilată a fratelui geamăn al lui Lady Gwyn. Sălile de bal ale Londrei pur și simplu vor fi pline cu membri ai familiei ducesei, inclusiv doi *burlaci eligibili, dacă îl punem la socoteală și pe cel mai proaspăt duce de Armitage, Sheridan Wolfe. Tinerele domnișoare vor fi norocoase dacă vor putea să pună mâna pe unul din ei. Se anunță un sezon* foarte *interesant.*

Capitolul 1

Aprilie 1809, Armitage Hall, Lincolnshire

Lady Gwyn Drake se plimba pe podul cu plante ornamentale de peste râu precum o tigroaică în cușcă. Ce însemna când un șantajist întârzia? Cu siguranță, nu era un semn bun pentru negocierile pe care spera să le inițieze.

Poate că ea greșise locul de întâlnire.

Scoase din buzunar biletul de la șantajist și îl citi din nou:

Pentru Lady Gwyn

Adu-mi 50 de guinee mâine la ora 16, pe podul care traversează râul de pe domeniul Armitage, dacă vrei să păstrez tăcerea. Altfel, voi da în vileag secrete despre mine și despre tine care îți vor ruina bunul renume. Știi că pot face asta.

Căpitanul L. Malet

Deci nu se afla în locul greșit. Acesta era singurul pod peste râu de pe domeniu. Oare Malet își dăduse seama că locuința aflată la doi pași era ocupată de arătosul supraveghetor al domeniului de vânătoare, maiorul Joshua Wolfe? Sau pur și simplu nu-i păsa?

Se încruntă. Îl văzuse ultima dată pe L. Malet în urmă cu zece ani, când acesta era doar un cadet în armată, iar ea avea numai 20 de ani. Dar, dacă el se aștepta să descopere aceeași fată prostuță cu ochi mari, se înșela amarnic.

Mototoli biletul și îl aruncă în râu. Apoi își strecură mâna în manșon și atinse pistolul pe care îl luase din dulapul fratelui ei geamăn, Thorn, cunoscut drept ducele de Thornstock. Deși pistolul nu era încărcat – ea nu avea nici o idee cum să tragă cu arma și cu atât mai puțin să o încarce –, senzația atingerii patului din fildeș

sculptat al pistolului o făcea să se simtă în siguranță. Avea să arate destul de impresionant încât să sperie un laș precum Lionel Malet.

Auzi scârțâitul roților pe pavaj, moment în care îl văzu coborând din faeton. Probabil se îndatorase pentru acel faeton. Deși nu ai fi spus după felul în care cobora spre pod de pe deal, relaxat ca și cum nu ar fi avut nici o grijă.

Era greu de crezut că ea riscase totul, în urmă cu câțiva ani, pentru o pereche de ochi albaștri, un zâmbet infatuat și un cap cu bucle negre ca pana corbului. Atunci, în uniforma lui simplă de cadet, Lionel păruse extrem de atrăgător pentru o tânără care își petrecea viața înconjurată de prietenii în vârstă ai tatălui ei vitreg, de un frate geamăn și de frați vitregi care o tachinau mereu.

În acea zi însă, deși era îmbrăcat ca un adevărat gentleman, nu avea nici o șansă să o impresioneze. De ce nu reușise să-i vadă adevăratul caracter, șarmant și alunecos, care se folosise de naivitatea unei femei pentru a se strecura în viața ei cu unicul scop de a-i distruge reputația și de a-i otrăvi viitorul? Dacă și-ar fi dat seama atunci...

Dar nu mai conta. Între timp, îi ghicise adevăratul caracter. În vreme ce el se apropia extrem de sigur pe sine, ea scoase pistolul lui Thorn și îl îndreptă spre el.

– Te-ai apropiat îndeajuns, domnule!

Fu șocată când îl auzi izbucnind în râs.

– Vrei să mă împușți, nu-i așa?

– Dacă va fi nevoie...

– Dar nu e nevoie.

El își înălță capul cu o eleganță studiată.

– Trebuie doar să-mi plătești prețul cerut. 50 de guinee. E o sumă rezonabilă în schimbul tăcerii mele, nu crezi?

Mâinile ei tremurau. Spera ca el să nu observe.

– Am fost surprinsă că ai cerut atât de puțin, având în vedere cât ai fi obținut dacă te căsătoreai cu mine.

– Mai ești interesată să te căsătorești cu mine?

Când văzu cu câtă mânie îl privea, Lionel ridică din umeri.

– Mda, bănuiam eu. Ce păcat! Am fi putut beneficia amândoi de pe urma căsătoriei.

– Sunt sigură că pe tine te-ar fi ajutat financiar, dar cum aș fi putut beneficia *eu* de pe urma unei asemenea căsătorii?

El își alunecă privirea insolentă asupra ei.

– Nu mai ești nici pe departe proaspătă precum erai la 20 de ani. Nu mai e mult până când vei fi considerată o fată bătrână de care nici un bărbat nu va fi interesat să o ia de soție.

– Perfect. Îmi convine de minune.

Ciudat, dar chiar era adevărat.

– Mă tem că m-ai făcut să fiu scârbită de bărbați.

Și acel lucru era adevărat. Într-o oarecare măsură.

– Și nu mai sunt o tânără inocentă care să cadă victimă uneltirilor tale.

– Atunci de ce ai nevoie de un pistol?

– Fratele meu s-a temut că ai putea să mă răpești, așa cum ai făcut cu Kitty Nickman, înainte de Crăciun, exact în acest loc.

Lionel se înfurie când ea îi aminti de eșecul acelui plan.

– M-am gândit la asta. Dar îl cunosc pe Thornstock. Dacă te răpesc, vom sfârși săraci amândoi, pentru că ți-ar tăia toate veniturile. Așa cum m-a amenințat în urmă cu mulți ani.

Amintirea acelei trădări i se cuibări în piept precum un sloi de gheață. O înfuria că el încă avea puterea s-o rănească.

– Fratele meu n-a făcut decât să încerce să mă protejeze, așa cum ar fi procedat orice frate.

Și totuși era impresionată că fratele ei geamăn fusese capabil să-i citească atât de bine caracterul lui Lionel, în vreme ce ea fusese oarbă.

– Și, având în vedere încercarea ta de acum de a mă șantaja, a procedat foarte înțelept.

– Asta nu e o încercare, spuse bărbatul și făcu un pas înainte. Am fost cât se poate de serios în privința banilor pe care trebuie să mi-i dai.

Bărbatul mai făcu un pas înainte.

Ea îl luă în bătaia pistolului.

– Nu am banii.

El își încrucișă brațele la piept.

– Atunci presupun că le voi spune tuturor despre noi, începând cu fratele tău.

O senzație de teamă și neliniște o străbătu la gândul că Thorn – sau oricine altcineva – ar fi putut afla adevărul.

– Promit că fac rost de bani odată ce familia mea ajunge în Londra pentru sezonul de baluri. Mai sunt doar câteva zile. Sunt sigură că ai putea să aștepți *măcar* atât.

– Ah, și de ce aș aștepta?

– Pentru că, dacă îi cer lui Thorn 50 de guinee când suntem în oraș, nu va pune întrebări, având în vedere ușurința cu care i-aș putea cheltui pe haine și pe bijuterii. Dar aici, la țară, suma ar ridica suspiciuni, așa că mă va întreba de ce am nevoie de bani. Nu știu ce minciună plauzibilă aș putea să găsesc. Iar dacă îi răspund sincer, te va omorî.

Lionel începu să râdă.

– Adică nu i-ai spus până acum fratelui tău ce s-a întâmplat între noi doi?

– Bineînțeles că nu. Și știu că nici tu nu i-ai spus. Pentru că nu ai mai fi aici, încercând să mă șantajezi, dacă ai fi făcut-o. Thorn te-ar fi omorât cu mulți ani în urmă.

– E adevărat. Amuzamentul dispăru de pe fața lui chipeșă, lăsând loc doar unei străluciri reci în privire. *Acela* era Lionel Malet pe care ea îl știa și îl ura. Din fericire, continuă el, sunt mult mai bine pregătit acum să mă lupt cu fratele tău. Doar nu m-am antrenat degeaba ca soldat. Iar Thornstock s-a mai înmuiat odată cu înaintarea în vârstă.

– Se vede că nu ai prea avut de-a face cu el în ultimul timp dacă într-adevăr crezi așa ceva.

– În orice caz, spuse el, ignorându-i comentariul, nu am nici cea mai mică intenție să aștept banii. Dacă nu poți să mă plătești astăzi, o să-mi iau plata sub altă formă.

Trecu podul și, chiar dacă Gwyn se dădu înapoi, o ajunse înainte ca ea să se îndepărteze prea mult. Dar numai când el îi smulse pistolul își dădu seama că nu persoana ei îl interesa.

– Nu poți să-l iei! țipă ea, simțind cum o lasă puterile. E al lui Thorn. Nu e al meu, nu ți-l pot da!

Arma era cea mai recentă achiziție a lui Thorn, care era foarte încântat de pistol. Fratele ei n-ar fi iertat-o niciodată dacă ea ar fi permis cuiva să-i ia pistolul.

– Nu-mi pasă.

Lionel examină pistolul și pufni când văzu că nu era încărcat.

– Voi lua ceva bani pe ăsta în Londra până când îmi aduci restul sumei. Își îndesă pistolul în buzunarul hainei. Oh, și prețul pe care trebuie să-l plătești pentru tăcerea mea tocmai a crescut la 100 de guinee.

Când se întoarse să plece, ea îl apucă de braț, încercând să-l împiedice să scape cu pistolul lui Thorn.

– Voi face rost de banii ăia afurisiți, dar nu poți lua pistolul!

Reuși să se lupte cu el până când scoase pe jumătate pistolul din haină, când el o apucă de brațe și o scuturã.

– Voi lua de la tine orice am chef, poți fi sigură de asta! Așa că dacă vrei să-ți păstrez secretele...

O împușcătură șuieră pe deasupra locului în care stăteau. Șocați, și ea, și Lionel se uitară în direcția din care venise, spre dealul din spatele ei, unde se afla una dintre casele de pe domeniu.

Cel care locuia acolo, maiorul Wolfe, își reîncărcă arma, apoi ținti spre pieptul lui Lionel. Gwyn nu fusese niciodată atât de încântată să-l vadă pe morocănosul Wolfe, un fost soldat.

– Îndepărtează-te de Excelența Sa! strigă maiorul Wolfe în timp ce se îndrepta spre pod.

Ținea arma îndreptată spre Lionel în timp ce înainta pe terenul mâlos de lângă râu cu ajutorul unui baston.

Lionel rânji la el.

– Sau ce? Un simplu supraveghetor va îndrăzni să-l împuște pe fiul unui viconte?

Gwyn se încruntă.

– Cum ai știut că e supraveghetor? Ah, da...

Uitase că, în preajma Crăciunului, maiorul Wolfe îl împiedicase pe nemernicul Lionel să-și ducă la capăt planul de a răpi o femeie. Nu că ar mai fi contat.

– Maiorul este nepotul unui duce și e un trăgător de elită. Nu numai că ar îndrăzni să te împuște, dar cu siguranță te-ar nimeri.

Maiorul Wolfe o măsură cu privirea. Părea surprins de remarca ei, deși nu-și putea explica de ce. Flirtase de prea multe ori cu maiorul ca părerea ei despre el să fi fost destul de clară. Totuși, se oprise din flirt după ce se alesese doar cu răspunsuri morocănoase din partea lui. Nu avea de gând să mai lase vreun bărbat să-și bată joc de ea. Îl lăsase pe Lionel să facă asta, iar rezultatul fusese dezastruos.

Maiorul îndreptă pistolul spre Lionel.

– Stai pe teritoriul *meu*, încercând să ataci un membru al familiei pentru care *eu* lucrez. Așa că ai face bine să o eliberezi pe această doamnă sau jur că vei regreta amarnic! Nici un magistrat din regiunea asta nu mă va condamna pentru că am împușcat un om înarmat aflat pe teritoriul meu.

– Nu sunt înarmat, începu Lionel.

Când maiorul Wolfe făcu un semn spre buzunarul hainei lui Lionel, din care atârna patul de fildeș al armei lui Thorn, Lionel păli.

– Pistolul nu e încărcat, replică el, dar măcar avu bunul-simț să o elibereze pe Gwyn.

– Ca să nu mai spun că nu îți aparține, comentă ea. Întâlni privirea întrebătoare a maiorului Wolfe. E al lui Thorn, iar domnul Malet mi l-a luat.

Maiorul Wolfe ridică o sprânceană.

– Și ce aveați dumneavoastră de gând să faceți cu un pistol neîncărcat?

– Nu contează. Ceea ce încerc să spun e că îl vreau înapoi.

– Ah, gesticulă maiorul Wolfe cu arma spre Lionel. Ai auzit ce spune Excelența Sa. Dă-i pistolul!

Ochii lui Lionel se îngustară, iar Gwyn simți cum îi bubuia inima. Dacă el îi spune maiorului Wolfe secretul lor? Era exact genul de lucru pe care Lionel l-ar fi făcut ca să se răzbune. Iar ea avea să moară de rușine, ceea ce spunea multe, pentru că rar îi fusese rușine în ultimul timp.

Se apropie de Lionel.

– Dă-mi pistolul, spuse ea. Apoi adăugă în șoaptă: Îți promit că fac rost de bani când ajung la Londra. Dar nu o fac dacă îi pomenești *lui* ceva despre secretele din trecutul nostru.

Lionel își tot muta privirea de la arma maiorului Wolfe la fața ei pământie.

– Aștept să-ți ții promisiunea, murmură el.

Îi înapoie pistolul lui Thorn, se dădu înapoi spre capătul podului și apoi o luă pe cărarea ce ducea spre locul unde își lăsase faetonul.

Din fericire, maiorul Wolfe nu o întrebă ce vorbise cu Lionel, deși urmărise cu atenție schimbul lor de replici. Era destul de sigură că nu avea cum să-i fi auzit din cauza vuietului râului învolburat, dar tot tremura la gândul că fusese cât pe ce ca maiorul să-i afle secretele.

Și avea să tremure atât timp cât Lionel insista cu șantajul lui.

– Mi-aș fi dorit să-l fi omorât, mormăi ea în timp ce maiorul se apropia, urmărind însă cu atenție retragerea lui Lionel.

După ce Lionel se urcă în faeton și se îndepărtă, atitudinea maiorului se mai relaxă. Își îndesă pistolul mare și ciudat în buzunarul generos al hainei jerpelite pe care o purta mereu când lucra pe domeniu.

– Vă voi însoți înapoi la reședință. Când ea încercă să deschidă gura pentru a protesta, el o opri: Doar ca să fiu sigur că Malet nu stă la pândă prin apropiere, așteptând să vă atace din nou.

Oh, în acea privință avea cu siguranță dreptate!

– Îți mulțumesc că mi-ai sărit în ajutor.

Taciturn ca de obicei, el încuviință din cap, apoi o invită cu un gest să o ia înaintea lui. Trecură podul și urcară dealul în liniște, ea privindu-l din când în când pe furiș. Dumnezeule, ce chipeș era! Nu avea nimic modern cu părul lui lung și negru, prins simplu cu un șnur din piele, dar tot era extrem de chipeș!

Unii ar fi putut spune că maxilarul lui era prea pronunțat, iar buzele lui prea subțiri pentru a fi considerate atractive, ceea ce putea fi adevărat. Ea însă găsea această combinație foarte atractivă. Însă ochii lui de culoarea alunei îl făceau să arate altfel decât oricare alt bărbat pe care îl întâlnise vreodată, chiar și față de Heywood, care avea tot ochi căprui. Însă ochii maiorului erau de culoarea mierii închise la culoare, de un auriu atât de neobișnuit, încât s-ar fi uitat în ei cât era ziua de lungă.

Asta nu însemna că ar fi avut prea multe oportunități să facă așa ceva. Când Bea, sora lui, locuia la moșie, Gwyn îl vedea destul de des, dar de când aceasta se căsătorise, maiorul părea hotărât să nu se asocieze cu nici unul dintre cei care trăiau la Armitage Hall.

Asta nu le împiedica pe servitoare să vorbească despre el: cum arăta, ce spunea, ce făcea. Una chiar spusese că s-ar fi căsătorit cu el într-o clipită, chiar dacă șchiopăta. Și totuși, el părea să nu aibă habar despre efectul pe care îl avea asupra femeilor, pentru că altfel s-ar fi căsătorit până atunci. Potrivit surorii lui, maiorul împlinise deja 31 de ani.

– Ce voia Malet? întrebă Wolfe în cele din urmă.

Era fericită că avea pregătit un răspuns plauzibil pentru acea întrebare.

– Să plec cu el. De aceea l-am amenințat cu pistolul.

Maiorul îi cercetă chipul.

– De când umblați cu un pistol la dumneavoastră pe domeniul Armitage?

– De când domnul Malet i-a spus lui Heywood că are de gând să mă răpească pentru a se răzbuna pentru ceva ce Heywood și prietenii lui i-au făcut în străinătate, explică ea.

– Malet a lansat acea amenințare în urmă cu patru luni, punctă maiorul Wolfe. E ciudat că a așteptat până acum pentru a-și pune planul în practică.

– Probabil a așteptat să lăsăm garda jos, replică ea sec. Sau poate că a fost ocupat să curteze vreo moștenitoare bogată și nu i-au ieșit socotelile ticăloase, așa că s-a întors la vechile apucături.

– Și cum se face că vă plimbați pe domeniu cu pistolul descărcat al fratelui dumneavoastră exact când a venit Malet să încerce să vă răpească?

Ea știa că maiorul Wolfe nu era un naiv care să creadă o *asemenea* explicație. Apoi îi veni altă idee.

– Thorn a auzit că domnul Malet se învârtea prin Sanforth, așa că mi-a spus să fiu cu ochii în patru.

– Fratele dumneavoastră se află la Armitage Hall?

– Da, și mi-a dat pistolul lui, pentru protecție.

– V-a dat un pistol scump, neîncărcat... Și nu v-a învățat cum să-l încărcați ori să trageți cu el? Pare un gest cam nechibzuit din partea lui.

– Ai fi uimit să afli, murmură ea.

Își forțase norocul, având în vedere cine era maiorul și faptul că avea pregătire militară. Era limpede că nu se îndrepta în direcția bună.

– În plus, părea că dumneavoastră și Malet vă cunoașteți, și încă destul de bine ca să schimbați confidențe.

– Confidențe? Nu fi caraghios! Ce ai văzut nu are nici o legătură cu ceea ce insinuezi.

– Hm, dacă așa spuneți...

Maiorul Wolfe se mișca surprinzător de rapid pe cărarea din pădure, având în vedere că șchiopăta.

– De ce se află fratele dumneavoastră aici? Nu are propriul domeniu de condus?

– Bineînțeles că are, dar a decis să ne însoțească pe mine și pe mama la Londra pentru sezonul de baluri. Știi, voi fi prezentată la curte și-mi voi face debutul în societate.

– Sunt foarte conștient de asta, spuse el încordat.

Ce voia să spună cu acel comentariu?

Oh, probabil se gândea la sora lui, Bea, și la faptul că și aceasta avea să fie prezentată la curte, dar din noua ei postură de soție a lui Grey, ducesă de Greycourt.

– Din fericire, incidentul de astăzi o să-i amintească lui Thornstock cât e de important să vă țină sub observație pretendenții.

Declarația lui era tipic masculină și arogantă, maiorul părând pregătit să o tragă de urechi. Însă ea își dădu seama că tocmai se ivise o problemă mult mai gravă.

– Sper că nu ai de gând să-i spui lui Thorn ce s-a întâmplat!

Maiorul Wolfe ridică o sprânceană.

– Bineînțeles că asta intenționez să fac. Trebuie să știe, astfel încât să se pregătească pentru a vă însoți peste tot.

Ea se puse în fața lui, pentru a-i bloca drumul.

– Dar nu poți să faci asta! Nu vreau ca Thorn să-și bage nasul în problemele mele personale. Mi-a ajuns cât am stat cu el în Berlin.

În întunericul pădurii, ochii maiorului aveau culoarea și duritatea lemnului de stejar.

– Chiar vă așteptați să păstrez tăcerea în privința acestui incident?

– De ce nu? Chiar nu e problema dumitale. Sunt o femeie în toată firea. Mă descurc în lumea bună cu persoane de teapa lui Malet, mai ales că nu voi fi niciodată singură.

– *Niciodată?* Nici măcar în casa din oraș a familiei? Sau când veți ieși pe balcon la un bal, ca să luați puțin aer? Sau...

– Voi fi atentă peste tot, te asigur. Și nu există prea multe situații în care Malet ar putea să-și pună în aplicare planul de a mă răpi fără să atragă atenția asupra lui.

Și aveau să fie chiar foarte puține situații în care l-ar fi putut întâlni pe Malet dacă maiorul decidea să-i spună lui Thorn, iar acesta începea să o țină sub permanentă supraveghere. Ar fi însemnat ca ea să nu se mai poată întâlni niciodată cu Lionel în privat pentru a-i da banii.

Iar ea nu putea să-i spună lui *Thorn* despre șantaj. Pentru că fratele ei l-ar fi omorât imediat și ar fi sfârșit într-o temniță. Sau l-ar fi provocat pe Lionel la duel și, din nou, Thorn ar fi sfârșit la închisoare.

– Te rog, maior Wolfe, chiar nu trebuie să-i spui fratelui meu...

– Fratele dumneavoastră poate că ține cont de rugămințile dumneavoastră, Lady Gwyn, dar eu știu cum trebuie procedat. Fie îi spuneți personal, în prezența mea, fie îi spun eu. Într-un fel sau altul, va afla ce a încercat Malet să facă. Și cu asta am încheiat discuția.

Dumnezeule, parcă era un câine care găsise un os! Iar din cauza lui, șansa ei de a-i plăti lui Lionel și de a pune capăt acelei nebunii devenise de zece ori mai dificilă.

Capitolul 2

Lui Joshua nu-i venea să creadă că purta acea discuție cu Lady Gwyn. Nici măcar sora lui nu ar fi fost atât de nesăbuită încât să încerce să ascundă o asemenea situație periculoasă.

„Dar s-a asigurat că nu afli despre pericolele ce o pândeau. A făcut exact același lucru înainte de a se căsători cu Greycourt. Poate că Lady Gwyn și Beatrice au mai multe în comun decât crezi."

Nu conta. Nu avea de gând să păstreze secrete pentru Lady Gwyn. Și, după cum reacționase ea la întrebările lui, putea să-și dea seama că sigur avea secrete. Recunoștea cu ușurință indignarea falsă a unei persoane.

Iar faptul că ea insista să nu-și implice fratele făcea ca totul să fie și mai dubios. Probabil era ceva legat de apariția lui Malet pe domeniu în acea zi. Așa că ar fi fost deosebit de imprudent să nu-i menționeze lui Thorn incidentul. Dacă Malet ajungea să-i facă rău pentru că Joshua nu-l informase pe fratele ei în privința pericolului?

Nu, nu avea de gând să riște. Imaginea lui Malet bruscând-o aproape că îi făcuse inima să se oprească. Nu pentru că îi păsa de ea. Ar fi fost absurd să simtă mai mult decât o îngrijorare dezinteresată pentru sora bogată a unui duce. Deși, potrivit surorii lui, Lady Gwyn avea 30 de ani, ea nu părea mai în vârstă decât Beatrice. Odată ajunsă în Londra, pretendenții aveau să se bată pentru mâna ei. Iar el ar fi făcut bine să-și amintească acest lucru înainte de a se lăsa să alunece spre ceva nesăbuit, cum ar fi fost să o dorească.

Se uită la ea și observă că fața ei devenise palidă de-a binelea – o adevărată performanță pentru o femeie cu o piele albă ca de alabastru. Probabil se dăduse cu vreo loțiune cosmetică, una dintre acelea pe care le încercase și Beatrice, sora lui. Dar numai Dumnezeu știa cu ce se dădea Lady Gwyn ca să aibă buzele acelea de culoarea

piersicii pârguite și ochii aceia de un verde provocator. Verde smarald, i-ar fi spus el, având în vedere faptul că străluceau exact precum piatra prețioasă.

La naiba, ce poetic devenise când se gândea la ea! Ar fi trebuit să fie mai atent. Poate că era nepotul unui duce, dar tatăl lui fusese cel mai tânăr dintre cei trei fii ai ducelui și, în plus, un pierde-vară. Așa că Joshua fusese chiar de la naștere nepotrivit pentru răsfățata și, da, frumoasa fiică a unui duce bogat. Cu atât mai mult cu cât între timp se alesese cu o rană la picior, din cauza căreia fusese trecut în rezervă cu o jumătate de soldă, lucru ce îl împiedica să-și urmeze ambițiile legate de Marina Regală.

În plus, dacă nu putea să-și servească țara, prefera să se țină cât putea de departe de așa-numita lume bună și de intrigile ei frivole.

– Brusc, ați devenit foarte tăcută, spuse el, în mod inexplicabil deranjat de acest lucru.

Ea pufni.

– Nu văd de ce aș mai vorbi când e clar că refuzi să mă asculți.

– Ascult. Dar asta nu înseamnă că sunt de acord. Asta v-a enervat – eu v-am refuzat, în vreme ce alt gentleman ar fi fost gata să vă facă pe plac.

Ea se opri ca să-l privească în ochi.

– Thorn nu-mi face pe plac. Și nici frații mei vitregi nu o fac.

– Ah, cuvântul care contează în cazul de față este *frați*. Frații unei femei știu întotdeauna să o citească mai bine decât oricare alt gentleman.

– Serios? N-ai crezut că sora dumitale poate ajunge ducesă. Și te-ai înșelat. Când el se încruntă din cauza adevărului pe care i-l spusese, ea continuă: Și, în caz că nu ți-ai dat seama deja, domnul Malet nu picase sub vraja mea acolo, pe pod.

– Ba mi-am dat seama. De aceea ar trebui să fiți mai prudentă în ceea ce-l privește, ca să nu vă treziți băgată într-o trăsură și dusă în Gretna Green[1].

Ea își puse mâinile în șolduri.

[1] Localitate din Scoția, unde se încheiau căsătorii fără acordul părinților, doar cu doi martori, fiind oficiate de fierari, numiți preoți cu nicovală. (n.red.)

– Deci care e adevărul, maior Wolfe? Sunt o răsfățată, iar toți bărbații îmi cad la picioare sau mă aflu în pericol pentru că, de fapt, bărbații nu-mi cad la picioare?

La naiba cu femeia aceea care îi scotea în evidență lipsa logicii! Îi răstălmăcise cuvintele și îl pusese în imposibilitatea de a veni cu un argument logic în acea discuție.

Dar nu voia să analizeze prea profund acea situație.

Apoi ea adăugă:

– Nu m-ai văzut decât în compania fraților mei și a domnului Malet. Așa că nu știi cum mă comport în fața altor bărbați. Și totuși, ai senzația că îmi cunoști caracterul. Își îndreptă umerii și începu din nou să meargă, nu înainte de a adăuga: Ar trebui să-ți fie rușine!

Șocat, el clătină din cap. Femeia avea abilitatea de a-și folosi limba precum un cuțit pe care-l implânta într-un bărbat până la plăsele când nu i se făcea pe plac. Dar el nu avea de gând să muște momeala.

Când văzu că maiorul tot nu răspunde, ea pufni:

– Nu am înțeles niciodată de ce Bea era mereu nervoasă din cauza dumitale. Dar *acum* înțeleg foarte clar.

Remarca legată de sora lui îl înțepă mai rău decât orice altceva.

– Dacă tot e vorba despre oameni care își dau cu părerea despre alți oameni fără să-i cunoască, atunci ar trebui să-mi cunoașteți îndeajuns de bine sora încât să știți că nu îi place să fie numită Bea.

Tăcerea profundă adusă de cuvintele lui fu atât de apăsătoare, încât el sfârși prin a arunca o privire spre Lady Gwyn. Apoi își dori să nu o fi făcut. Ea avea o expresie atât de jenată, încât el își dori să retragă ceea ce spusese.

– E adevărat? întrebă ea pe un ton ofensat. Sau ai spus-o ca să mă enervezi?

Joshua se gândi să mintă doar ca să-i poate șterge acea expresie de pe chip.

– Iertați-mă, Lady Gwyn. Beatrice mi-ar lua gâtul dacă ar afla că v-am zis.

– Dar de ce nu ne-a spus chiar *ea?* Gwyn se încruntă. Mama i-a spus așa de la bun început pentru că așa o numea unchiul Armie în scrisori.

Joshua știa foarte bine de ce. Unchiul lor, fostul deținător al titlului de duce de Armitage, făcuse tot posibilul să o umilească în toate chipurile, inclusiv dându-i un nume de alint pe care ea îl detesta. Era modul lui pervers de a încerca să o forțeze să facă tot ce își dorea el. Din fericire, nemernicul murise înainte să apuce să-și pună planurile mârșave în aplicare.

– Totuși, ar fi trebuit să o întrebăm cum dorește să fie strigată. Am greșit pentru că nu am făcut asta. Culoarea din obrajii lui Gwyn se mai estompă. Asta explică de ce Grey îi spune mereu Beatrice. Am crezut că e modul lui obișnuit de a se adresa, rece și formal, precum un duce. Dar probabil ea i-a spus cum preferă. Nu-mi pot imagina de ce nu ne-a zis și nouă.

El oftă.

– Încerca să se integreze. Voia să fie plăcută de dumneavoastră și de restul familiei. Și nu putea să strice totul informându-vă pe toți – și mai ales pe mătușa noastră – că nu îi plăcea varianta aceea a numelui ei.

– Ei bine – spuse ea cu o voce blândă –, atunci o să-i cer scuze imediat ce ajungem la Londra, peste două zile. Știu că Bea... Beatrice nu e ruda mea de sânge, dar o consider parte din familie. Și vreau să o fac să se simtă bine-venită în grupul nostru pestriț.

Joshua se simțea îngrozitor pentru că adusese acel subiect în discuție. Mai ales că el chiar o plăcea pe mătușa lor și știa că aceasta nu intenționase niciodată să ofenseze pe cineva.

Mătușa lui Beatrice și a lui Joshua era Lydia, mama lui Lady Gwyn, care intrase în familia Wolfe după ce tatăl lui Gwyn murise. Lydia se căsătorise cu unchiul Maurice, care aproape imediat acceptase o poziție în diplomație, undeva în Prusia, și apoi chiar ajunsese ambasador.

Tocmai de aceea Joshua și Beatrice îi întâlniseră doar cu puțin timp în urmă pe cei doi copii – Gwyn și Thorn – ai mătușii Lydia. Se întorseseră la moșie doar după ce unchiul Armie murise și îl lăsase pe unchiul Maurice moștenitor.

Apoi murise și unchiul Maurice, iar vărul lor, Sheridan, devenise noul duce de Armitage. Fratele lui mai tânăr, Heywood, avea să moștenească titlul în caz că Sheridan nu se căsătorea și nu făcea un copil care să-l moștenească.

Fiind fiul celui mai tânăr dintre frații Wolfe, Joshua ar fi putut să moștenească titlul nobiliar numai dacă Sheridan și Heywood mureau înainte să aibă un fiu pe care să-l lase moștenitor. Și cum amândoi erau tineri și sănătoși, acest lucru era foarte puțin probabil să se întâmple.

Asta nu însemna că îi păsa de titlul nobiliar. Îl văzuse pe Sheridan cum se chinuia să scoată moșia din datorii, iar Joshua nu-și dorea așa ceva. Tot ce voia era să scape de statutul de invalid și să se poată întoarce în Marina Regală. Din nefericire, starea în care se afla piciorul lui făcea acest lucru puțin probabil, mai ales că secretarul de stat pentru război și colonii nici măcar nu-i răspundea la scrisori.

Deodată, își dădu seama că Lady Gwyn îi vorbea.

– Hm? întrebă el.

– Am ajuns.

El se uită în sus la impozanta Armitage Hall și oftă.

– Așa e.

Venise timpul să aibă o conversație incomodă cu fratele ei, ducele de Thornstock, pe care îl cunoștea prea puțin.

Intrară în hol, iar un servitor îi anunță că ducele se afla în camera de scris. Joshua nu-și putea imagina ce putea face Thornstock în încăperea aceea înghesuită, în care erau numai o masă de scris și un raft cu almanahuri vechi. Cumva, Joshua se îndoia că bărbatul scria sau citea. Thornstock nu părea genul care să facă asta.

Se dovedi că ducele descoperise coniacul excelent care era păstrat în acea cameră. De asemenea, scria cu intensitate, dar, după numărul mare de hârtii mototolite care se aflau pe podea, nu părea să fie foarte mulțumit de rezultat.

– Nu-mi spune că scrii o piesă intitulată după numele tău, Marlowe, spuse Lady Gwyn. Mama ar fi atât de mândră!

Fu prima dată când Joshua auzi numele de botez al lui Thornstock, care, presupunea el, fusese ales în cinstea dramaturgului Christopher Marlowe. Și care se întâmpla să fie unul dintre preferații lui Joshua.

Thornstock își înălță privirea și se încruntă la sora lui geamănă.

– Ducii nu scriu piese de teatru, îți amintești? Dar scriu un număr al naibii de mare de scrisori.

Lui Joshua nu îi scăpă faptul că ducele strecură într-unul din sertarele mesei documentul la care lucrase.

Zâmbind ironic către fratele ei, Lady Gwyn făcu un semn spre hârtiile mototolite de pe podea.

– Trebuie să fi fost o scrisoare extrem de importantă dacă ai avut nevoie de atât de multe ciorne.

Era limpede că Lady Gwyn îl șicana pe Thornstock, ca de obicei. Cei doi aveau o relație conflictuală, probabil asemănătoare cu cea pe care o avuseseră Joshua și Beatrice înainte ca ea să se căsătorească. Numai că certurile dintre el și Beatrice erau alimentate de disperarea situației în care se aflau, pe când Lady Gwyn și fratele ei erau bogați. Oare ce provoca acea râcă dintre ei?

Nu, nu-i păsa. Nu era problema lui. Lady Gwyn nu era problema lui.

Thornstock se ridică și îl salută pe Joshua încuviințând din cap.

– Deci ce îi face pe supraveghetorul domeniului de vânătoare al lui Sheridan și pe sora mea preferată să mă onoreze cu prezența?

– Preferată? Mai ai vreo soră despre care nu știu? întrebă cu viclenie Lady Gwyn.

– Sper că nu. Abia fac față cu una.

Joshua îi văzuse de multe ori pe gemeni ciondănindu-se cu orele. Dar în acea zi nu avea răbdarea necesară să-i asculte.

– Scuze pentru deranj, Excelență, dar tocmai ne-am întâlnit cu Lionel Malet pe moșie.

– *Poftim?!*

Thornstock se repezi spre mica fereastră a camerei pentru a privi afară.

– Unde? Acum cât timp?

Lady Gwyn se aplecă spre Joshua și îi șopti:

– Ai fi putut să-i dai vestea cu mai multă delicatețe.

– Spre deosebire de dumneavoastră, eu nu am toată ziua la dispoziție.

Se postă în fața ducelui.

– Malet a acostat-o pe sora dumneavoastră pe podul de lângă reședința secundară. Din fericire, l-am văzut și l-am amenințat

cu pistolul înainte să poată face ceva. M-am asigurat că a părăsit domeniul, dar nu pot garanta că nu se întoarce.

– Nici n-ar conta dacă s-ar întoarce, pufni Lady Gwyn. Vom fi deja în Londra.

– Un motiv în plus să fie supravegheat îndeaproape, spuse Joshua.

Femeia era mai încăpățânată decât un ogar pe care tocmai îl pusese să urmărească un iepure.

Încruntat, Thornstock se întoarse la masa de scris.

– Malet era înarmat?

– Nu, din câte am văzut, răspunse Joshua. Dar a încercat să-i fure lui Lady Gwyn pistolul pe care i l-ați dat ca să se apere.

Thornstock o fulgeră cu privirea pe Lady Gwyn. Un mușchi i se zbătea în maxilar. Joshua nu mai avea nevoie de altă dovadă ca să-și dea seama că femeia mințise în privința modului în care ajunsese în posesia pistolului fratelui ei.

– Te-ai gândit să *încarci* pistolul pe care ți l-am *dat*, Gwyn? întrebă ducele, subliniind sarcastic cuvântul „dat".

Era o oarecare sfidare în modul în care ea se uita la fratele ei.

– Bineînțeles că nu. Ca să-l încarc, ar fi trebuit să știu cum să-l folosesc, dar tu nu te-ai deranjat să mă înveți.

Joshua era de-a dreptul impresionat de abilitatea cu care ea reușise să întoarcă situația, ajungând să dea vina pe fratele ei pentru incidentul periculos în care ea însăși se băgase. Slavă Domnului că Beatrice nu căpătase asemenea talente!

– Corect, spuse Thornstock sec. În acest caz, ar trebui să-mi returnezi pistolul, având în vedere că nu e înțelept ca o persoană să fluture arme pe care nu știe să le folosească.

– Exact asta i-am spus și eu, comentă Joshua.

Thornstock îi zâmbi.

– Văd că începi să te obișnuiești cu ideea că sora mea rar ascultă ce i se spune.

– Ascultă... începu Lady Gwyn.

– Ca să nu mai menționez – continuă Thornstock, ignorând-o – că pistolul acela valorează o avere.

– Atunci presupun că am făcut bine că nu l-am lăsat pe Malet să-l fure, spuse Joshua.

– Într-adevăr.

Thornstock aruncă o privire enigmatică spre sora lui.

– Gwyn, te rog să mi-l înapoiezi.

Lady Gwyn zâmbi.

– Nu ar fi mai bine dacă m-ai învăța să trag cu pistolul?

– Mă înfior când mă gândesc cum ți-ar sta înarmată până în dinți cu ocazia debutului în înalta societate.

Thornstock întinse mâna.

– Dă-mi pistolul, surioară!

– Oh, bine, bine, bombăni ea și îi trânti pistolul cu atâta forță în palmă, încât ducele tresări și miji ochii spre ea.

– Wolfe, te deranjează dacă mă lași câteva momente singur cu sora mea?

Joshua se înclină, fericit că, în sfârșit, putea să plece și să-i lase pe gemeni în plata Domnului.

– Nicidecum. Eu trebuie să mă întorc la treburile mele.

Dar, când se îndrepta spre ușă, ducele îl opri:

– De fapt, Wolfe, aș vrea să aștepți în foaier până când termin discuția cu Gwyn.

Ea păli.

– De ce?

Același lucru se întreba și Joshua, dar măcar avu bunul-simț să nu o spună cu voce tare.

Thornstock ignoră oricum întrebarea surorii sale.

– Dacă nu te deranjează să aștepți, domnule.

Joshua nu era atât de prost încât să-i spună adevărul – că perspectiva de a se afla în preajma surorii lui mai mult timp ar fi pus la grea încercare chiar și un sfânt.

– Pot aștepta.

– Promit că nu va dura mult, rosti Thornstock și îi deschise ușa.

Joshua încuviință din cap și ieși, deja tensionat când ușa nici nu apucase să se închidă în urma lui. Fusese dat afară rapid. Nu-și dădea seama ce era mai rău: că fusese tratat precum un servitor de un bărbat de aceeași vârstă cu el sau că fusese pus s-o aștepte pe blestemata de Lady Gwyn.

Dar nu ar fi contat. Săracii, în special cei de teapa lui, nu-și permiteau să aleagă. Un motiv în plus să încerce să-și facă o situație

mai bună. Pentru că viața lui pe domeniul Armitage devenea cu fiecare zi ce trecea tot mai greu de suportat.

Gwyn se uită insistentă la fratele ei.

– Chiar nu era nevoie să fii nepoliticos cu el.

– Am fost nepoliticos? Thorn se opri. Ah, de fapt încerci să schimbi subiectul. Dar am învățat să evit capcanele pe care mi le întinzi.

– M-ai prins, minți ea, pentru că nu ar fi reușit niciodată să-i explice fratelui geamăn cât de mult o înfuriase modul în care practic îi trântise ușa în față lui Joshua.

Thorn arătă spre singurul scaun din mica încăpere.

– Ia loc, îi ceru el, în timp ce se așeza în spatele mesei de scris. Vreau să aud adevărul despre ce s-a întâmplat între tine și Malet.

– Deja ți-am spus adevărul.

Ochii lui căpătară culoarea gri a furtunii.

– Am senzația că nu mi-ai spus întregul adevăr.

O enerva că Thorn o cunoștea atât de bine. Aceea era binecuvântarea – și blestemul – de a avea un frate geamăn: erau incapabili să-și ascundă prea multe.

Gwyn se foia în scaun, întrebându-se ce ar fi putut să-i spună ca să-l calmeze. În mod clar, *nu* putea să-i dezvăluie lui Thorn întregul adevăr. Dar o versiune, în special una care ar fi făcut-o să pară o prostuță, ar fi fost suficientă. Frații aveau întotdeauna tendința să-și considere surorile naive, și Thorn cu siguranță crezuse asta în ziua aceea, în Berlin, când îl plătise pe Lionel Malet ca să dispară din viața ei.

– Am primit în această dimineață un bilet de la domnul Lionel Malet, începu Gwyn, în care îmi scria că ar dori să reînnoade vechea noastră... prietenie.

Thorn sări în picioare.

– Și tu pur și simplu ai fost de acord să te întâlnești cu el? Ce te-a apucat să faci o asemenea blestemăție, mai ales că *știai* că a mai încercat să răpească o moștenitoare?

– Am împrumutat pistolul tău. Mă gândeam că ajunge să i-l flutur prin față ca să fiu în siguranță.

Thorn veni lângă scaunul ei.

– Și, evident, nu s-a întâmplat așa.

– Tocmai de aceea ar trebui să mă înveți cum să folosesc pistolul, spuse ea, înfruntându-i cu calm privirea furioasă.

– Nici peste cadavrul meu! țipă el.

– Sau al meu.

Obrajii lui Thorn se aprinseră.

– Nu te voi învăța niciodată cum să încarci sau să tragi cu o armă. Scoate-ți gândul ăsta din cap!

– Atunci să nu fii surprins dacă intru în vreun necaz în Londra.

Thorn începu să ia camera la pas, cu o expresie de parcă ar fi fost în pragul unei apoplexii. Apoi se opri în fața ei.

– Vreun necaz cu Malet, vrei să spui...

– Bineînțeles că nu.

Sau nu genul de necaz la care se gândea Thorn.

– Te asigur că mi-am pierdut în urmă cu mulți ani orice interes pentru domnul Malet.

Thorn părea sceptic, ceea ce era destul de ironic având în vedere că ea chiar fusese sinceră.

– Atunci de ce te-ai dus să te întâlnești singură cu el?

– Ca să-i spun exact ce ți-am zis ție. Că nu mă mai interesează și că trebuie să mă lase în pace. Știam că, dacă nu îi dădeam personal acel răspuns categoric, el ar fi presupus că tu m-ai forțat să-l refuz și ar fi continuat să se țină de mine ca o molimă. Dar am fost foarte clară. Însă nu i-a plăcut ce i-am spus.

Thorn își încrucișă brațele la piept.

– Și atunci la ce te-ai referit când ai spus că s-ar putea să intri în bucluc în Londra?

– Am vrut să spun că, știind ce creaturi nesăbuite și impredictibile sunt bărbații, s-ar putea să întâmpin niște probleme în timpul debutului meu în societate. Care ar putea fi rezolvate ușor dacă aș avea o armă la mine.

– Ar fi rezolvate chiar mai ușor dacă voi fi tot timpul în preajma ta, ripostă el.

Gwyn simți cum îi sare inima din piept.

– Sub nici o formă!

Dacă Thorn i-ar fi fost mereu alături, ea nu ar mai fi avut cum să-i plătească lui Malet suma cerută. Se ridică pentru a-și înfrunta fratele.

– Nu se poate să bântui pe lângă mine pe durata întregului sezon de baluri. În primul rând, pentru că îmi vei speria eventualii pretendenți. Apoi pentru că ție nu-ți plac aranjamentele matrimoniale, așa că te vei plictisi, ceea ce te va face extrem de enervant. Deci mulțumesc, nu! Prefer o companie mai plăcută pentru baluri.

El deschise gura să spună ceva, dar se opri, părând că reflectează la ce intenționa să spună. Apoi scoase un oftat adânc.

– Ce să mă fac cu tine, *liebchen*?[1]

Alintul familiar nu o abătu însă din drumul către scopul pe care și-l propusese.

– Fii fratele meu, nu tatăl meu! îi ceru ea cu blândețe. Deja am o mamă băgăcioasă, un părinte ca ea e de ajuns. Ce Dumnezeu, am 30 de ani! Nu crezi că ar fi timpul să încetezi să mă mai ții din scurt, precum o matroană care se poartă precum o însoțitoare virtuoasă?

Deși înlemnise la auzul comparației insultătoare, el spuse:

– Mi-aș dori să *pot* să încetez, crede-mă!

– Poate dacă ai începe să ai încredere în mine...

– Am încredere în tine. Dar nu am în toți vânătorii de zestre din societate. Precum Malet. Apropo, Wolfe a auzit destul din conversația voastră încât să-și dea seama că aproape te-ai logodit cu acel nemernic la un moment dat?

– N-aș crede. Maiorul nu era destul de aproape de noi încât să audă.

Thorn răsuflă ușurat.

– Slavă Domnului! N-aș vrea ca lumea bună să știe că ai avut cândva de-a face cu Malet. Bârfele despre faptul că a fost dat afară din armată – și motivul pentru care acest lucru s-a întâmplat – au ajuns deja la urechile nobilimii, care l-a declarat *persona non grata*. Așa că lumea ar putea face speculații nefondate despre tine dacă se află că ai fost pe punctul de a te căsători cu derbedeul acela în urmă cu zece ani.

Gwyn clipi mirată spre Thorn.

– A fost dat afară din armată? Nu știam asta. Ce s-a întâmplat?

O umbră se așternu pe chipul fratelui ei.

[1] În traducere din germană, înseamnă dragă. (n.red.)

– Întreabă-i pe Heywood și pe Cass, dacă te interesează întreaga poveste. E suficient să știi că Malet nu este considerat un pretendent acceptabil pentru tinere.

– Din câte îmi amintesc, te-ai asigurat că voi simți asta pe propria piele, spuse ea scurt și la obiect.

Cel puțin fratele ei avu bunul-simț să pară a se simți vinovat.

– Încă îmi porți pică pentru ce am făcut?

– Nu fi absurd! M-ai salvat de la o soartă cumplită: căsătoria cu domnul Malet. „Nu mai contează că aproape mi-ai distrus viitorul cu acea ocazie." E de domeniul trecutului.

– Mincinoaso! îi replică el. Cum ea nu îl contrazise, el oftă. În orice caz, trebuie să-i ascundem lui Wolfe legătura ta din trecut cu domnul Malet. O să-l lăsăm să creadă în continuare că Malet a încercat să te răpească din cauza conflictului pe care-l are cu Heywood. Ești de acord?

– Bineînțeles.

Numai ideea că maiorul Wolfe ar fi putut afla cât de proastă fusese în tinerețe o făcea să simtă un nod în stomac, deși nu era sigură din ce motiv. Doar nu avea să se întâlnească foarte des cu fostul ofițer. Ea urma să plece cu familia în Londra, iar el rămânea acolo.

– Mă bucur că ești de acord, continuă Thorn. Sincer, nu cred că Wolfe e genul care să bârfească, dar cu cât știu mai puțini despre acea problemă, cu atât mai bine.

– Cu siguranță.

Când geamănul ei se îndreptă spre ușă și o deschise, Gwyn își aminti că maiorul Wolfe încă aștepta afară. Dar de ce oare? Thorn avea de gând să-i ofere o recompensă pentru că o salvase?

Spera că nu. Maiorul era mândru ca un leu și de două ori mai colțos. Nu ar fi primit prea bine o asemenea propunere.

– Intră, domnule! Am o propunere pentru tine.

Oh, nu! Nu avea cum să fie ceva de bine.

Iar maiorul părea să fie de aceeași părere, judecând după expresia lui îngrijorată când intră în cameră.

– Ce fel de propunere? întrebă el, aruncând spre ea o privire întrebătoare.

Gwyn ridică neajutorată din umeri. Nu avea nici cea mai mică idee ce plănuia fratele ei.

– După cum știi, spuse Thorn, în câteva zile întreaga familie va merge la Londra. Plecăm a doua zi după Paște.

– Sunt la curent cu acest lucru, spuse maiorul, încrucișându-și brațele la piept.

– Și aș dori să ne însoțești.

– Îndrăznesc să spun că un supraveghetor nu prea are ce face la o reședință din oraș, zise suspicios maiorul Wolfe.

– Așa e, dar nu am nevoie de serviciile tale pe lângă casă. Am nevoie să fii garda de corp a lui Gwyn.

Capitolul 3

La naiba! Chiar nu se așteptase la *asta*.

Lady Gwyn știuse ce plănuise fratele ei? Joshua privi expresia șocată de pe fața ei și îi fu îndeajuns ca să înțeleagă că tânăra nu știuse.

– Sunt de acord, având în vedere circumstanțele actuale, că sora dumneavoastră ar putea beneficia de pe urma serviciilor unei gărzi de corp, spuse Joshua, dar sunt convins că prezența dumneavoastră va fi îndeajuns pentru a-l pune pe fugă pe Malet.

Ducele bătea cu degetele în masa de scris.

– Sora mea mi-a spus că nu vrea să *bântui* pe lângă ea, pentru că asta i-ar pune pe fugă pe bărbații care ar dori să o curteze, rosti el cu sarcasm. Dar puțină lume știe de legătura pe care dumneata o ai cu familia noastră. Așa că ai putea să stai cu ochii pe pretendenții ei fără ca lumea să-și dea seama că faci asta.

Lady Gwyn înlemni.

– Nu am nevoie de o dădacă pentru debutul meu în societate.

Thornstock își arcui o sprânceană.

– Un ofițer de marină e departe de a fi o dădacă. Să te protejeze pe tine ar fi mai degrabă o misiune plictisitoare pentru el, presupun. Și, din fericire, sunt gata să-l plătesc regește pentru serviciile lui.

Lui Joshua i-ar fi prins bine banii, dar având în vedere că nu suporta zgomotele puternice, gândul de a merge în Londra îl făcea să se cutremure.

– Sunt și alte lucruri de luat în considerare, Excelență. Cum ar fi incapacitatea mea fizică de a alerga după Malet, în caz că acesta încearcă să fugă cu ea. S-ar putea să fie nevoie de cineva... mai mobil din punct de vedere fizic.

– Poți să tragi cu pistolul, nu-i așa? întrebă Thornstock. Și să folosești un pumnal? Grey a spus că, înainte de Crăciun, l-ai pus rapid la pământ pe unul dintre lingăii lui Malet și că nemernicul abia

se mai putea târî după ce l-ai bătut. Deci e clar că poți să-ți folosești foarte bine pumnii. Se pare că alergatul e singurul lucru pe care *nu* poți să-l faci.

– Pot să împușc, să înjunghii și să pocnesc, dar asta nu e...

– E îndeajuns pentru mine. Ducele aruncă o privire rapidă spre geamăna lui. Atât timp cât îmi protejezi sora cu toate mijloacele pe care le ai la dispoziție, eu sunt mulțumit.

Joshua începu să priceapă că, în ciuda problemelor pe care le-ar fi putut întâmpina, ocazia de a merge la Londra putea fi în favoarea lui. În mod clar, scrisorile lui nu ajungeau la secretarul pentru război. Dar, dacă ar fi putut merge personal la biroul acestuia, poate că ar fi reușit să-l convingă să-l primească înapoi în Marina Regală cu normă întreagă.

Înainte ca Joshua să mai pună vreo întrebare ori să fie de acord cu propunerea, Lady Gwyn își drese glasul.

– Și presupun că eu nu am nimic de zis în legătură cu această propunere.

– Bineînțeles că ai ceva de spus, o asigură Thornstock. Poți să alegi între a mă avea pe mine bântuindu-te în public sau poți să-l ai pe maiorul Wolfe, care te-ar supraveghea cu discreție. Dar unul din noi cu siguranță te va însoți pe parcursul debutului tău. Așa că va trebui să decizi care din noi va fi acela.

– Nu prea am de ales, din câte se pare, spuse ea aruncându-i lui Joshua o privire pe care el nu putu să o descifreze.

Tensiune? Furie? Atracție? Râse cu gândul la ultima variantă. Poate că femeia mai flirtase ocazional cu el, dar asta nu însemna că-l dorea. Ea se pregătea de luni întregi pentru debutul în societate. Testarea talentului de a flirta făcuse cu siguranță parte din acele pregătiri.

Și totuși, se surprinse ținându-și respirația în timp ce ea părea să se gândească la cele două variante. Își dorea să-l aleagă pe el, dar numai pentru că avea nevoie să ajungă în Londra pentru a se întâlni cu secretarul pentru război.

Nu avea nici o legătură cu cât de încântător arăta ea purtând, pentru prima dată după luni întregi de doliu, altceva decât o rochie neagră. Și nici nu izvora din felul în care lumina de la fereastră cădea pe părul ei și îl făcea să pară de un roșu și mai înflăcărat.

Sau din felul în care buza ei plină de jos tremura ușor în timp ce se gândea la propunerea făcută de fratele ei.

Dumnezeule, era o greșeală pe care ar fi fost nebun să o facă! Să meargă la Londra putea fi un dezastru, căci îi putea distruge sistemul de apărare pe care încă nu și-l recăpătase complet. Dar să riște să i se întâmple în preajma ei? Joshua își putea imagina reacția pe care i-ar fi provocat-o un zgomot mai puternic de pe stradă. Iar ea ar fi asistat la o întreagă dezlănțuire a caracterului lui malefic.

Așa că deschise gura pentru a-și manifesta indisponibilitatea de a-i servi drept gardă de corp, numai că ea i-o luă înainte:

– Foarte bine. Îl aleg pe maior.

Cuvintele ei îl lăsară cu gura căscată, așa că aproape rată expresia de satisfacție care apăru pe fața ducelui. Ce uneltea Thornstock și de ce ținea ca Joshua să facă parte din planul acela?

Cu siguranță, ducele era cunoscut drept un libertin, preocupat mai degrabă de dezmățuri decât de baluri. Dar, chiar dacă însoțirea surorii lui i-ar fi limitat distracțiile, în mod sigur ar fi preferat să o facă el decât să se bazeze pe un străin.

Cât despre Lady Gwyn...

Nu avea nici un sens să încerce să ghicească ce rațiune stătuse în spatele alegerii pe care *ea* o făcuse. Nu reușise niciodată să o înțeleagă. Știa că îi plăcea să meargă la cumpărături – o văzuse de câteva ori în Sanforth alegând un săculeț și tot felul de accesorii. Îi plăcea să tachineze și să înveselească oamenii – uneori, încercase să o facă și cu el. Dar, când venea vorba despre fratele ei, părea să simtă numai furie. Ducele probabil făcuse ceva care îi stârnise mânia la un moment dat, iar ea încă îl pedepsea pentru acel lucru.

Joshua ar fi trebuit să ia acel aspect drept un avertisment. Femeia era ranchiunoasă chiar cu propriul frate geamăn. Așa că nu trebuia să lase jos garda în prezența ei. Nu era niciodată înțelept să-ți expui jugulara în fața inamicului.

Ducele se întoarse spre el.

– Iar dumneata ești de acord cu acest plan?

Dacă nu era, probabil ar fi fost condamnat pentru totdeauna la o viață petrecută doar la țară. Și, chiar dacă stilul acela de viață era liniștit, benefic pentru temperamentul lui, ar fi preferat să fie la război, unde nimănui nu-i păsa de așa ceva.

– Sunt de acord.

– Excelent, spuse Thornstock. Cu hotărârea luată, am putea să începem să punem la punct câteva detalii.

Se uită cu un ochi critic la Joshua.

– Sper că ai haine potrivite pentru ieșirile în societate.

– Thorn, exclamă Lady Gwyn. Nu fi nepoliticos!

– Dar de ce e nepoliticos să întreb? Nu vrei să iasă în evidență mai mult decât e necesar în societate, nu-i așa?

Ea își mușcă buza aceea senzuală.

– Nu, doar că... Mă gândesc că mai degrabă...

– Nu mă deranjează întrebarea, interveni Joshua, amuzat de faptul că ea încerca să-i ia apărarea.

Întrebarea ducelui era rezonabilă, având în vedere cât de ponosită era haina pe care o purta.

– Încă am uniforma de gală și, de asemenea, o uniformă normală care probabil ar fi mai potrivită pentru evenimentele din timpul zilei.

Thornstock păru surprins.

– Am crezut că ai părăsit Marina Regală.

– Am fost trecut în rezervă, cu o jumătate de soldă. Nu e același lucru cu a fi dat afară din armată. Teoretic, încă sunt ofițer și aș putea fi convocat pentru a servi țara. Dar, în realitate, un bărbat cu... problemele mele ar fi trecut cu vederea dacă s-ar pune problema convocării soldaților trecuți în rezervă.

– Ah, înțeleg, spuse Thornstock. Atât timp cât ai dreptul să porți uniforma, eu sunt de acord. Iar doamnele îi găsesc atrăgători pe ofițerii în uniformă, nu-i așa, surioară?

Ceva sclipi în privirea ei.

– Așa am auzit.

Ducele se strâmbă spre sora lui, apoi continuă să-l interogheze pe Joshua.

– Dar haine de stradă? Nu cred că vrei să porți uniformă când o însoțești pe Gwyn la cumpărături, de exemplu.

– Oh, Dumnezeule, va merge cu mine și la cumpărături?

– Atât timp cât Malet se dovedește a fi o amenințare, interveni Joshua, voi merge peste tot. Apoi își îndreptă din nou atenția către duce. Am haine obișnuite, care s-ar potrivi perfect.

Ar fi putut paria că multe dintre ele erau mâncate de molii ori demodate, dar nu ar fi recunoscut asta pentru nimic în lume în fața lui Thornstock, fie el duce ori ba.

– Dacă ai nevoie de un croitor, spuse ducele, spune-mi și îți pot recomanda unul.

Joshua își înăbuși impulsul de a izbucni în râs. Un croitor! Thornstock cu siguranță nu dusese vreodată lipsă de bani, pentru că altfel ar fi înțeles cât de absurdă era propunerea lui. Lipsa unui croitor de încredere era ultima problemă a lui Joshua.

– Mulțumesc.

Ca și cum ar fi ghicit motivul care stătea în spatele răspunsului scurt dat de Joshua, Lady Gwyn interveni:

– Sau, dacă preferi, unul dintre frații mei vitregi ți-ar putea împrumuta câteva lucruri.

– Apreciez sugestia, spuse el.

Conversația începea să-l irite, iar singurul lucru pe care nu trebuia să-l facă în fața celor doi frați era să-și piardă cumpătul. I-ar fi ruinat orice șansă de a merge la Londra cu ei.

– Am o întrebare pentru duce. Unde voi locui când sunt în oraș?

Thornstock se încruntă.

– Am presupus că vei dori să stai la reședința Armitage din Londra, cu mama și cu Gwyn. M-aș simți ușurat știind că ești acolo, ca să le protejezi. Și cum mama îți este mătușă, va fi întru totul respectabil. În plus, va veni și Sheridan la un moment dat.

– Dar de ce să nu stea maiorul Wolfe cu *tine?*

I se părea lui, sau ea se înroșise? Spre deosebire de sora lui, Lady Gwyn nu se înroșea niciodată. Dar obrajii ei erau stacojii în acel moment. Și numai gândul la ea îmbujorată îi făcu sângele să fiarbă.

Ducele o țintui cu privirea.

– Pentru că, printre altele, nu vreau să stea cu mine.

– Bineînțeles că nu vrei.

Își fulgeră fratele cu o privire calculată.

– Cât de naiv din partea mea să cred că poți renunța la obiceiurile tale de burlac măcar pentru o lună sau două!

– Cât de tipic din partea ta să presupui că acesta e motivul, rosti el calm, deși ochii lui aruncau săgeți de foc. Adevărul este că Wolfe nu are cum să te protejeze foarte bine dacă se află în altă locuință.

– Ar fi cel mai bine să locuiesc cu dumneavoastră și cu mama dumneavoastră, Lady Gwyn, spuse Joshua. Deși nu știu cât e de cuviincios.

– Nu mă interesează cât este de cuviincios! izbucni Lady Gwyn. Mă deranjează ideea că o să-mi fie studiat și cel mai mic gest.

– Voi face tot ce îmi stă în putință pentru a vă asigura intimitatea când vă aflați în casă, continuă Joshua. Dar când suntem în public, vă voi însoți peste tot, astfel încât Malet nici măcar să nu îndrăznească să vă atace.

Ea nu găsi nici o replică pentru răspunsul primit.

– Sunt de acord cu Wolfe, spuse Thornstock. Dar să abordăm și alt aspect, domnule. Ai o armă mai mică decât pistolul cu flintă pe care ți-l zăresc în buzunarul de la haină?

– De fapt, e un revolver Nock cu șapte țevi.

– Oh, Dumnezeule, nu am văzut niciodată unul, deși am auzit că există!

Thornstock întinse mâna.

– Îmi permiți să mă uit la el?

Joshua îi dădu arma de care era foarte mândru. O cumpărase de la un coleg, un ofițer de marină, când acesta se pensionase.

Thornstock cercetă revolverul cu o admirație nedisimulată.

– *Asta* e o armă adevărată! Nu e de mirare că l-ai îngrozit pe Malet cu ea. Presupun că trebuie să rotești țevile manual.

Joshua îi confirmă cu o încuviințare din cap.

Ducele îi înapoie revolverul.

– Din păcate, nu îl poți căra cu dumneata prin societate. Doamnele vor leșina dacă vor vedea o armă mare ca aceasta.

Lady Gwyn pufni.

– Bărbații!... Nu leșinăm deloc.

– *Tu* nu leșini, îi atrase Thornstock atenția. Dar trebuie să recunoști că nu ești chiar o doamnă tipică.

Cuvinte mai adevărate ca acelea nici că fuseseră rostite vreodată. Joshua își bagă revolverul înapoi în haină și zâmbi vag.

– În orice caz, revolverul meu Nock va fi de folos când nu suntem în societate. Deși pare cel mai nepotrivit de purtat, trage excelent.

– Cum rămâne cu arma când ești în societate, la evenimente? întrebă ducele. Nu sugera o sabie! Probabil nu știi, dar în zilele

acestea, la baluri, ofițerii nu au voie să-și ia cu ei sabia dincolo de garderobă.

– Am propria sabie pe care o port peste tot fără să se observe. Joshua apăsă un buton de pe baston, iar mânerul acestuia se desfăcu, scoțând la iveală sabia dinăuntru. Cum mereu am nevoie de baston, prefer să fie unul cu dublă utilizare.

Thornstock fluieră admirativ.

– Cât de inteligent! Sunt impresionat, Wolfe. Ești pregătit pentru orice.

– Am auzit că se fac și bastoane cu pistoale ascunse în mâner. Sper să cumpăr unul la Londra.

Încă un motiv pentru a accepta propunerea ducelui.

– Până atunci poți folosi pistolul meu. Am două la fel, așa că vom purta amândoi câte unul. Ducele luă pistolul pe care îl pusese pe masa de scris cu câteva momente în urmă. Nu e atât de rapid precum revolverul tău, dar compensează prin faptul că e mai ușor de folosit. Totuși, nu știu dacă poate fi ascuns în uniformă.

Joshua se uită cu jind la pistolul cu țeavă din aur și pat dintr-un fildeș sculptat cu precizie.

– Sigur pot găsi o cale să-l ascund. Bineînțeles că putea dacă asta însemna că putea pune mâna pe el. Deși pare prea scump pentru a fi folosit drept armă de foc, Excelență.

– Așa e, am plătit pe el 200 de lire acum o lună.

La naiba, suma era echivalentul salariului pe cinci ani al lui Joshua, pentru munca de pe domeniul de vânătoare!

Thornstock îi întinse pistolul.

– Presupun că pot avea încredere că vei avea grijă de el.

Joshua ar fi trebuit să refuze acel obiect scump. Numai Dumnezeu putea ști ce se putea întâmpla dacă pistolul se dovedea mai mult ornamental decât util. Dar nu putea să reziste acelei minunății.

– Voi face tot ce-mi stă în putință pentru a-l returna intact, spuse Joshua în timp ce lua pistolul.

Thornstock ridică o sprânceană.

– Îl poți păstra drept răsplată pentru că ai acceptat să-mi protejezi sora... atât timp cât o returnezi *intactă*.

Joshua încă era năucit de oferta incredibil de generoasă a ducelui, când o auzi pe Lady Gwyn.

– *Eu* nu sunt o armă, Thorn. Și nici nu-ți aparțin ca să mă poți împrumuta maiorului, ca pe o marfă.

– Ce păcat, mormăi ducele. Pentru că maiorul s-ar putea să reușească să te pună la punct.

Joshua nu ar fi făcut așa ceva nici dacă ar fi fost răsplătit cu toate pistoalele din aur și fildeș din Anglia.

Lady Gwyn îl fulgeră cu privirea pe fratele ei geamăn.

– Și te mai întrebi de ce ai atâtea probleme cu femeile respectabile...

– Mă descurc perfect cu femeile respectabile care sunt *căsătorite,* bombăni el. Cele nemăritate și care încearcă să mă vadă însurat îmi dau de furcă.

– Deci am terminat cu această discuție total necuviincioasă despre cum voi fi îmblânzită la Londra, glumi Lady Gwyn.

Ducele schiță un zâmbet.

– Mă îndoiesc că există vreun bărbat pe lumea asta care ar putea să te *îmblânzească, liebchen.* Nici măcar eu nu aș îndrăzni.

– Foarte bine. Pentru că, dacă ai încerca, ți-aș tăia fuduliile și ți le-aș înmâna într-o cutie.

La naiba, nici măcar Beatrice nu era atât de slobodă la gură! Lady Gwyn avea o gură pe care i-ar fi plăcut să o exploreze, să...

„Nici să nu-ți treacă prin cap! Intri într-un mare necaz..."

– Un singur lucru mai e de precizat, Wolfe, zise Thornstock. Nu trebuie să-i spui mamei de ce călătorești cu noi.

– Rar mi se întâmplă să fiu de acord cu fratele meu, dar în acest caz are dreptate, spuse Gwyn. Mama s-ar alarma dacă ar afla că propriul meu... viitor poate fi în pericol. Și cum e atât de fragilă de când a murit tatăl meu vitreg...

Cu ochii mijiți, Joshua își mută privirea de la un geamăn la altul, cu sentimentul că, de fapt, cei doi aveau și alte motive pentru care voiau să-i ascundă acest lucru mătușii lui. Dar, chiar dacă era așa, nu-și putea imagina care ar fi acelea.

– Și ce ar trebui să-i spun? întrebă iritat Joshua. I se va părea ciudat că mi-am părăsit postul de pe domeniu fără vreun motiv.

– Spune-i că vrei să o vezi pe Bea. Obrajii lui Lady Gwyn se colorară din nou. Am vrut să spun pe Beatrice. Spune-i mamei că dorești să asiști la balul la care sora dumitale va fi prezentată ca ducesă de Grey. Gwyn bătu din palme, încântată. Da, e perfect! Mama va fi încântată de *asta!*

– Dar lui Beatrice i se va părea ciudat, mormăi Joshua. Știe că nu-mi plac adunările unde sunt mulți oameni.

Și știa, de asemenea, de ce.

– Lasă-mă pe mine să discut cu sora ta, spuse Lady Gwyn cu un zâmbet obraznic. O să-i spun cât de dor ți-a fost de ea de când a plecat, cât de urât ți-a fost singur în casa de pe domeniu și cum pur și simplu ai simțit că *trebuie* să o vezi în momentul ei de glorie.

Joshua o privi chiorâș.

– Beatrice o să vă râdă în față dacă îi spuneți asemenea dulcegării. Mă cunoaște prea bine.

Deși se simțise singur și îi fusese dor de Beatrice, nu avea de gând să recunoască acest lucru în fața lui Gwyn. Sau a lui Beatrice.

– Ah, foarte bine. Trebuie să mă mai gândesc, ca s-o fac să sune realist. Doamne ferește ca unui bărbat să-i fie dor de sora lui! Zâmbetul ei dispăru. Nu-i așa, Thorn?

Thornstock se holbă la ea.

– Ai grijă ce zici, zgripțuroaico! Nu vreau ca Wolfe să o ia la fugă când nici măcar nu și-a început misiunea.

– Acestea fiind spuse, cred că e timpul să plec. Am bagaje de făcut, iar maiorul cu siguranță trebuie să-și organizeze servitorii din subordine. Și trebuie să discute cu Sheridan, spuse ea pe un ton rece. Se întoarse spre Joshua. Oh, maior Wolfe, dacă nu te deranjează, aș dori să schimb câteva cuvinte cu dumneata între patru ochi înainte să pleci spre casa văduvei.

Cu un nod în gât, el o urmă pe hol.

– Pe aici, spuse ea.

După ce aruncă o privire în salonul albastru, ea îl invită înăuntru și închise ușa după ei.

Surprins, Joshua tăcu o vreme.

– Cred că această întrevedere e mult mai intimă decât permite eticheta, Excelență.

– Prostii. Am nevoie doar de câteva clipe. Nu vreau ca fratele meu să se amestece mai mult decât a făcut-o deja. Își ridică o sprânceană drăguță. Și, apropo, când spui Excelență în felul acesta, sună îngrozitor de sarcastic.

– Nu a fost intenția mea, mă voi strădui să sune mai respectuos pe viitor, spuse el, dar fără a reuși să-și ascundă sarcasmul din ton.

– Nu am vrut să spun asta, protestă ea. Știi foarte bine că nu ești un servitor.

– Îndrăznesc să vă contrazic. Fratele dumneavoastră m-a numit supraveghetor – și nu o dată, ci de două ori. Când o văzu tresărind, Joshua își îmblânzi tonul. Poate că *dumneavoastră* nu mă vedeți așa, dar Thornstock cu siguranță o face. Ca să fim cinstiți, chiar fac muncă de supraveghetor. Și, mulțumită înțelegerii pe care tocmai am încheiat-o, voi lucra și ca garda dumneavoastră de corp, la Londra. Deci e limpede că nu mă deranjează să fiu angajatul familiei dumneavoastră.

Ce minciună sfruntată! De fapt, chiar îl deranja. Voia să facă mai mult decât să se ocupe de moșie, de domeniul de vânătoare și de pădurea de pe moșia ducelui.

– Dacă spui tu, oftă ea. Dar nu am vrut să discutăm despre asta. Când ajungem la Londra, aș vrea să mă înveți să trag cu arma.

Joshua înjură în barbă.

– Pentru că fratele dumneavoastră, înțelept fiind, a refuzat să o facă?

Gwyn făcu un gest de lehamite cu mâna.

– Așa e el, crede că în acest fel că mă protejează. Dar dumneata ai învățat-o pe Beatrice, deci nu văd de ce nu ai putea să mă înveți și pe mine să trag.

El își încrucișă brațele la piept.

– Am învățat-o de nevoie pe Beatrice, pentru că uneori trebuia să stea singură noaptea, în casa de pe domeniu. Și voia să fie în siguranță. Cumva, mă îndoiesc că a vă pune o armă în mână ar ajuta pe cineva, inclusiv pe dumneavoastră, să fie în siguranță.

– Atunci am o surpriză pentru dumneata, maiorule, spuse ea, ridicând sfidător bărbia. Dacă nu-mi promiți că mă înveți să trag cu arma, mă duc înapoi în camera de scris și îmi informez fratele că prefer ca el să mă însoțească la Londra, la urma urmei. Pentru că îmi ești de folos numai dacă faci ceea ce îți cer. Cel puțin în acest caz.

La naiba! Părea hotărâtă să-i forțeze mâna. Joshua ar fi putut să o lase acolo și să-i refuze cererea. Caz în care pierdea oportunitatea de a merge la Londra, cu consimțământul lui Sheridan.

Sau ar fi putut să încerce altă tactică pentru a câștiga timp: distragerea atenției. Ar fi putut funcționa. Concepu rapid un plan.

Apoi încuviință din cap, ca și cum s-ar fi lăsat convins.

– Bine. Lecții de tras cu arma.

Capitolul 4

A doua zi după Paște, tot grupul se puse în mișcare spre Londra, în trăsura confortabilă a lui Thorn. Gwyn și mama ei stăteau pe o parte, Thorn și maiorul Wolfe, pe cealaltă. Thorn era atent, ca de obicei, încercând să o distreze pe mama lor prin ghicitori pe care i le dădea spre rezolvare.

Gwyn era mai interesată să-l privească pe maiorul Wolfe.

Adevărul era că, înainte ca fratele ei să-l angajeze pe maior drept gardă de corp, Gwyn se gândea cu groază la debutul ei de la Londra. Dar în acea zi, în camera de scris, descoperise cât de amuzant era să-l tachineze pe bărbatul acela ursuz. Și abia aștepta să o facă din nou. De câte ori îl tachina, negura se ridica de pe fruntea maiorului, care devenea sarcastic. Ceea ce însemna că ea reușea, în mod surprinzător, să-l afecteze mai mult decât lăsa el să se vadă.

În ziua călătoriei spre Londra, reușise din nou să o surprindă. După toată discuția despre lipsa hainelor potrivite, ea se așteptase să-l vadă purtând, în cel mai fericit caz, uniforma de ofițer. Și, deși ținuta lui de călătorie era oarecum demodată – puțini gentlemeni mai purtau jachete gri-deschis și pantaloni de culoarea antracitului –, Joshua arăta atât de splendid, încât nici nu mai conta.

Chiar și fără uniformă, puteai citi pe fiecare centimetru din el că era ofițer: de la pletele negre prinse cu grijă într-o coadă și mănușile gri până la cizmele militărești din piele neagră.

Și, oh, acele cizme o făceau să saliveze! Nu ajuta nici că vârful cizmei lui drepte îi atingea fustele, având în vedere că nu reușea să-și îndoaie foarte bine genunchiul din cauza rănii suferite. Ar fi vrut să fie îndeajuns de curajoasă ca să-și frece vârful ghetuțelor pe care le purta de al lui. Poate asta l-ar fi făcut să-și întindă

piciorul pe *sub* fustele ei, ceea ce le-ar fi permis să-și atingă cizmele... mai intim.

Poate că asta l-ar fi făcut *în sfârșit* să se uite la ea. El își ținea privirea ațintită pe fereastră de mai bine de o oră, deși ea nu putea înțelege ce vedea atât de interesant. Cum Paștele căzuse devreme în acel an, primăvara nu se făcea încă simțită. Câțiva copaci începuseră să înmugurească, dar aerul era atât de umed și de rece până și în trăsură, încât nici măcar pelerina ei de lână nu reușea să-i țină cald.

Începu să tremure, iar mama ei se întinse pentru a-i apuca degetele înmănușate.

– Oh, Dumnezeule, mâinile tale sunt reci ca gheața! Cum ajungem la Londra, *trebuie* să-ți cumpărăm o pelerină mai groasă. Cea de pe tine arată bine, dar te asigur că... începu mama ei.

– Pelerina mea e perfect adecvată pentru primăvară, mamă, spuse Gwyn, străduindu-se să sublinieze că nu era o răsfățată, așa cum o considera maiorul. Mai mult decât atât, nu am avut niciodată șansa să o îmbrac până acum, pentru că am intrat în doliu. Și nu aveam de gând să renunț la ea doar pentru că e puțin mai frig azi.

– Ei bine, când vom opri să schimbăm caii, spuse mama, voi ruga să ne dea niște cărămizi încălzite. Am văzut că, atunci când ai ceva cald la picioare, ți se încălzește tot corpul.

– Nu avem timp pentru cărămizi încălzite, mamă, spuse Thorn cu iritare în glas. Suntem așteptați înainte de apus la hanul Golden Oak din Cambridge, și vreau să mă asigur că ajungem la timp. În plus, mie nu mi-e frig. Ție ți-e frig, Wolfe?

– Sunt bine, spuse el, fără ca măcar să-și întoarcă privirea de la fereastră.

– Eh, bineînțeles că *Joshua* e bine, se văicări mama. Probabil a trebuit să îndure tot felul de temperaturi când era soldat.

– Aș spune că da, comentă fratele ei. Nu ai participat la glorioasa Bătălie de pe Nil, Wolfe?

În sfârșit, el își întoarse capul de la fereastră.

– Ba da, spuse el concis. Dar nu a fost nici pe departe glorioasă, credeți-mă!

Thorn se mișcă pe banchetă, ca să se poată uita mai bine la maior.

– Britanicii au câștigat într-un mod spectaculos, nu-i așa? Aș spune că poate fi considerată o bătălie glorioasă.

Maiorul Wolfe făcu o grimasă.

– Două sute de oameni de pe vasul nostru au pierit, mulți dintre ei tovarăși de-ai mei, din marina britanică. Așa că iertați-mă dacă imaginea mea despre acea bătălie e colorată în sângele pe care l-am văzut scurgându-se pe puntea vasului Majestic. La un moment dat, Majestic a fost prins între două vase franceze, iar acolo ne-am pierdut căpitanul, dar și două catarge. Ca să nu mai zic cât era de avariată carena navei. La vremea aceea, lucrurile nu păreau deloc... glorioase.

– Și totuși, insistă Thorn, Sheridan mi-a spus aseară că ești un adevărat erou de război. Că ai fost numit căpitan datorită actelor tale de vitejie din acea bătălie. Eu nu știam.

Nici Gwyn nu știuse. Cât de enervant trebuie să fi fost pentru el să coboare de la acel nivel la o slujbă de supraveghetor! Nu era de mirare că omul era mereu morocănos.

– Acolo ai fost rănit? întrebă Gwyn, dornică să audă orice detaliu pe care el ar fi vrut să-l împărtășească despre vremurile din Marina Regală.

Un zâmbet vag încolți pe buzele maiorului.

– Nu, având în vedere că Bătălia de pe Nil a avut loc în urmă cu zece ani. Nu zac prin Sanforth de chiar atât de mult timp, Excelența Voastră.

– Iartă-mă, murmură ea. Nu știu prea multe despre războiul împotriva Franței.

– Asta în mod clar, o atacă Thorn.

– Și, ca să fim corecți, la vremea aceea eu trăiam în Berlin, nu se lăsă Gwyn mai prejos.

– Și știm cu toții că în Berlin nu există ziare, îi răspunse Thorn caustic.

Mama se holbă la amândoi, apoi își îndreptă atenția spre maiorul Wolfe.

– Să știi, Joshua, că nu e nevoie să te adresezi atât de formal. Ești nepotul meu, ești parte din familie.

– Da, așa e, amice, adăugă Thorn. Am vrut să-ți spun asta de ieri. Vei ieși în evidență drept un novice în societate dacă vei continua să ne spui Excelență. Știu că eu și Gwyn nu suntem înrudiți

cu tine, dar, după cum tocmai spunea mama, ești parte din familie. În special acum, după ce sora ta s-a căsătorit cu fratele nostru vitreg. În plus, ești nepotul unui duce. Așa că e cazul să încetezi cu formalitățile, pentru Dumnezeu!

– Am încercat și eu să-i spun asta, în urmă cu câteva zile, dar nu a vrut să mă asculte, interveni Gwyn.

Maiorul ridică o sprânceană.

– Iartă-mă, Lady Gwyn, dar a fost greu să respect toate instrucțiunile – și cererile – pe care mi le-ai dat.

Ea simți că el se îndrepta foarte periculos spre a aduce în discuție dorința ei de a învăța să tragă cu pistolul. Judecând după sclipirea pe care o avea în ochi, știa și el foarte bine acel lucru.

– Așa e Gwyn, spuse Thorn, mereu dă ordine oamenilor.

– Eu? izbucni Gwyn, încrucișându-și brațele la piept. Tu erai cel care nu mai contenea dându-i instrucțiuni legate de îmbrăcăminte.

– Ia tăceți amândoi! le ceru mama. Nu am de gând să ascult cum vă împungeți tot drumul până la Golden Oak.

Thorn își dădu ochii peste cap.

– Nu mai suntem copii, mamă. Nu mai suntem copii de mulți ani.

– Serios? Mai că m-ați păcălit, răspunse ea. Nepotul meu e singurul care respectă bunele maniere.

– Nu cred că m-a mai acuzat vreodată cineva de respectarea bunelor maniere, mătușă, glumi maiorul. Nici măcar propria soră.

Așa vagă cum fusese, menționarea nepoatei ei preferate o îmblânzi.

– Chiar țineam să-ți spun... Este atât de frumos din partea ta să faci așa ceva! Să mergi la balul de debut al lui Beatrice. Ea știe că vii?

Maiorul îi aruncă lui Gwyn o privire întrebătoare. Când ea clătină din cap, semn că nu apucase să discute cu Beatrice, el răspunse:

– E o surpriză.

– Și mai bine! exclamă mama. Oh, abia aștept să-i văd reacția când te va vedea plimbându-te tacticos prin casa din Londra!

– Atunci voi încerca să mă plimb tacticos, dacă asta îți face plăcere, mătușă, spuse el fără ranchiună, dar evitând privirea lui Gwyn.

Remarca trecu pe lângă urechile mamei, prea exaltată de ideea surprizei de care urma să aibă parte Beatrice, dar nu pe lângă urechile lui Gwyn. Se necăji pentru el. De câte ori pe zi îi auzea pe cei din jur spunând lucruri nesăbuite? De câte ori trebuia el să pretindă că nu le observase scăpările?

– Mare păcat că nu poți merge și la prezentarea de la curte, continuă mama pe un ton vesel. Deși Grey ar reuși să-ți facă rost de o invitație dacă vorbește cu persoanele potrivite.

– Te rog, nu-l deranja pentru așa ceva, spuse maiorul pe un ton care suna mai mult a ordin decât a cerere. Să particip la debutul lui Beatrice va fi mai mult decât suficient pentru mine.

Gwyn tresări. Trebuia să fie pură tortură pentru el să fie împins cu forță în societate, când era clar că nu-și dorea asta. Dar acel lucru putea fi în favoarea ei. Îl putea convinge să rămână acasă uneori, când ea ieșea la evenimente cu prietenii. Prieteni de care ar fi putut scăpa ușor. Era tot ce avea nevoie pentru a se întâlni cu Lionel ca să-i dea banii.

– Ce te-a făcut să iei decizia de a ne însoți la Londra? întrebă mama. Bea era convinsă că nu ai veni nici dacă te-ar implora.

Privirea lui o fulgeră pentru o clipă pe Gwyn, apoi renunță.

– Îmi era dor de ea, spuse Joshua sec.

Gwyn reuși cu mare efort să-și stăpânească un hohot de râs și îl văzu pe fratele ei cum se chinuia să nu râdă.

– Asta e un lucru extraordinar de frumos.

Mama îi aruncă lui Thorn o privire aproape mânioasă.

– Mi-aș dori ca și gemenii să fie la fel de apropiați. Dar Thorn nu a iertat-o niciodată pe Gwyn pentru că nu s-a întors cu el în Anglia când a preluat titlul nobiliar.

– *Mamă*, începu Thorn, cu o voce mâhnită.

– Ce e? E adevărat.

– Poate că e, dar sunt convinsă că nu-l interesează pe maior, interveni Gwyn. Nu cred că are chef să i se vorbească despre certurile din familia noastră.

– Dimpotrivă, spuse maiorul Wolfe, sunt numai ochi și urechi.

Și mai ales ochi, se gândi Gwyn, pentru că el o privea cu o intensitate care stârnea în ea o emoție ciudată.

– Totul a început când în viața lui Gwyn a apărut acel pretendent extrem de problematic...

Gwyn îl imploră pe Thorn din priviri, dar, pentru prima dată, acesta părea incapabil să-și găsească vorbele.

– Am uitat cum îl chema, continuă mama. Parcă Hazle...

Hazlehurst fusese alt pretendent de-ai lui Gwyn. Slavă Domnului că mama nu avea o memorie grozavă! Și Slavă Domnului pentru lungul șir de bărbați care o curtaseră de-a lungul timpului, fără ca ea să le accepte cererea în căsătorie.

– Da, mamă, Hazlehurst îl chema, minți Gwyn cu nerușinare.

– Oricum, continuă mama, am înțeles că Thorn s-a purtat foarte urât cu el, așa că bărbatul a plecat și s-a înrolat în marină. Gwyn nu l-a iertat niciodată.

– Pe Hazlehurst? întrebă maiorul, cercetându-i chipul lui Gwyn. Sau pe Thornstock?

– Pe amândoi, răspunse mama. Le-a întors spatele amândurora.

– Poți să mă învinovățești pentru asta? pufni Gwyn. Nu era treaba lui Thorn să-l pună pe fugă, și nu era treaba lui Hazlehurst să se lase pus pe fugă.

– Mai ales că fratele tău nu făcuse decât să se poarte urât cu el, spuse maiorul. Dacă acest Hazlehurst n-a rezistat în acele circumstanțe obișnuite, înseamnă că viața în marină a fost un adevărat șoc pentru el.

– Sunt convins că exact așa a fost, rosti Thorn, părând *în sfârșit* a-și găsi cuvintele. Am auzit că bătăile aplicate soldaților nu sunt ceva ieșit din comun. E adevărat, maior Wolfe?

Joshua ridică din umeri.

– Depinde de căpitan. Pe unele nave se întâmpla chiar foarte des, pe altele – mai puțin.

În mod clar, Thorn găsise un subiect care îl interesa pe maior. Așa că se lansară într-o discuție despre modul în care erau tratați soldații pe navele marinei, despre bătăliile la care Wolfe participase și despre tot felul de teme militare.

Dar pentru cât timp era la adăpost? Dacă mama mai dezvăluia ceva despre trecutul ei, iar Gwyn era forțată din nou să mintă?

Sau mama era mulțumită și spusese deja ce avea de spus despre acel subiect?

În mod clar, debutul ei în societate avea să fie presărat cu mai multe pericole decât se așteptase. Pentru că ultimul lucru pe care și-l dorea era ca maiorul Wolfe – sau oricine altcineva din familie – să afle adevărul despre ce se întâmplase în trecut între ea și Malet.

Capitolul 5

Opriseră la fiecare oră pentru a schimba caii și, ocazional, pentru ca una din doamne să folosească toaleta. Dar asta nu fusese îndeajuns pentru Joshua, care avea nevoie să-și miște piciorul rănit. În mod normal, ar fi rezistat până la venirea serii dacă ar fi avut loc să-și întindă destul de mult piciorul pentru a evita apariția crampelor.

Din nefericire, acel lucru era imposibil în trăsură în timp ce stătea în fața lui Gwyn. Nu avea cum să-și întindă piciorul încălțat în cizmă pe sub eleganta ei rochie verde. În primul rând, pentru că nu voia să-i murdărească pelerina aceea scumpă pe care o purta. În al doilea rând, chiar dacă ea nu i-ar fi interpretat greșit gestul, se temea că până și ideea de a avea piciorul sub fusta ei avea să-i facă imaginația să hoinărească prin locuri interzise.

După o vreme, ea adormi. Numai atunci îndrăzni Joshua să-și întindă piciorul până sub fustele ei, dar fu un pic prea târziu. Când ajunseră la hanul Golden Oak, aproape că sări din trăsură, nerăbdător să scape cât mai repede din înghesuiala aceea. Tot ce-și dorea erau o plimbare scurtă ca să-și dezmorțească piciorul, o masă bună, un pahar cu tărie și șansa de a sta în fața unui foc, cu piciorul și glezna scufundate într-o găleată cu apă caldă.

Era bucuros că putea să facă toate acele lucruri singur, căci ducele îl informase că avea propria cameră. Postura lui Joshua de erou de război îi aducea niște avantaje, din câte se părea.

– Unde te duci, Gwyn? o auzi pe mătușa lui întrebând.

– Să mă plimb, mamă, am nevoie de un pic de aer curat. Nu va dura mult.

La naiba, femeia deja traversa curtea hanului, îmbrăcată în pelerina ei sofisticată și cu pălăria pe cap, îndreptându-se spre arcul pe sub care tocmai intraseră cu trăsura! Thornstock, care deja o conducea pe mătușa Lydia spre han, se opri și îi făcu semn lui Joshua. Era clar că slujba lui de gardă de corp începea exact în acel moment.

Abia înăbușindu-și o înjurătură, Joshua schimbă direcția pentru a ajunge la tânăra femeie.

– Lady Gwyn! o strigă el.

Ea se opri pentru a se uita înapoi, clar surprinsă.

– Nu e nevoie să vii cu mine, maiorule. Sunt sigură că ești la fel de nerăbdător ca Thorn să bei o halbă cu bere.

– Nu te poți plimba neînsoțită printr-un oraș străin, doamnă.

– Și de ce nu? întrebă ea, întorcându-se ca să-și continue plimbarea. La țară mă plimb singură tot timpul. Și nici măcar nu s-a lăsat întunericul!

– Se va întuneca în curând, spuse el, ajungând-o din urmă. Și, oricum, nu e exclus ca Malet să ne fi urmărit tot drumul și să stea ascuns pe undeva, așteptând o ocazie ca aceasta pentru a te răpi.

– Mă îndoiesc. El... Se opri când își dădu seama că era pe punctul de a spune ceva nesăbuit. Apoi își strânse mai bine pelerina în jurul ei. Bine. Dar intenționez cât se poate de serios să văd biserica Great St. Mary înainte de a mă întoarce. Ești sigur că vrei să vii cu mine așa de departe? Plimbarea lungă nu-ți va... afecta piciorul?

El se întrebă dacă trebuia să-i spună adevărul, apoi hotărî că nu avea nimic de câștigat dacă mințea.

– Plimbarea *nu* îmi afectează piciorul după o călătorie atât de lungă într-o trăsură. Piciorul mă doare dacă stau prea mult timp în același loc.

– Oh, Dumnezeule! spuse ea cu o voce care părea sincer necăjită. Nu am știut. E ceva ce putem face ca să te ajutăm?

„Mâine să mă lași să-mi bag piciorul cât de adânc îndrăznesc sub fustele tale? Iar în seara asta să-mi ții piciorul între mâinile tale frumoase și să-l masezi până ce adorm?"

La naiba!

– Nu, răspunse el scurt. M-am obișnuit deja cu situația.

– Ei bine, sper că ne vei spune dacă te putem ajuta cu ceva.

– Așa voi face.

Era timpul să schimbe subiectul, înainte ca *imaginea* ei ajutându-l în tot felul de moduri lascive să-i trimită mintea pe căi mai puțin înțelepte.

– Sunt curios în privința unui lucru. Ce anume i-a spus fratele tău amicului Hazlehurst pentru a-l face să plece la război, în loc să rămână lângă tine și să te ia de soție?

– În primul rând, nu era sigur că eu și Hazlehurst ne-am fi căsătorit, chiar dacă ar fi rămas lângă mine.

– Erai moștenitoare pe vremea aceea?

– Da.

– Atunci te-ar fi luat de soție. În momentul în care cuvintele îi ieșiră pe gură, își dădu seama cât de insultător sunaseră. Oh, Dumnezeule, n-am vrut să...

– Pentru informarea ta, îl întrerupse ea, nu am vrut să spun că s-ar fi putut ca *el* să nu aleagă să mă ia de soție, ci că *eu* s-ar fi putut să nu vreau să mă căsătoresc cu el.

– Bineînțeles. Iartă-mă, Lady Gwyn. Când vine vorba despre căsătorie și iubire, am tendința să devin cinic. Și să spun cuvinte nepotrivite. Primi doar tăcere drept răspuns. Joshua încercă din nou: Este de la sine înțeles că *tu* ești cea care alege bărbații, dar mi-am imaginat că un bărbat ar fi nebun să nu se căsătorească cu o femeie atât de frumoasă și cu o asemenea poziție, mai ales când la mijloc e o avere consistentă. Având în vedere că și tu, și fratele tău ați spus că Hazlehurst nu-și dăduse seama că-i pusese Dumnezeu mâna în cap...

– Ah, încetează, maiorule! Sentimentele mele nu sunt atât de rănite încât să îmi doresc să fiu consolată cu tot felul de dulcegării. Îmi dau seama când cineva încearcă din răsputeri să mă flateze.

Cuvintele ei îl luară prin surprindere. Deși tonul ei era ușor arțăgos, nu mai suna ca și cum ar fi fost insultată. Ce slăbiciune din partea lui să se apuce să ridice în slăvi o femeie ca ea, pentru care complimentele erau ceva obișnuit! Dar nu avea de gând să admită că fusese cât se poate de sincer când îi spusese acele dulcegării.

Se plimbară în liniște o vreme. Trecură de locul în care erau staționate trăsurile și de grajdul de alături, apoi ieșiră pe strada principală din Cambridge. Hanul lor era situat într-o zonă mai puțin populată a orașului, așa că erau aproape singuri pe stradă.

Înțelegea că ea era îngrijorată în privința piciorului său, dar el străbătea zilnic distanțe mult mai mari pe domeniu. Nu se plimbau mai încet decât alții.

Când intrară în zona în care se aflau clădirile universității, trecură pe lângă doi bărbați care descărcau niște lăzi dintr-o căruță, în fața unei cârciumi. Râdeau și glumeau în timp ce cărau lăzile

înăuntru. Genul de scenă idilică pe care o puteai vedea prin mai toate orașele din Anglia.

Joshua și Gwyn trecuseră deja de căruță, când în urma lor se auzi o bufnitură.

Brusc, zgomotul îl catapultă pe Joshua pe puntea vasului Amphion, cu ghiulele care treceau prin vele și prin tovarășii lui. Instinctul îl făcu să se ghemuiască. Aproape fără să-și dea seama, scoase pistolul și îl armă. Îi luară câteva secunde să observe lada căzută și halbele de cositor care se rostogoleau cu zgomot pe piatra cubică.

Cei doi bărbați care scăpaseră lada înlemniră la vederea pistolului. Se blocă și el, dezorientat.

Deodată, simți mâna lui Gwyn cum o acoperă pe a lui.

– Nu cred că e nevoie de pistol în acest moment, spuse ea încet.

Simți cum îl umple o rușine agonizantă. La naiba, ce făcuse?

– Ia mâna! Lady Gwyn, spuse el ferm. Trebuie să-mi dezarmez pistolul.

Ea îl ascultă. Joshua se ridică și trecu prin complicatul proces de descărcare a pistolului.

Apoi se întoarse spre ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, niciodată, *niciodată* în viața ta să nu mai atingi mâna unui bărbat care ține un pistol!

Ea înghiți în sec cu greutate.

– Îmi... îmi pare rău. Eu doar...

– Puteam să-i împușc!

Joshua nu părea să se calmeze.

– Puteam să te împușc *pe tine*. Dacă m-aș fi întors...

– Dar nu te-ai întors, spuse ea cu obrajii în flăcări, care arătau că avertismentul lui o afectase.

Îl luă de braț și îl trase din preajma celor doi bărbați, care acum îi priveau cu o curiozitate avidă.

– Totul e în regulă, spuse ea.

– Nimic *nu* e în regulă, protestă el. Era încă îngrozit de ceea ce ar fi putut să se întâmple. Ar trebui să ne întoarcem la han, sugeră.

– Doar după ce te calmezi, răspunse ea.

Fără să-i dea drumul la braț, Gwyn își continuă plimbarea. El ținea pasul cu ea, deși inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– De asta nu ar trebui să merg la Londra și nu ar trebui să fiu garda ta de corp. Nu ar trebui să fiu garda de corp a *nimănui,* la naiba! Am nevoie de locuri liniștite, de preferat fără nimeni prin preajmă.

Sau avea nevoie să fie din nou în Marina Regală, unde comportamentul lui ar fi părut normal.

– Prostii! Ți-ai dat seama destul de rapid ce făceai, aș spune. Nu s-a întâmplat nimic.

El ridică o sprânceană spre ea.

– Încă îmi strângi brațul ca și cum ai încerca să mă împiedici să fac rău cuiva. Așa că nu-mi spune că nu s-a întâmplat nimic!

Intimidată, ea îi dădu ușor drumul la braț.

– Acum știi de ce locuitorii din Sanforth stau departe de mine.

În special femeile, care începuseră să-l privească alarmate de câte ori mergea în oraș.

Dar nu era cazul lui Lady Gwyn.

– Ai mai reacționat vreodată așa? întrebă ea. Acasă, în Sanforth, sau pe domeniu?

– Din păcate, da.

– Cât de des?

El scrâșni din dinți, deși ea avea tot dreptul să știe.

– De câteva ori.

– Ai împușcat vreodată pe cineva? Ai rănit pe cineva?

– Nu încă. Dar...

– Atunci gestionezi situația cât de bine poți. Și, ca să fiu cinstită, și eu am sărit când au scăpat lada în spatele nostru.

– Da, dar n-ai împușcat pe nimeni.

– Nici tu. Ea zâmbi cu încăpățânare. Iar acum schimbăm subiectul discuției și terminăm plimbarea.

Joshua o privi insistent.

– Ești cam autoritară pentru o femeie.

– Doar mi-ai *cunoscut* familia, nu-i așa? Când ne întâlnim, e o bătălie a ducilor, în care fiecare vrea să aibă dreptate. Am învățat că, dacă vreau ca dorințele mele să fie luate în considerare, trebuie să mă arunc în lupta cu restul membrilor familiei.

În ciuda a tot ceea ce tocmai se întâmplase, cuvintele ei îl făcură să zâmbească. Afirmația nu făcea decât să confirme impresia pe care și-o făcuse despre familia ei.

Se mai plimbară o vreme.

– Apusul e superb, nu-i așa? întrebă ea, hotărâtă să-l binedispună.

El nu remarcase până atunci. Dar în acel moment se străduia să privească în dreapta lor, unde cobora soarele, scăldând cerul în nuanțe de roz, de portocaliu și de purpură.

– Este, confirmă el. Apoi făcu semn din cap. Nu e aceasta biserica pe care doreai să o vezi?

– Da, încerc să o vizitez de câte ori sunt în zonă. Întotdeauna am admirat stilul gotic al bisericii Great St. Mary. Îmi plac liniile ei curate, simetria și lipsa vitraliilor. Și datorită acestui ultim aspect, ceea ce în acest moment cel mai mult îmi place este modul în care apusul soarelui se reflectă în ferestre ca o flacără roșie.

El reuși să încropească un răspuns:

– Uneori, uit că apusurile sunt mai mult decât un indicator al vremii pe mare. Dacă seara cerul e roșu, marinarii sunt încântați. Dacă dimineața cerul e roșu, atunci se îngrijorează.

– Având în vedere experiența ta pe mare, chiar crezi că e adevărat ce se spune despre cerul roșu?

– În general, da.

Ea oftă.

– Deseori, îmi doresc să pictez un apus. Dar mă tem că nu l-aș putea pune pe pânză în toată măreția lui.

– Nimeni nu poate. Natura are monopol asupra apusurilor. Nu am văzut până acum o pictură care să nu pară forțată.

– E cam dur să spui așa ceva, nu crezi?

– Probabil. N-am văzut atât de multe picturi. Se uită spre ea. Nu știam că ești o artistă.

Ea îi zâmbi trist.

– Să mă numești artist e ca și cum ai spune că pelerina mea e o navă cu pânze. Pot să schițez, mai mult în joacă și rapid, dar nici cu aproximație nu aș putea pune pe pânză ceva atât de măreț precum această clădire. N-am nici o șansă.

– Ah, da, uitasem de interesul tău pentru arhitectură.

– Pentru că vii foarte rar să ne vezi, spuse ea. Mama te-a invitat de nenumărate ori la cină, dar nu ai venit niciodată. Nici nu-ți imaginezi ce conversații fascinante pierzi! Săptămâna trecută, Sheridan și mama s-au lansat într-o lungă discuție despre cum ar trebuie înnodată o lavalieră.

El clătină din cap, cu o privire sumbră. Viața lui părea să fie la mii de kilometri distanță de cea a familiei ei.

Gwyn își prinse o buclă sub pălăria ei elegantă.

– Acum, pentru că mi-ai amintit de dragostea mea pentru arhitectură, trebuie să-mi spui care sunt pasiunile *tale*. Pentru că mă îndoiesc că îți place să prinzi braconieri, să înmulțești câini de vânătoare și ce mai face cineva care conduce un domeniu de vânătoare.

– Hm, ai ghicit, nu-i așa?

– Ar fi fost greu să nu ghicesc. Ești atât de morocănos de câte ori te văd, încât pot să presupun că e din cauza slujbei tale.

– Slujba mea e în regulă. Numai că...

– Nu e tocmai modul în care credeai că îți vei petrece viața, adăugă ea.

– Exact.

– Dar continui să o faci pentru că te temi că ai putea răni pe cineva dacă faci altceva, insistă ea.

– Da.

Surprins de intuiția ei, el îi aruncă o privire sumbră.

– Am crezut că urma să schimbăm subiectul.

– Așa e, spuse ea, schițând un zâmbet. Deci, ce *credeai* că vei face în viață?

– Să conduc oameni în bătălii. Să fac strategii cu alți ofițeri. Să călătoresc prin noi locuri care ar fi...

– ... cât mai departe de Anglia, termină ea fraza pentru el. Cunosc sentimentul. Eu chiar nu am vrut să mă întorc în Anglia, deși mă străduiesc să fiu fericită aici. Având în vedere războiul care nu pare să se mai sfârșească și faptul că toată familia mea trăiește acum aici, e puțin probabil că voi putea vreodată să mă întorc în Berlin, oricât de mult mi-ar lipsi.

– Acesta este adevăratul motiv pentru care nu ai vrut să te întorci cu Thornstock în Anglia, când el ți-a cerut asta? Pentru că nu voiai să pleci din Berlin și de lângă părinții tăi?

– În mare parte, da. Gwyn trase adânc aer în piept. Și pentru că Thorn se întorcea la moșia lui, la un titlu nobiliar și la o avere consistentă. Pe când eu m-aș fi întors la...

– La nimic. Cu excepția poziției de soră a unui duce cu o moșie, un titlu nobiliar și o avere consistentă.

– Când spui asta, sună ca și cum aș fi o răsfățată, bombăni ea.

– Nu am intenționat să sune așa. La naiba, de câte ori deschidea gura sfârșea prin a o insulta! Medită pentru un moment, încercând să-și aleagă vorbele cu mai multă grijă. Fiecare dorește ceva care să fie doar al lui. Dacă te-ai fi întors cu fratele tău, ți-ai fi trăit viața în umbra lui, așa cum trăiesc eu în umbra familiei tale. Dacă există o persoană care înțelege acest lucru foarte bine, eu sunt aceea.

Ea păru mulțumită de răspuns. Își strecură mâna pe sub cotul lui și îl luă de braț. Joshua simți cum sângele i se încălzește la atingerea ei. Dumnezeule, cât și-ar fi dorit să nu aibă o asemenea reacție!

Partea bună era că se simțea dintr-odată extraordinar de calm. Fără nici o îndoială, prezența și sporovăiala ei avuseseră acel efect asupra lui.

Așa că își permise să se bucure câteva clipe, în timp ce se plimbau pe stradă pavată, iar bastonul lui lovea ritmic în piatra cubică.

– Dar cum se face, domnule, îl tachină ea, că văd un zâmbet înflorind pe buzele tale? Oh, acum chiar mi-aș dori să fiu talentată la pictură. Mi-ar plăcea să pun pe pânză imaginea maiorului Wolfe zâmbind în sălbăticie. Altfel, nimeni nu ar crede că așa ceva chiar există.

– Zâmbetul lui *Joshua* în sălbăticie, o corectă el cu un surâs care se adânci în timp ce privi în jos la ea. Ai auzit ce a spus mama ta: nu e nevoie să ne adresăm atât de formal.

Ochii ei sclipiră la fel de verzi ca parcul pe lângă care se plimbau.

– Atunci trebuie să-mi spui Gwyn.

El nu vorbise serios, dar, când îi auzi cuvintele, își dădu seama că îi plăcea ideea de a i se adresa pe numele de botez. Mai ales că erau *cumva* rude.

Nu, nu chiar rude. Nici măcar familia lui nu fusese martoră la situații de genul celei care tocmai se petrecuse pe stradă.

– Bine, dar nu ne spunem pe nume în public.

– De acord, aprobă ea, cu o dulceață inexplicabilă în voce. Numai în intimitate.

Cuvântul *intimitate* îi făcu inima să o ia razna. Ideea de a fi singur cu ea în intimitate îi făcea sângele să alerge cu exaltare prin vene.

O *exaltare* neînțeleaptă.

Apoi, ca și cum i-ar fi amintit că era curată nebunie să o dorească, stomacul lui chiorâi.

Ea râse.

– Ar trebui să ne întoarcem la han. Pari îndeajuns de calm. Poate de asta ai reacționat atât de... violent mai devreme. Un bărbat atât de înalt și de musculos ca tine nu are cum să reziste prea mult fără să mănânce.

– Așa e, spuse el, deși cu toată foamea pe care o simțea, nu era nerăbdător să revină la han.

Se întoarseră și porniră înapoi spre Golden Oak.

– Știi, începu el, nu mi-ai zis ce i-a spus fratele tău acelui Hazlehurst pentru a-l pune pe fugă.

Ea se încruntă.

– Ai dreptate, nu ți-am spus.

– Gwyn, spune-mi, vreau să știu!

Se lăsă tăcerea. Apoi, după câteva clipe, ea trase adânc aer în piept.

– Oh, bine atunci.

Mai făcură câțiva pași.

– Thorn l-a plătit să plece din Berlin. Din câte știu, l-a plătit și... să se alăture marinei militare.

Joshua fluieră încet.

– Dacă aș fi încercat asta cu Beatrice, ca să te citez, mi-ar fi tăiat fuduliile și mi le-ar fi dat cadou într-o cutie.

– Așa ar fi trebuit să fac și eu, spuse ea cu voioșie.

Deși tonul vocii ei fusese nonșalant, el nu putu să nu observe că i se coloraseră obrajii.

– Cred că decizia fratelui tău de a-i oferi bani a fost una sănătoasă, spuse el imaginându-și cum ar fi fost să se afle în acea poziție. Odată ce individul a luat banii, s-a dovedit că era doar un vânător de zestre și presupun că nu ți-ai fi dorit un asemenea soț, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu. Dar asta nu înseamnă că Thorn trebuia să abordeze situația cu o asemenea aroganță.

– Clar. Deși cred că fratele tău i-a oferit o sumă enormă, cu care l-a făcut pe Hazlehurst să renunțe la ideea de a se bucura de zestrea ta.

– Nu a fost vorba doar despre bani, ca să fiu sinceră, având în vedere că Thorn i-a oferit doar câteva mii de lire. Dar i-a spus lui... Hazlehurst că, *dacă* încearcă să fugă cu mine, atunci îmi va tăia toate veniturile.

– Ah, și chiar crezi că ar fi făcut asta?

Umerii ei căzură.

– Nici nu mai contează. Hazlehurst nu a vrut să piardă o mică avere, așa că a înșfăcat vrabia din mână și a fugit unde a văzut cu ochii. Se uită în sus spre Joshua. Spuneai că *tu* ești cinic în ceea ce privește dragostea și căsătoria? Ei bine, eu sunt și mai cinică. Faptul că știu că bărbații mă privesc ca pe o pușculiță pe două picioare mă împiedică să-l plac pe vreunul dintre ei.

– Deci de asta ești necăsătorită la 30 de ani. Chiar mă întrebam de ce. Pentru că pari exact genul de femeie pe care bărbații din înalta societate și-o doresc.

Ea râse amar.

– E limpede că nu ai mai ieșit în societate de mult timp. Altfel, ai fi înțeles că nu sunt nici pe *departe* genul de nevastă pe care și-l doresc gentlemenii. Preferă soțiile care le înmânează zestrea pe care o au și apoi nu mai comentează felul în care sunt folosiți banii. Vor ca femeile să-și țină gura când vine vorba de luarea unor decizii importante. Și să o deschidă doar ca să spună: Da, dragul meu. Cum vrei tu, dragule. Tu ești stăpânul, dragul meu!

– Nu poate fi chiar atât de rău, rosti Joshua. Nu-mi place înalta societate mai mult decât îți place ție, dar Grey pare să o asculte pe Beatrice, iar asta e impresionant având în vedere că sora mea e cea mai nesăbuită femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

– Mai nesăbuită decât mine? întrebă ea, fixându-l cu privirea.

La naiba!

– Păi... Cred că ar fi înțelept să mă abțin să vă compar. Nu-mi imaginez în ce situație ți-aș putea da un răspuns mulțumitor. Și, deși nu știi să tragi cu arma, acul acela de păr care iese din pălăria ta pare destul de letal.

Așa cum el sperase, ea izbucni în râs.

– Vai, Joshua, dar ești de-a dreptul fermecător când încerci să binedispui pe cineva!

– Nu te obișnui cu asta! Potrivit surorii mele, această performanță îmi reușește doar o dată pe lună.

– Sunt sigură că reușești cel puțin de două ori pe lună, spuse ea, zâmbind strengărește.

Dar el nu o mai asculta.

– Nu ți se pare suspect bărbatul acela din fața noastră?

– Ce bărbat?

– Nu te uita!

Îi acoperi mâna cu a lui.

– Vom merge pe lângă adăpostul pentru trăsuri. Uită-te la mine și continuă să vorbești!

– Despre ce?

– Nu contează. Nu cred că ne poate auzi. Am nevoie de o scuză ca să mă uit spre tine în timp ce trecem pe acolo, ca să văd ce face individul acela înăuntru.

Ea îi aruncă o privire.

– Nu crezi că ești un pic prea suspicios? Poate că încă ești afectat de ceea ce s-a întâmplat mai devreme.

– Nu. Bărbatul care a intrat în adăpostul trăsurilor nu poartă uniforma de la han, iar dacă chiar ar fi unul dintre angajați, s-ar agita să schimbe caii de la trăsura care tocmai a sosit. Mai mult decât atât, înainte să intre, s-a uitat în jur ca să verifice dacă hangiul sau grăjdarii sunt prin preajmă.

– Eu... nu am văzut nimic din toate acestea.

– Așa se întâmplă când faci parte din Marina Regală. Observi și cele mai mici amănunte.

– Crezi că el ne-a văzut?

– Nu, se uita spre intrarea în han, nu spre drumul pe care suntem. Era prea preocupat să se asigure că nici un angajat al hanului nu e prin preajmă. Joshua îi zâmbi, chiar dacă ochii lui cercetau interiorul adăpostului pentru trăsuri. Acum râzi, dar să sune natural.

– Spune-mi o glumă dacă vrei să râd.

– Ți-ai pus pălăria invers, rosti el.

Ea izbucni în râs.

– Nu e adevărat. Și asta nu a fost o glumă.

– Dar te-a făcut să râzi, nu-i așa?

El se uită în spatele ei, dar cum felinarele nu fuseseră încă aprinse în adăpost, era prea întunecat ca să vadă ceva.

– Ar trebui să te duci la han și să te alături familiei tale, în timp ce eu voi arunca o privire mai atentă la ce face înăuntru acel individ.

– Nici gând! protestă ea. În plus, două perechi de ochi se descurcă mai bine decât una singură.

– E adevărat. Numai că va trebui să-l urmăresc după ce iese.

– De ce?

– Ca să văd cine e stăpânul lui.

– Înțeleg, spuse ea, deși părea confuză în ceea ce privea insistența lui de a afla cine era acel bărbat.

Iar el o înțelegea. Se baza doar pe instinct când spunea că era ceva dubios în privința acelui individ. Dar în bătălii învățase să nu-și pună niciodată la îndoială instinctele.

După ce trecură de adăpost, el o trase pe Gwyn lângă intrare și cercetă împrejurimile.

Din fericire, trăsura lui Thornstock era ultima trasă în adăpost, așa că se afla aproape. Din nefericire, deși Joshua vedea că individul se învârtea în jurul atelajului, nu-și dădea seama ce anume făcea. Trebuia să se întoarcă mai târziu, după ce avea să-l urmărească, pentru a inspecta trăsura.

Brusc, bărbatul ieși și se îndreptă spre intrarea în han. La naiba, venea spre ei chiar în acel moment! Nu aveau unde să se ascundă și nu puteau să fugă, chiar dacă Joshua ar fi fost în stare. În câteva secunde, individul avea să-i vadă și să se întrebe de ce încă zăboveau aproape de adăpostul pe lângă care trecuseră agale în urmă cu câteva minute.

Joshua se uită în jos la ea, căutând cu disperare în minte o soluție. Apoi făcu singurul lucru care i-ar fi ajutat pe amândoi să se ascundă și în același timp ar fi explicat motivul pentru care încă se aflau în preajma garajului.

– Intră în joc, murmură el.

Și, trăgând-o spre el, îi acoperi gura cu a lui.

Capitolul 6

Gwyn înlemni. Joshua o săruta. O *săruta*. Pe ea. Deși, la drept vorbind, mai mult îi atingea ușor buzele decât o săruta. Gura lui nu se mișca, iar mâna lui liberă abia îi atingea talia. În plus, amândoi aveau ochii deschiși, ceea ce era diferit de orice sărut pe care îl împărtășise până atunci cu un bărbat.

Tocmai de aceea reuși să-l vadă pe bărbatul pe care îl urmăriseră trecând pe lângă ei și oprindu-se ca să-i privească mai bine. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Gwyn închise ochii și își aruncă brațele în jurul gâtului lui Joshua.

O făcuse probabil ca să scape de străin. Sau o făcuse pentru că își dorea un sărut adevărat? Oricare ar fi fost motivul, în momentul acela totul se schimbă. Era ca și cum Joshua uitase de scopul cu care o sărutase inițial. Pentru că gemu, iar gura lui începu să se miște cu pasiune peste a ei.

Gwyn simți cum pulsul i-o luă razna. El mirosea a apă cu miere, a săpun și a piele încălzită de soare. Nu se așteptase ca el să miroasă atât de ispititor.

Ori să sărute atât de bine. Sărutul lui, nu atât de tandru pe cât era de meticulos, era pasional, menit să o cucerească. Iar când ea își despărți buzele, el primi invitația cu o ferocitate sălbatică, cercetându-i fiecare centimetru din gură și umplând-o de plăcere.

Da, acela era un sărut în toată puterea cuvântului. Iar el era ultimul bărbat de la care se așteptase să o sărute așa.

Până să apuce ea să se dezmeticească, el o lipi de clădire și își lăsă bastonul să cadă, ca să o poată înlănțui cu ambele brațe. De ce gestul acela de a o lipi de perete, în timp ce o ținea prizonieră între brațele lui, o făcea să se topească precum untul?

Nu știa și nu-i păsa. Doar voia mai mult. Sărutul lui Joshua era un ospăț glorios al simțurilor, din care ea se înfrupta cu lăcomie.

Gura lui catifelată contrasta cu atingerea aspră a bărbii lui scurte ce i se freca de piele.

Penetrările sălbatice ale limbii lui se transformară încet în mângâieri seducătoare, iar Gwyn simți că nu o mai țineau genunchii. Apoi el își mută o mână pe sub pelerina ei și începu să o plimbe în sus și în jos pe coastele ei. Alunecarea aceea senzuală a mâinii lui îi umplu nervii de o cascadă de senzații. Voia ca el să o atingă și în alte locuri, mult mai intime.

Dumnezeule, dar bărbatul acela chiar știa cum să sărute o femeie, cum să o țină în brațe! Cât de surprinzător! Cât de delicios!

Așa că, atunci când el în sfârșit o îndepărtă, o puternică dezamăgire începu să-i ardă gâtul lui Gwyn. Ochii lui păreau să-i cerceteze fața în întunericul care, din fericire, îi ferea de orice privire curioasă a celor de la han.

– A plecat, nu-i așa? întrebă el cu o voce răgușită.

Cu mintea încă încețoșată de pasiune, ea aproape că îl întrebă: „Cine?", dar se opri la timp.

Gwyn cercetă strada de lângă han.

– Mă tem că da.

Spera ca Joshua să nu observe cum îi tremura vocea.

– La naiba!

Încruntându-se, se uită și el spre strada goală.

– M-am lăsat prins... Am uitat...

Se aplecă pentru a-și recupera bastonul.

– Nici nu mai contează. Mi-am ratat șansa, spuse el.

– Ce șansă?

– Să-l urmăresc.

– Oh, da...

Ea încercă să-și ascundă durerea pe care i-o provocau cuvintele lui mânioase.

Ca o proastă, crezuse că sărutul lor chiar însemnase ceva pentru el. Cum de se înșelase? Bărbatul din fața ei era maiorul Wolfe, pentru care orice lucru era o misiune militară, chiar și zgomotul halbelor de cositor rostogolindu-se pe pavajul străzii. Pentru el, sărutul lor avusese un scop precis.

Și totuși, nu avea cum să se fi înșelat chiar *atât* de tare în privința efectului pe care îl avusese asupra lui, nu-i așa? Sărutul lor fusese

cât se putea de adevărat. La fel faptul că Joshua își adâncise sărutul și o mângâiase.

Asta spunea multe.

La fel spunea faptul că, în acel moment, el evita să se uite în ochii ei.

– Așteaptă aici, îi ceru. Mă duc în adăpost ca să văd ce a făcut la trăsura fratelui tău.

Ea se încruntă. Era evident că el nu avea nici o intenție să discute despre sărutul lor și despre ceea ce însemnase. În mod evident, nici măcar nu intenționase să o sărute, deși răspunsese foarte plăcut. Învățase cândva cum erau bărbații în acea privință. Puteau să se bucure de un sărut, deși nu însemna nimic pentru ei. Cu siguranță, așa fusese pentru Lionel.

Foarte bine. Dacă el voia să ignore săruturile lor pasionale, atunci și ea avea să facă la fel. Și nu avea nici cea mai mică intenție să se lase călcată în picioare în acest timp.

– Ești la fel de autoritar ca mine, Joshua, dar, din nefericire pentru tine, eu nu sunt unul dintre soldații cărora să le dai ordine. Merg cu tine în adăpostul de trăsuri. Când el o privi ca și cum se pregătea să protesteze, ea adăugă: Nu e nimeni prin jur să ne vadă. Și, după tot efortul pe care l-am făcut ca să ne ascundem de el, cred că merit și eu să știu ce făcea.

„Acum să te văd, maior Joshua Eu-Sunt-La-Conducere Wolfe!" Și ea putea să se comporte ca și cum sărutul lor nu ar fi însemnat nimic.

Ochii lui o fulgerară în lumina lunii care se înălța pe cer.

– Bine.

– Foarte bine.

Întorcându-se pe călcâie, maiorul intră în adăpostul pentru trăsuri.

– Vizitiul nostru ține o cremene și un amnar în lada de sub bancheta lui, ca să aibă cu ce să aprindă felinarele de la trăsură, îl informă ea în timp ce îl urma.

– Și cum naiba știi așa ceva?

Ea ridică din umeri.

– Tu observi pericolul, eu observ unde pun servitorii lucruri de care aș putea avea nevoie într-o bună zi.

El clătină din cap, ca și cum ce îi spusese ea nu avea nici un sens, apoi încercă să deschidă lada. Nu se deschidea ușor, așa că trase mai tare, iar osia trăsurii se mișcă un pic.

– Stai puțin, zise el, privind cu suspiciune spre osie. S-ar putea ca exact asta să fi făcut individul. Examină șuruburile de la osia care lega locul vizitiului de trăsură. Să-l ia dracu', blestematul a slăbit șuruburile, astfel încât, când trăsura ar fi prins un pic de viteză, capra vizitiului s-ar fi prăbușit!

– Îngrozitor! exclamă șocată Gwyn.

– Nu doar îngrozitor, ci și extrem de periculos. El căută prin lada vizitiului până ce găsi o trusă de scule. Dacă s-ar fi desprins osia, vizitiul ar fi căzut, iar caii s-ar fi speriat, rămași fără cineva care să-i strunească. Am fi putut sfârși într-o trăsură scăpată de sub control.

Găsi o șurubelniță și se apucă să strângă șuruburile.

– Dar acum, după ce ai descoperit problema, totul va fi bine, da?

– Depinde.

Puse șurubelnița înapoi, iar trusa înapoi în ladă.

– Presupun că nenorocitul plănuia să te răpească, profitând de confuzie.

Gwyn simți un fior rece pe șira spinării.

– Deci crezi că Malet e în spatele acestei uneltiri.

El își scutură mâinile de praf.

– Numai dacă n-a fost vreun tâlhar care voia să-l jefuiască pe Thornstock. E dificil pentru un duce să călătorească fără a fi remarcat de tâlhari.

– Care variantă crezi că e mai probabilă?

Wolfe se uită la ea și ridică din umeri.

– Probabil Malet, dacă încă plănuiește să te răpească.

Lionel nu plănuia să o răpească. Spusese chiar el că n-ar fi fost inteligent din partea lui să facă așa ceva. Dar putea să fi sperat să-l jefuiască pe Thorn, ca să se răzbune pe ea și pe familia ei, care îl trataseră cu dispreț. Ori decisese că ar fi fost un mod mai rapid de a-și obține banii.

– Oricum, am făcut tot ce s-a putut în seara asta, spuse Joshua. Dar cred că mâine ar fi bine să călătoresc pe capra trăsurii, lângă vizitiu, în caz că vinovatul chiar *este* un tâlhar și își aduce prietenii în ajutor.

– Credeam tâlharii la drumul mare sunt ceva rar în zilele noastre.

– Așa e. De aceea sunt înclinat să cred că Malet a pus totul la cale, ca să poată dispărea cu tine.

– Dar cum știe care e momentul când s-ar rupe osia?

– Pentru asta ar trebui să ne urmărească. Și la fel ar proceda un tâlhar. În orice caz, revolverul meu va fi pregătit. Iar fratele tău îți poate asigura protecția în interiorul trăsurii.

Gwyn încercă să-și ascundă mâhnirea. Sperase că va avea din nou posibilitatea, în ziua următoare, de a călători alături de el în acel spațiu strâmt al trăsurii. Acea situație i-ar fi dat șansa să-l întrebe despre trecutul lui – cum fusese rănit, dacă avusese vreodată o iubită și ce îl făcuse să devină atât de morocănos și să aibă accese de furie.

Ce îl făcuse să-și îndrepte arma spre doi oameni nevinovați.

– Ar fi mai bine să mergem la han, spuse el. Familia ta cu siguranță se întreabă pe unde umbli. Iar eu trebuie să-l informez pe Thornstock care e situația.

Ea încuviință din cap. Deci asta era tot. Nici o mențiune despre sărutul lor. În mod clar ea își imaginase că el simțise ceva.

Faptul că el nu simțise nimic – sau că nu simțise ceva destul de puternic încât să fie afectat în vreun fel – îi produse o mare dezamăgire.

Dar era mai bine așa. Nu ar fi fost niciodată fericită dacă se mărita cu un bărbat care avea un asemenea temperament nestatornic. Și odată ce un bărbat ca el ar fi aflat adevărul despre trecutul ei, căci nu avea cum să-l ascundă la nesfârșit, nici măcar nu și-ar mai fi dorit să ia de soție pe cineva ca ea.

Așa că, indiferent cât de mult îi plăcuse sărutul lor, trebuia să-l considere doar o greșeală din partea amândurora.

În dimineața următoare, cu consimțământul lui Thornstock, Joshua se mută pe capră, alături de vizitiu. La început, bărbatul, al cărui nume era Peabody, păru deranjat să-l aibă alături. Și nu făcea decât să mormăie la încercările lui de a face conversație.

Așa se ducea șansa lui Joshua de a-și lua gândul de la sărutările pe care el și Gwyn le schimbaseră seara trecută. Deja își petrecuse jumătate de noapte revăzându-le în minte. Și sperase

să nu-și petreacă și ziua în același fel și întrebându-se de ce fusese ceva atât de nesăbuit.

Cel puțin trebuia să-i fi cerut scuze pentru că sărise pe ea precum un câine de vânătoare înfometat. Să se prefacă măcar în fața ei. Căci față de el însuși nu reușea. Încă îi simțea parfumul cu notă de lămâie, încă savura sunetele de plăcere pe care ea le scosese, încă simțea gustul gurii ei, care era mai moale decât își imaginase.

După ce îi ținuse în brațe trupul acela perfect, o *dorea* chiar mai mult decât înainte. Și probabil că știa și ea. Și cu siguranță avea să se folosească de acel lucru ca să-l învârtă pe degete după cum dorea. La naiba cu toate!

Spre marea ușurare a lui Joshua, Peabody alese exact acel moment pentru a vorbi.

– Excelența Sa mi-a spus că ați dorit să călătoriți lângă mine pentru că ar putea fi tâlhari pe drum, zise bărbatul pe un ton tărăgănat. Dar i-am spus Excelenței Sale că pentru asta o am pe Brown Bess. Se întoarse și bătu cu palma în patul a ceea ce părea să fie o flintă. Pot să le vin și singur de hac tâlharilor și altor nemernici. Așa că nu e nevoie să vă deranjați, maior Wolfe.

Lui Joshua nu-i trecuse prin cap că Peabody s-ar fi putut simți jignit de prezența lui. Dar acum, dacă se gândea mai bine, avea sens.

– Nu e nici un deranj. Să fiu sincer, mai degrabă aș sta în ploaie și în vânt toată ziua. O trăsură înăbușitoare, cu o ducesă, un duce și sora lui drept companie nu e un loc potrivit pentru un soldat ca mine.

Vizitiul medită câteva momente.

– Și eu am fost cândva soldat.

Ranchiuna vizitiului părea să se mai fi domolit.

– Nu am știut. Armată sau marină?

– Armată. Am făcut parte din Regimentul 19 terestru până când am fost lovit de o ploaie de proiectile în piept și în umăr care aproape m-a ucis.

– Se pare că te-ai recuperat destul de bine, spuse Joshua. Cred că ai o constituție de fier.

Peabody ridică din umeri.

– Pe timp de iarnă mă mai doare uneori în piept. Dar măcar nu mi-am pierdut vreun picior.

„Sau nu ți-a fost lezat iremediabil", se gândi Joshua.

Vizitiul se mișcă pe banchetă.

– Ați fost în marină, nu-i așa?

– Încă sunt.

– Ah. Sunteți în rezervă cu o jumătate de soldă. Ce noroc!

Numai ofițerii aveau șansa să fie trecuți în rezervă, așa că Joshua presupuse că într-adevăr *era* norocos. Până atunci, nu mai privise situația în acel fel.

Peabody îndemnă caii pocnind din limbă.

– Mi-ar fi fost tare greu dacă Excelența Sa nu mi-ar fi oferit acest post. E un om bun pentru un duce.

Joshua izbucni în râs.

– Așa e.

Pentru o vreme, călătoriră în tăcere.

– Ia spune-mi, îl abordă Joshua pe vizitiu, presupun că faci des drumul ăsta, având în vedere că mama Excelenței Sale locuiește la Armitage Hall...

– Destul de des.

Vizitiul mâna cu îndemânare caii într-o curbă scurtă.

– Ai văzut vreodată tâlhari la drumul mare?

– N-am mai văzut de câțiva ani, domnule. De aceea am fost surprins să-l văd pe duce preocupat de acest lucru, având în vedere că în trecut nu a fost niciodată îngrijorat.

Joshua se întrebă dacă trebuia să-i spună omului adevărul. Într-un final, decise că vizitiul merita să știe.

– De fapt, aseară am surprins un individ care umbla la osia ce leagă capra pe care stăm de trăsură. Dar nu sunt sigur care îi erau intențiile. Individul a dispărut înainte să-l prind și să pot afla. Cum Peabody părea alarmat, Joshua adăugă în grabă: Nu te teme, am strâns la loc șuruburile pe care le-a slăbit. Dar n-ar fi rău să stai cu ochii în patru, când schimbăm caii.

Peabody încuviință din cap.

– Și credeți că tâlharii care atacă la drumul mare au făcut asta? Nu mi se pare lucrătura lor. De unde ar ști când cedează trăsura și trebuie să ne oprim?

– Presupun că ne-ar urmări ca să vadă când ne blocăm. A plouat așa de puțin în ultimul timp, încât din cauza prafului pe care îl face trăsura nu se poate vedea nimic în urmă.

– E adevărat.

– În orice caz, *cineva* a dorit să oprească trăsura. Sau să provoace un accident. Dar nu știm sigur cine sau de ce. Făcu o pauză. L-ai auzit vreodată pe duce vorbind despre un individ pe nume Malet?

Vizitiul căzu pe gânduri, încruntat.

– N-aș putea spune că l-am auzit. Credeți că el e bărbatul care stă în spatele acestor uneltiri?

– Poate. Oricare ar fi situația, trebuie să fim în alertă. Își bătu haina cu palma. Am un revolver aici cu care i-am trimite la dracu'. Cu ăsta și cu Brown Bess a ta, nimeni nu se poate apropia de trăsură ca să facă rău cuiva.

Peabody își umflă pieptul.

– Eh, domnule, avem propria noastră armată aici, nu-i așa?

În următoarele ore, Joshua și Peabody vorbiră despre viața lor de militari. Din fericire pentru Joshua, Peabody avea o ploscă plină cu tărie, ca să se încălzească, și fu bucuros să o împartă cu el. Dar Joshua observă că vizitiul doar gusta din băutură, astfel încât să rămână atent la orice problemă ar fi avut trăsura ori ocupanții ei.

Spre ușurarea – și surprinderea – lui Joshua, se părea că nu fusese nevoie de atâta prudență. Dacă într-adevăr stătuse cineva în urma lor, nu-și făcuse simțită prezența. Probabil obosise din pricina prafului înghițit în urma lor, așteptând ca trăsura să se rupă.

Sau, ceea ce ar fi fost cu siguranță mult mai grav, individul nu intenționase niciodată să-i urmărească. Poate că planul lui fusese să provoace un accident în care ar fi murit toți ocupanții trăsurii.

O senzație de răceală îi trecu pe șira spinării. Părea puțin probabil. Cine ar fi dorit să-l omoare pe *el*, de exemplu? Și totuși, cine ar fi crezut că al treilea și al patrulea duce de Armitage aveau să moară la distanță de câteva luni unul de celălalt, amândoi uciși, din câte îi spusese Sheridan?

În momentul în care ajunseră în împrejurimile Londrei, devenise clar că, oricare ar fi fost planul acelui blestemat, nu avea să fie dus la îndeplinire. Până atunci, Joshua nu fusese în stare să-l prindă pe individ. Dar spera să mai aibă o șansă în Londra. Pentru că nu-i plăcea ideea ca Gwyn și familia ei să fie vulnerabili în fața unui atac.

În timp ce înaintau prin oraș, Joshua se mai relaxă. Observă că Londra se schimbase mult în cei zece ani de când nu mai trecuse pe acolo. Era mai murdară, dar acest lucru era de așteptat, având în vedere că orașul se extindea. Și totuși, erau semne de dezvoltare

interesante, cum ar fi fost iluminatul cu gaz de pe Pall Mall, despre care nici măcar nu auzise, darămite să-l vadă până atunci.

Iar zona Mayfair, împrejmuită de Park Lane, devenise foarte modernă, cu multe case elegante ridicate. Nu trecu mult și opriră în fața uneia dintre acele reședințe elegante, iar Peabody îi spuse că aceea era reședința Thorncliff. Care, bineînțeles, aparținea ducelui de Thornstock.

– E măreață, nu-i așa? spuse vizitiul cu o mândrie evidentă. Ducele a supravegheat personal renovarea casei. Înainte nu era nici pe departe așa de impresionantă.

Joshua se uită fascinat la marmura somptuoasă și la arhitectura în stil roman. *Impresionantă* nu era îndeajuns pentru a o descrie. *Magnifică* ar fi fost mai potrivit. Un adevărat palat. Și cu siguranță *nu* era locuința unui bărbat care și-ar fi lăsat sora să se mărite cu un ofițer amărât din Marina Regală, care nu reușea să-și controleze nici măcar accesele de furie.

Joshua înțelesese că nu era de nasul lui Gwyn, dar, văzând casa, îi fu clar că locul lui nu era într-un palat ca acela. Că locul lui nu era lângă *ea*.

Thornstock coborî din trăsură.

– Poți să treci în locul meu, Wolfe, spuse ducele vesel. Peabody vă va duce pe toți trei la reședința Armitage, care e mai spre sud.

Joshua îi refuză oferta. Nu avea de gând să coboare de pe capră, în timp ce Thornstock se uita la el. Avea mândria lui, la naiba! Dar, în timp ce întorcea trăsura, Joshua își dădu seama că și Gwyn s-ar fi uitat. Ceea ce ar fi făcut ca lucrurile să fie chiar și mai neplăcute.

Se întoarse spre Peabody.

– Cât de departe suntem de reședința Armitage?

– După ce trecem de Hyde Park, mai avem vreo doi kilometri în linie dreaptă.

Joshua privi înapoi, ușurat să vadă că Thornstock intrase deja în casă.

– Dacă nu te deranjează, ai putea să oprești ca să cobor și să-mi dezmorțesc piciorul înainte să ajungem?

– Bineînțeles, înțeleg.

Cum lui Joshua îi luă minute bune să se dea jos de pe capră cu ajutorul bastonului, când ajunse în stradă, deja mătușa lui și Gwyn își scoaseră curioase capetele pe fereastra trăsurii.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ducesa.

– Nimic, răspunse Joshua. M-am gândit că ar fi o idee bună să merg pe jos restul drumului.

– Vin cu tine, rosti Gwyn. Și, înainte ca Joshua măcar să încerce să o descurajeze, ea îl chemă pe lacheul din spatele trăsurii ca să-i pună scara ca să coboare. Vom ajunge la scurt timp după tine, mamă, spuse ea, apoi flutură mâna în timp ce trăsura se îndepărtă. Mi-ar prinde bine și mie puțină mișcare, îi spuse ea lui Joshua când ajunse lângă el. Imediat ce am fi ajuns, mama s-ar fi pus pe despachetat, apoi am fi coborât la cină, așa că nu aș fi avut nici o șansă să vorbesc cu tine în privat.

La naiba, conversațiile private cu ea nu se sfârșeau niciodată bine!

– Despre ce să-mi vorbești?

– Știi tu. Lecțiile noastre.

O privi confuz.

– Lecțiile noastre de *tras* cu arma. Voiam să știu când am putea începe.

– După tot ce s-a întâmplat ieri pe străzile din Cambridge, încă vrei să înveți să tragi cu arma?

– Ei bine, da. Gwyn se opri și se încruntă. Adică, vreau să spun... Nu vreau dacă asta ți-ar provoca vreo problemă...

Fu tentat să-i servească o minciună și să-i spună că s-o învețe ar fi fost prea supărător pentru el, dar apoi își dădu seama că nu-și dorea ca ea să-l creadă un soldat ratat sau vreun filfizon care nu putea suporta sunetul unui pistol.

În plus, deja își făcuse un plan în legătură cu acele *lecții*. Era mai bine să o facă el decât să riște ca ea să găsească pe *altcineva* care să o învețe. Vreun marchiz sau duce înalt și chipeș, care nu trăia din jumătate de soldă, la fel ca el.

Gândul acela îl alarmă. Pentru că implica gelozie, iar el cu siguranță nu era atât de nebun încât să simtă așa ceva.

– Nu e nici un deranj să te învăț. Dacă știu când urmează zgomotul, îmi pot controla reacțiile.

Ea răsuflă ușurată.

– Atunci sper că putem începe mâine, spuse Gwyn.

– *Mâine?!*

La naiba, trebuia să-și schimbe planurile!

– Ei bine, da. Eu și Beatrice vom fi prezentate la curte peste câteva zile, iar odată ce se întâmplă acest lucru, urmează un mare șir de evenimente sociale – ceremonii, baluri, spectacole muzicale și alte lucruri de acest gen –, așa că nu voi mai avea timp.

Ea credea că el putea să o învețe să tragă cu arma într-o singură zi? Atunci era pe jumătate nebună. Sau credea că el era vreun magician.

Dar graba ei i se păru suspectă.

– Nu mi-ai spus niciodată *de ce* vrei să înveți să tragi cu arma. Presupun că nu deții o armă și, având în vedere că fratele tău m-a angajat *pe mine* să te protejez, nici nu ai nevoie de una. Așadar, de ce insiști cu acest lucru stupid?

Ea înlemni.

– Nu contează. E treaba mea, nu a ta.

Nimic nu se compara cu felul în care ea îl punea la punct. Dacă se simțise vinovat vreun moment pentru că plănuise să o tragă în piept cu lecțiile, răspunsul ei tocmai risipise acel sentiment. Nu avea încredere în el? Voia să-și folosească rangul nobiliar pentru a-i ascunde adevărul?

Nu avea decât să o facă.

– Bine atunci, spuse el, ne putem întâlni mâine-dimineață la 10. Îi poți spune mamei tale că mergem să călărim. De fapt, chiar vom călări, ca să putem practica trasul cu arma. Trebuie să o facem undeva la țară.

– Ar trebui ca eu să aduc arma?

– Voi aduce eu tot ce trebuie, spuse el.

Dar ea nu avea să fie prea fericită când avea să vadă *ce* intenționa el să aducă, deși, pentru moment, chiar nu-i păsa. Nu-i păsa. Absolut deloc.

– Apropo, spuse ea, ai observat ceva ciudat în timpul călătoriei de azi? Ceva legat de acel individ care presupuneai că ne va urmări?

– Mă tem că nu. M-am uitat după el, dar, chiar dacă încerca să ne prindă într-un moment dificil, nu l-aș fi văzut din cauza prafului stârnit de cai. Și cum trăsura nu s-a rupt...

– Probabil a renunțat înainte să ajungem la Londra.

– Exact.

– Nu aș vrea să schimb subiectul, spuse ea, dar există un aspect în privința căruia aș vrea să te informez înainte să ajungem

la reședința Armitage. Sheridan nu vrea s-o închirieze înainte de încheierea sezonului, așa că în prezent nu e complet aranjată. Cele mai multe camere nu sunt deschise.

– Așa era și la Armitage Hall, la domeniu.

– Exact. Asta îl ajută pe duce să economisească niște bani, dar să-ți găsești drumul prin casă se poate dovedi ușor... derutant. Mi-a luat aproape o săptămână să-mi dau seama unde e zona în care se află camerele servitorilor.

În mod clar, era o referire voalată menită să ajungă la urechile lui.

– Presupun că aceea e zona în care voi locui.

Ea clipi, surprinsă.

– Nu fi ridicol! Ești nepotul mamei, deci vei avea o cameră la primul etaj, cred că în aceeași aripă în care se află dormitorul lui Sheridan. Probabil voi doi veți fi singurii din aripa aceea.

O întreagă aripă? La naiba, deci era alt conac! Joshua tot uita că istoria ducatului se întindea înapoi în timp până pe la 1700.

– Chiar mă întrebam dacă Sheridan va veni la Londra pentru sezonul de baluri.

– Ca să fiu sinceră, nu suntem siguri. Își mută privirea. Va avea nevoie de o soție la un moment dat și n-ar fi rău dacă ar începe să caute. Dar se pare că nu e încântat de idee, spuse Gwyn.

– Și poți să-l învinovățești? Pus în postura de a evalua – așa cum ai spus – acele pușculițe pe două picioare din societate, nici nu mă mir că nu e dornic să-și caute o soție. De fapt, puțini bărbați sunt încântați să fie vânători de zestre, în ciuda a ceea ce cred femeile.

Gwyn îl fixă cu o privire plină de curiozitate.

– Dacă spui tu... Presupun că nu te vezi drept un vânător de zestre, nu-i așa?

– Și cum aș putea să fiu? Spre deosebire de fratele tău, eu nu dețin nici o proprietate din care să mă întrețin.

Nu era nevoie să spună mai mult. Ea nu trebuia să știe despre speranțele lui de a se întoarce în Marina Regală. Putea și el să se ascundă, așa cum făcea ea, ba chiar cu mai mult succes. Avea să o afle pe pielea ei în curând.

După ce se mai uită fix la el câteva momente bune, Gwyn oftă.

– Din fericire, noi nu vom organiza nici un fel de primiri sau petreceri, deoarece mama încă este în doliu, așa că nu va trebui

să îndurăm toate bârfele legate de starea în care se află casa în timpul sezonului.

El încuviință din cap. Nu avea nici un chef de conversații formale. „Ești morocănos, așa cum te-a și acuzat."

Da, era. La naiba cu asta! La naiba cu ea!

Capitolul 7

Gwyn se trezise mult prea devreme. Așa făcea, de obicei, în prima zi când se întorcea la Londra. Entuziasmul de a se afla în capitală era atât de palpabil, încât cu greu reușea să doarmă. Iar în acea zi, avea un motiv în plus. În sfârșit, avea să învețe să tragă cu arma! Îi venea să țipe de bucurie cât o țineau plămânii.

Dar, în loc de asta, sări din pat și își puse costumul preferat de călărie. Avu grijă să își anunțe camerista că avea să călărească alături de maiorul Wolfe și că un servitor urma să fie cu ei tot timpul, așa cum se cuvenea. Apoi se avântă pe scări, pentru micul dejun de la ora 9. Spre surprinderea ei, lacheul care servea la masă o informă că Joshua nu numai că mâncase deja, dar chiar ieșise la o plimbare.

– M-am mirat, milady, i se confesă lacheul. Nu mă gândeam că maiorul e dornic să se plimbe, având în vedere piciorul acela al lui.

– De fapt, chiar se plimbă mult, spuse ea. Se pare că îl ajută să-și relaxeze mușchii de la gambă. Când lacheul o fixă cu o mirare deloc ascunsă în privire, Gwyn simți nevoia să adauge: Cred că sora lui mi-a spus.

Fața lacheului se mai liniști.

– Ceea ce îmi amintește, milady, că ducesa ne-a vizitat ieri și a lăsat un mesaj pentru dumneavoastră și pentru stăpână. Intenționează să vă viziteze împreună cu ducele în această seară. Iar eu trebuie să-i anunț în caz că nu e convenabil pentru dumneavoastră.

– E perfect convenabil, mulțumesc!

Lacheul încuviință din cap și merse să-i aducă o cafea.

Gândurile ei zburară înapoi la Joshua. Ce curios că alesese să se plimbe în acea dimineață, când ar fi trebuit să-și păstreze energia pentru călărit! Într-adevăr, fusese șocată ieri să afle că el *putea* să călărească, având în vedere că la moșie nu-l văzuse niciodată călare.

Dar, dacă o femeie putea merge călare stând în șa pe o parte, era clar că și Joshua putea călări doar cu un picior. Principiul era același.

– Oh, Gwyn, spuse mama ei din ușă, mă bucur atât de mult că te-ai trezit deja! Eliza voia să-ți spună bună dimineața, înainte să plece la cumpărături.

Gwyn se ridică, oricând încântată să primească vizita contesei de Hornsby, văduva care urma să le introducă pe ea și pe Beatrice la curte. Deși era tristă că nu putea să o facă mama ei, Lady Hornsby era de departe cea mai bună alegere.

– Gwyn, draga mea, spuse Lady Hornsby în timp ce intra alături de mama ei. E minunat să te văd, în sfârșit, în altceva decât negru sau gri. Arăți extraordinar în movul acela!

– Mulțumesc, spuse Gwyn, în timp ce-i săruta obrazul fardat cu migală.

Gwyn spera că și *Joshua* avea să o considere atrăgătoare în costumația de călărie. Încă o răscolea gândul că o sărutase și apoi se comportase de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Lady Hornsby își aranjă părul argintiu, coafat cu migală într-o cascadă de bucle ce ieșeau de sub modernul ei turban roz.

– Cât mi-aș dori să am buclele tale naturale! Îi ia o veșnicie cameristei să le facă pe ale mele.

– Da, dar îmi imaginez că nu ți-ai dori să ai și culoarea mea scandaloasă.

– În loc de argintiu? Ba bine că nu! Ochii ei albaștri sclipiră. În plus, după cum îți poate spune și mama ta, voi, roșcatele, vă distrați mai bine. În special în dormitor.

– Eliza! exclamă mama ei.

– Ce este? Gwyn nu e vreo școlăriță care să se înroșească. Iar cu un frate precum Thorn, sunt convinsă că a auzit o grămadă de povești obscene. Și a întâlnit mulți gentlemeni desfrânați.

– Nu mă ajută în vreun fel că le aud, glumi Gwyn. Thorn se comportă ca și cum aș fi o călugăriță pe care nici un gentleman nu ar trebui să o atingă. Cu siguranță nu mi-ar face niciodată cunoștință cu vreun desfrânat.

Și nu ezitase să-l pună pe fugă pe singurul bărbat desfrânat pe care ea îl cunoscuse. Și, oricât îi displăcea să recunoască, trebuia să admită că decizia lui Thorn fusese probabil una înțeleaptă.

– Ce păcat, spuse Lady Hornsby. La ce sunt buni frații, dacă nu să le arate surorilor adevăratul comportament al bărbaților?

Mama ei își dădu ochii peste cap.

– Încep să regret că ți-am cerut să-mi însoțești fiica, Eliza. Uita-sem cât de... necuviincioasă poți fi.

– Prostii, spuse Lady Hornsby. Ai uitat, Lydia, că în tinerețe cântai melodii obscene, ca noi toate. Doar știi bine...

Gwyn rămase cu gura căscată.

– Mama? Cânta melodii obscene?

Lady Hornsby îi bătu ușor mâna lui Gwyn.

– Erau alte vremuri, draga mea. Toate cântam melodii obscene, nu-i așa, Lydia?

– Oh, Dumnezeule! murmură mama ei cu obrajii în flăcări.

– Promit că nu zic nimănui, spuse Gwyn, dacă și tu promiți să-mi cânți câteva dintre ele.

– Dacă nu o face ea, o fac eu, adăugă șoptit Lady Hornsby. Și, apropo, ați auzit ultima bârfă?

Făcu o pauză dramatică, pentru efect. Gwyn abia își stăpânea râsul. Lady Hornsby era o bârfitoare nerușinată, iar mama ei, deși aparent nu o aproba, îi sorbea fiecare cuvânt.

Lady Hornsby ridică o sprânceană.

– Lady Winslow e din nou însărcinată! Cu acesta, câți sunt în total, zece?

– Oh, Dumnezeule, spuse mama ei, abia am reușit să fac față cu cinci! Biata femeie, nici nu vreau să-mi imaginez... De două ori mai mulți!

– Iar în acest timp, îndrăznesc să spun că fiica ta, prezentă aici, nu-și imaginează cum să facă față doar cu unul!

Femeia izbucni în râs, iar Gwyn îi răspunse cu un zâmbet vag. Ah, dar ea chiar *își imaginase* – și încă de multe ori. Asta era problema.

Lady Hornsby încă râdea când Joshua intră în salonul în care luau micul dejun.

– Joshua, spuse mama ei, ai venit la timp ca s-o întâlnești pe buna mea prietenă Eliza Brock, contesă de Hornsby.

Gwyn se încordă când o văzu pe Lady Hornsby cum se întoarce și îl studiază pe Joshua cu un ochi critic. La fel ca în ziua precedentă, purta haine demodate: o jachetă maro care fusese la modă cu ceva

ani în urmă, o vestă imposibil de descris și pantaloni de călărie din piele de căprioară.

Dar, dacă Lady Hornsby își făcea o impresie bazându-se doar pe felul în care era îmbrăcat, Gwyn n-ar fi iertat-o niciodată. Joshua era foarte chipeș, indiferent ce ar fi purtat.

Iar dacă Lady Hornsby voia să-l critice pentru rănile căpătate în război... Ei bine, Joshua nu merita să fie judecat pentru infirmitatea lui, deși în mod clar se aștepta la acest lucru, judecând după privirea de gheață pe care o afișa, menită să țină oamenii la distanță.

– Lady Hornsby, se repezi Gwyn să spună, acesta este maiorul Joshua Wolfe. Este nepotul mamei din partea soțului.

Spre ușurarea lui Gwyn, contesa zâmbi precum o pisică ce tocmai dăduse de smântână.

– Deci acesta este gentlemanul angajat să fie garda de corp a lui Gwyn. Pot să spun cu mâna pe inimă că va completa într-un mod fermecător micul nostru grup.

Gwyn rămase cu gura căscată când văzu că văduva se uită din nou la Joshua cu și mai mult interes. Contesa *flirta* cu el? Când probabil avea de două ori vârsta lui?!

Iar Joshua era clar conștient de flirturile contesei, pentru că se relaxase.

– Vă pot asigura, Lady Hornsby, că nimeni nu m-a mai caracterizat drept fermecător până acum.

– În afară de mine, interveni Gwyn.

Ochii lor se întâlniră, iar unul din rarele lui zâmbete îi trimise un frison de plăcere pe șira spinării.

– Mă iertați, Lady Gwyn, dar dumneavoastră mi-ați spus că pot fi *aproape* fermecător. E o diferență de la cer la pământ între asta și fermecător.

Gwyn simți cum mama ei o arde din priviri.

– Adevărat. Dar numai pentru că de cele mai multe ori când te văd ești morocănos.

– Morocănos este cel de-al doilea nume al meu, trebuie să mărturisesc, rosti el. Așa că permiteți-mi să-mi corectez atitudinea prin a vă complimenta pentru costumația pe care o purtați. Înainte ca ea să facă și altceva decât să zâmbească, el adaugă:

Are mai multe șnururi aurite pe partea din față decât întreaga mea uniformă.

– Domnule! strigă Gwyn, fără să se poată hotărî dacă trebuia să râdă sau să-l certe. Cu excepția gulerului, această costumație este o replică a celei purtate de Regina Prusiei. Șnururile sunt specifice uniformei husarilor, o împletitură pe care ar trebui să o cunoști bine.

– Cred că faceți o confuzie, milady. Eu nu sunt husar. Eu fac parte din Marina Regală. Husarii sunt cei care luptă pe cai. Cei din marină acționează de la bordul navelor. Nu fac parte din aceeași ramură a armatei.

– Nu am vrut să spun că... Se opri când îi văzu privirea jucăușă. Apoi pufni. Mă tachinezi. Ceva cu totul neobișnuit din partea ta.

După efortul pe care îl făceau buzele lui, maiorul în mod clar se chinuia să nu izbucnească în râs.

– Nu, doar am spus că încerc să-mi corectez atitudinea morocănoasă...

– Să râzi de mine nu e chiar modul ideal prin care să începi să-ți schimbi atitudinea.

– Am înțeles, spuse el înclinându-se ușor. Arăți extraordinar de elegant, în această dimineață, Lady Gwyn, cu șnururi aurii sau fără ele. Iartă-mă dacă ți s-a părut că insinuez altceva. Apoi se întoarse spre Lady Hornsby. Sunt încântat că v-am întâlnit, milady. Acum vă rog să ne scuzați pe mine și pe Lady Gwyn, căreia i-am promis că azi o duc să călărească. Deja sunt în întârziere cu acest angajament.

– Departe de mine gândul să vă rețin, spuse contesa cu o altfel de strălucire în ochi. Gwyn, nu-mi pot imagina de ce nu-l consideri pe maior absolut fermecător. Mie îmi pare minunat!

Asta pentru că Lady Hornsby nu-l văzuse niciodată pe Joshua fiind nepoliticos, insultător sau arogant.

Mama ei încă cerceta cu atenție chipul lui Gwyn.

– Unde îți e camerista, Gwyn?

– Unul dintre rândași ne va însoți, mătușă, spuse Joshua.

– Atunci presupun că e în regulă, zise mama ei. Doar să aveți grijă să vă întoarceți la timp pentru vizita lui Bea și a lui Grey. Sper să-i conving să rămână la cină.

– Da, mamă, o asigură Gwyn.

Și porni spre ușă. Nu voia să mai piardă nici o secundă din lecțiile ei de tras cu arma. După ce se înclină în fața celor două doamne, Joshua o urmă.

– Ce te-a binedispus așa tare în această dimineață? îl întrebă ea în timp ce coborau scările. Nu e deloc genul tău.

– Ești sigură? murmură el. Lady Hornsby a spus că sunt absolut fermecător.

– A vrut să spună că ar fi absolut fermecător să te aibă în patul ei, rosti Gwyn sec.

Joshua îi aruncă o privire fulgerătoare.

– Doar nu vorbești serios...

– Oh, crede-mă, este celebră pentru amanții mai tineri pe care și-i alege acum, când soțul ei nu mai e în viață. Până la acel moment, Gwyn o admirase pentru atitudinea ei. De ce o femeie mai în vârstă nu putea avea amanți tineri? Contesa are o adevărată slăbiciune pentru ofițeri – husari sau nu. Sau cel puțin așa am auzit.

– Hm, spuse el încet. Iartă-mă, dar vorbești de parcă ai fi geloasă.

– Iar eu aș spune că asculți de parcă ai fi surd, pufni ea în timp ce cobora scările. Nu mă interesează cu cine te culci, Joshua! Mi-e indiferent dacă te culci cu jumătate din văduvele din Londra.

– Pentru asta aș avea nevoie de mult mai multă energie decât am, spuse el. Și oricum voi avea destule bătăi de cap cu poznele *tale* ca să mai am timp de altceva.

– Ce pozne? întrebă ea caustic.

– De exemplu, că mă obligi să te învăț să tragi cu arma.

Ei bine, ea nu avea cum să nege. Așa că se grăbi pe scări ca să ajungă mai repede la armăsarul pregătit pentru ea. În timp ce rândașul aducea calul de la grajduri, Gwyn se uită cu coada ochiului la Joshua. Se mișca mai lent decât de obicei, în timp ce studia cu atenție strada.

Oh, Dumnezeule, avea probleme cu ridicatul în șa? Probabil încerca să amâne momentul acela, pentru că era îngrozit. Dar, spre surprinderea ei, odată ajunși în stradă, puse mâna pe iapa pregătită pentru el și se ridică în șa într-o clipită cu ajutorul unei rampe de lemn.

Gwyn fu impresionată. Câte eforturi fizice era capabil să facă în ciuda piciorului rănit? Abia aștepta să afle. După ce avea să învețe să tragă cu arma, bineînțeles.

El mergea la galop, iar ea îl urma, observându-l cu interes. Iapa răspundea bine la comenzile lui, așa că nu dură mult până când Gwyn trebui să dea pinteni armăsarului ei ca să se poată ține după el. Dar, când trecu de o curbă a drumului pe care el o luase, își dădu seama că îl pierduse. Cum se întâmplase așa ceva?

Rândașul, care o urma călare la o distanță respectabilă, se grăbi să ajungă lângă ea.

– Știi cumva unde s-a dus? întrebă ea. A luat-o înainte?

– Nu, milady. Verifică să vadă dacă ne urmărește cineva. Nu vă uitați într-acolo, dar tocmai l-am văzut pe o alee pe lângă care tocmai am trecut.

Lui Gwyn îi veni inima la loc. Deci Joshua îl pândea pe Lionel. În funcție de ce ar fi făcut Lionel, dacă Joshua îl prindea, putea fi semn bun sau unul de rău. În orice caz, ea nu putea face nimic în acea privință.

După ce călări vreun kilometru avându-l alături doar pe servitor, Gwyn auzi copitele unui cal care se apropia. Se întoarse și îl văzu pe Joshua în urma lor. Când ajunse în rând cu ei, Gwyn îi făcu semn servitorului, care încetini și rămase în spate.

– Ai văzut pe cineva care încerca să ne urmărească? întrebă ea cu inima în gât.

– Nu. Eram aproape sigur că Malet va profita de această șansă pentru a veni după tine. Dar se pare că a avut alte planuri pentru ziua de azi. Tare mi-aș dori să știu care sunt acelea.

Și ea își dorea același lucru. Pentru că nu avea nici o idee cum să-l găsească pe Lionel ca să-i spună unde se putea întâlni cu el ca să-i dea banii. În plus, nici măcar nu avusese ocazia să-i ceară lui Thorn suma aceea. Trebuia să îi ceară cât de repede posibil.

Nu mai trecu mult și ajunseră pe un teren care se întindea la marginea unei păduri din zona de nord-vest a Hyde Park. Când văzu ținta așezată lângă pădure, Gwyn simți cum îi crește pulsul. Chiar avea să învețe să tragă cu arma!

Joshua trase de frâiele calului. Gwyn observă că locul în care se aflau avea chiar și o mică rampă pentru descălecat.

– Unde suntem? întrebă ea, frânându-și calul.

– Îți vine să crezi sau nu, suntem pe o proprietate care îi aparține lui Greycourt. L-am întrebat unde se poate trage cu arma, iar cumnatul tău a recomandat acest loc. Pe care oricum îl știam din tinerețe.

– Acolo te-ai dus de dimineață, la reședința din oraș a lui Grey?

– De fapt, am fost aseară, spuse el descălecând pe rampa de lemn. În această dimineață doar m-am asigurat că avem tot ce ne trebuie pentru lecții.

Chiar atunci își făcu apariția servitorul, iar Gwyn văzu că acesta căra un pachet mare legat pe o parte a calului. Din ce în ce mai curioasă, ea descălecă. Pachetul era mult prea lung și prea greu ca să conțină un pistol. Poate că era o flintă? Avea să tragă cu o flintă?

Cerule, dar cum avea să umble prin Londra înarmată cu o flintă? Dar, chiar când era pe punctul de a-l întreba pe Joshua, acesta luă pachetul de la servitor și îl deschise, scoțând la iveală un... arc și o tolbă plină cu săgeți.

Ce naiba?

Îi luă ceva timp ca să-și dea seama de ce adusese el așa ceva, dar, când pricepu, furia ei fu de nestăpânit.

– Mi-ai spus că mă vei învăța să trag cu arma, lua-te-ar naiba! Nu că mă vei învăța să...

– Să tragi? îi veni el în ajutor cu un zâmbet enervant. Nu am specificat niciodată cu ce *fel* de armă te voi învăța să tragi, ci doar că o voi face. Tu ai fost cea care a presupus că e vorba de un pistol.

Ea se holba la el, în timp ce încerca să înțeleagă. Ce vicleșug! Deci *de aceea* fusese dimineață într-o dispoziție atât de bună. Anticipa acea... acea *farsă* pe care plănuise să i-o joace.

Se înfurie și mai tare când își dădu seama că nici măcar nu îl putea acuza că o mințise, pentru că de fapt nu făcuse asta.

– Știai foarte bine la ce mă refeream. Și ai ignorat acest lucru în mod intenționat!

– Așa am făcut. Și nu am de gând să-mi cer scuze.

Joshua îi ceru servitorului să meargă să lege caii, apoi se îndreptă spre ea.

– O femeie ca tine nu ar trebui să poarte un pistol ca să se protejeze.

Ah, câtă îndrăzneală!

– O femeie *ca mine?* Adică o moștenitoare? Fiica unui duce? O tânără doamnă? Mi se pare că toate acestea sunt un motiv în plus să port un pistol într-un oraș cunoscut pentru crimele ce au loc aici. Își încrucișă brațele la piept. Asta dacă nu ai vrut să spui altceva prin *o femeie ca tine.* Poate că ai vrut să insinuezi că sunt prea proastă ca să-mi dau seama când e cazul să trag cu pistolul.

Joshua o fixă cu privirea.

– E problema ta ce alegi să crezi. Dar știi al naibii de bine că nu te consider proastă!

– Atunci de ce să nu port un pistol dacă învăț cum să-l folosesc în mod corespunzător?

– Nici măcar bărbații nu poartă des pistoale. Și, în orice caz, nu la genul de evenimente la care tu și eu urmează să participăm.

– Și totuși, *tu* intenționezi să porți unul.

– Ca să te protejez, pentru că asta e slujba mea. Vorbea pe un ton enervant de calm, de parcă s-ar fi certat cu un copil. Thornstock mă plătește bine pentru slujba asta, așa că lasă-mă să-i dovedesc că îmi merit banii.

– Și ce se va întâmpla după ce părăsim Londra și ne întoarcem la Armitage Hall? Ți-ai propus să-ți petreci tot restul vieții păzindu-mă?

Întrebarea ei păru să tulbure calmul prețios al lui Joshua.

– Bineînțeles că nu. După sezonul de baluri, vei avea un soț care să te protejeze. Iar Malet nu va mai încerca să te răpească pentru că nu vei mai fi o moștenitoare, ci doar o nevastă bogată.

Ea nu putea să-i spună că intenționa să nu se căsătorească niciodată. Dacă îi spunea de ce, el nu i-ar fi înțeles motivele. Pentru că nu era femeie.

– Pari foarte convins că voi pune mâna pe un soț în acest sezon. Mi-aș dori să fiu la fel de sigură ca tine. La vârsta mea, nici măcar o zestre foarte generoasă nu poate asigura cuiva o căsătorie așa rapidă.

– Vei găsi un soț, crede-mă!

Amărăciunea din vocea lui o luă prin surprindere. Era ca și cum lui i-ar fi...

Nu, nu lui Joshua. Îi arătase clar ce simțea pentru ea, refuzând să dea vreo importanță sărutului lor din ziua precedentă. În plus, după cum o asigurase, privea căsătoria cu cinism.

Asta nu însemna că ar fi contat ce simțea sau nu simțea pentru ea. Joshua nu ar fi vrut o femeie ca ea, odată ce ar fi aflat adevărul despre trecutul ei.

Brusc, servitorul se întoarse de la cai, ceea ce puse capăt conversației lor mai degrabă personale.

– Deci, o întrebă Joshua, vrei să înveți să tragi cu arcul și săgețile? Sau ne urcăm pe cai și ne întoarcem în oraș?

Zâmbetul lui obraznic și sprânceana ridicată îi spuneau că se aștepta ca ea să refuze și să o ia la galop. Nu îl putea amenința din nou că îl alegea pe Thorn drept garda ei de corp. Pentru că asta nu ar fi ajutat-o cu nimic. Ar fi sfârșit cu Thorn urmărindu-i fiecare mișcare, ceea ce ar fi făcut imposibilă întâlnirea cu Lionel pentru a-i da banii.

Ea și Thorn se jucaseră de prea multe ori de-a v-ați ascunselea în copilărie, așa că își știau bine unul altuia trucurile. Avea mai multe șanse să scape de sub supravegherea lui Joshua decât de sub cea a lui Thorn. Dar asta însemna să-l păcălească pe maior, ca el să lase garda jos. Dar pentru asta trebuia să-i afle slăbiciunile. Lecțiile de tras cu arcul ar fi fost o bună oportunitate.

Deși începuse să se întrebe dacă el *chiar* avea vreo slăbiciune. Până acum, îi descoperise doar una: dificultatea de a face față zgomotelor puternice. Dar să folosească *acea* slăbiciune împotriva lui ar fi fost pură cruzime.

– Ce spui de asta? începu el. Trasul cu arcul și trasul cu pistolul nu sunt chiar atât de diferite în ceea ce privește țintitul. Așa că ai putea învăța prin trasul cu arcul câteva tehnici care te vor ajuta să folosești un pistol. De asemenea, trasul cu arcul îți întărește brațele și umerii, ceea ce e de ajutor când ai de-a face cu reculul unei arme. Așa că, dacă dovedești că excelezi la trasul cu arcul, *s-ar putea* să iau în considerare să te învăț să tragi cu pistolul. Într-un viitor îndepărtat.

Ce încerca el să facă? Să o convingă să stea, aruncându-i drept momeală exact ce inițial îi refuzase? Pur și simplu *trebuia* să vadă unde ducea asta. Dar nu avea de gând să-i arate cât de dornică era să afle.

– Mda, bine, dacă insiști, spuse ea rece. Suntem deja aici, și se presupune că trasul cu arcul e o ocupație îndrăgită – și respectabilă – printre doamne în vremurile acestea. Așa că de ce nu?

Chiar așa, de ce nu? Intenționa să-i ceară maiorului Joshua Arogant-Ca-Naiba Wolfe să-i facă toate demonstrațiile posibile de tras cu arcul până când el se plictisea de moarte, iar ea avea să devină expertă. Pentru că era singurul mod care îi trecea prin minte de a se răzbuna pentru farsa pe care el o pusese la cale.

Capitolul 8

Lui Joshua nu-i luă mult timp să își dea seama că își calculase prost strategia. Și nu din cauza abilității ei – sau, mai bine spus, a lipsei oricărei abilități – de a învăța să tragă cu arcul.

– Știu că țin arcul greșit, se plânse ea. Nici una dintre săgețile mele nu nimerește ținta.

– Ți-am mai spus, nu are legătură cu felul în care ții arcul. Încerci să întinzi prea mult în spate coarda arcului.

– Ah, ai dreptate. Arată-mi din nou până unde trebuie să trag în spate de coarda arcului! Voi fi mai atentă de data aceasta.

Scrâșnind din dinți, se mută în spatele ei, o cuprinse cu brațele și își puse o palmă pe mâna cu care ea țintea, iar pe cealaltă pe mâna cu care întindea coarda arcului.

– Nu ai nevoie de chiar atât de multă forță pe cât ai senzația, spuse el din nou. Poți să te concentrezi la distanța și viteza săgeților după ce îți corectezi poziția, astfel încât să poți trage în timp ce țintești.

Gwyn chiar era interesată să învețe să tragă cu arcul? Sau îl făcea în mod intenționat să o ia în brațe, ca să-l tortureze pentru farsa pe care i-o jucase?

Dacă aceea era strategia ei, Joshua trebuia să admită că funcționa. Aflat atât de aproape de ea, putea să-i inspire mirosul cu note de lămâie și să-i simtă mângâierea buclelor care se atingeau de gâtul lui.

Să-l ierte Dumnezeu, dar senzația corpului ei senzual lipit de al lui îl făcea să...

„Concentrează-te, omule! Nu îi permite să te joace pe degete!"

– Îl tragi în spate așa, îi arătă el. Vezi? Nu foarte departe. Ți-am spus, nu e nevoie să tragi de coardă până ce îndoi săgeata.

– Ce ghinion! Acum am scăpat săgeata!

Ea se aplecă să o ridice, iar pentru o clipă el crezu că murise și ajunsese în rai. Ar fi fost atât de ușor să-și pună mâinile pe fundul acela perfect modelat și apoi să...

Oh, Dumnezeule! Se îndepărtă înainte ca ea să se ridice. Trebuia să pună distanță între ei înainte să facă gesturi pe care le-ar fi regretat mai târziu. Din nefericire, se mută în lateral, iar acum putea să-i vadă vârful limbii pe care ea îl scosese în timp ce se concentra să potrivească săgeata în coarda arcului.

Își dorea atât de mult să împletească acea limbă cu a lui, încât aproape că îi simțea gustul.

– E mai greu decât am crezut, murmură ea. Cine și-ar fi imaginat că e atât de dificil să poziționezi corect săgeata într-un arc?

– Încearcă să-ți depărtezi buzele.

Gemu îngrozit când ea îl privi șocată.

– Degetele am vrut să spun, să-ți îndepărtezi degetele, astfel încât arătătorul să fie pe axul săgeții, iar restul degetelor în capătul ei. Se numește răsfiratul degetelor pentru tras cu arcul. Poți să pui toate degetele în capăt, dar s-ar putea să-ți fie mai ușor dacă le răsfiri.

– Am înțeles.

Își repoziționă degetele și lăsă săgeata să zboare. De data aceasta, chiar lovi marginea țintei.

Se uită la el, strălucind de mândrie. Privindu-i zâmbetul luminos, ai fi zis că nimerise exact în centrul țintei. Încântarea ei evidentă îi tulbură din nou mințile. Îl făcu să se întrebe cum ar fi fost să vadă plăcerea aceea pe fața ei în timp ce ea se afla în pat. În patul *lui*. De preferat cât mai repede.

Dumnezeule, îl scotea din minți! Probabil acesta era scopul ei.

– Îmi dai, te rog, altă săgeată? îi ceru ea.

Îi înmână una din tolbă, dar, în timp ce se întindea să o apuce, ea se opri să-și privească încruntată mănușa.

– Mi-aș fi dorit să-mi fi spus ce plănuiai să facem astăzi. Aș fi purtat mănuși mai bune, mai groase, în locul acestora vechi și foarte uzate. Mănușa de pe mâna cu care trag a început să se taie de la coarda arcului.

– Lasă-mă să văd.

El puse săgeata sub braț, ca să se poată uita mai bine la mâna ei.

Când Joshua îi scoase mănușa, ea îl privi mirată.

– Ce faci?

El își scoase ambele mănuși.

– Le poți folosi pe ale mele. Sunt mai rezistente.

– Foarte bine, spuse ea, și își scoase și cealaltă mănușă.

Dar, înainte să i le dea, se uită mai îndeaproape la mâna ei, ca să fie sigur că nu-și tăiase pielea. Ea trase brusc aer în piept, iar el își dădu seama cât de intim era acel gest de a-i ține mâna neacoperită. A lui era aspră și bătătorită. A ei... nu. Delicatețea pielii ei îl fascina. Și-ar fi dorit să o simtă pe față, pe piept și... pe mădularul lui. La naiba!

Îi lăsă mâna să cadă și îi dădu mănușile.

– Vezi dacă ți se potrivesc.

După ce și le trase pe mâini, ea începu să râdă.

– Sunt uriașe!

Își ridică mâinile, care acum erau caraghios de mari cu mănușile lui imense pe ele.

El se chinui să nu zâmbească.

– Dar crezi că te vei descurca cu ele?

– Așa sper.

Înfipse o altă săgeată în coarda arcului, în timp ce – din nou – își scoase puțin vârful limbii.

Dar de data aceasta își linse buzele. La naiba! Ai fi putut crede că el nu mai fusese niciodată în preajma unei femei atrăgătoare.

– Am pus săgeata greșit? întrebă ea.

Clar îl auzise gemând.

– Nu, dar hai să încercăm cu degetul mare aici!

El îi luă degetul și i-l poziționă, pentru ca ea să înțeleagă mișcarea.

– Încearcă acum!

Ea eliberă săgeata și privi cu satisfacție cum se înfige aproape de centrul țintei.

– Excelent! reuși el să îngâne. Vezi? Deja începi să te pricepi.

– Doar pentru că tu ești un bun instructor! De data aceasta, își luă singură săgeata din tolbă. Dar tot simt că habar n-am ce fac.

El auzi un oftat. Îl văzu pe servitor stând pe jos, cu picioarele încrucișate.

Joshua se îndreptă spre tânăr și îi întinse o monedă.

– Ia asta, spuse el. Nu are rost să stai aici și să suferi în timp ce noi exersăm, când poți să mergi la cârciuma pe lângă care am trecut și să bei o bere.

Servitorul sări în picioare.

– Milady? V-ar deranja?

– Nicidecum.

Ea nici măcar nu privise spre servitor, făcându-i doar semn cu săgeata că era liber să plece, înainte să o înfigă în coarda arcului.

– S-ar putea să fim nevoiți să stăm mult aici, având în vedere cât de nepricepută sunt la asta.

Servitorul se înclină.

– Mulțumesc, milady! Mulțumesc, maior Wolfe.

Apoi o luă la goană.

Joshua se întoarse spre ea.

– Totuși, de ce știi atâtea despre trasul cu arcul? întrebă ea. Nu prea se mai folosește ca armă de luptă ori la vânătoare. Sau se mai folosește?

– Nu se mai folosește. Dar bunicul meu a fost membru al Royal Society Toxophilite din Londra. Înseamnă...

– Știu ce înseamnă, Joshua. E un cuvânt mai pompos, care descrie o persoană expertă la tras cu arcul. Îl privi cu o sprânceană ridicată. După cum ți-a spus și sora ta cândva, să știi că *știu* să citesc.

– Iartă-mă, spuse el cu răceală. N-a fost intenția mea să pun la îndoială abilitatea ta de a citi.

– Hai, nu fi iar morocănos! Încercam doar să subliniez că nu ești singurul care știe câte ceva despre cărți. Își slobozi săgeata, care zbură departe de țintă. Și povestește-mi în continuare despre bunicul tău, bătrânul duce.

El se uită la ea și clătină din cap. Era singura femeie pe care o întâlnise vreodată care nu se lăsa impresionată de faptul că era morocănos.

– Bunicul a fost un excelent arcaș, m-a învățat tot ce știa. Așa am aflat de locul acesta. Aici se țineau concursurile grupului de arcași regali din care făcea parte. Am tras și eu cu arcul în unul dintre acele concursuri înainte să fiu trimis pe continent de Marina Regală.

– Câți ani aveai când ai plecat?

– 16 ani.

Pe atunci avea ambele picioare sănătoase. I se părea că trecuse o veșnicie.

– Așa de tânăr?

Joshua ridică din umeri.

– Am avut noroc că bunicul mi-a cumpărat un brevet, deși tatăl meu murise într-un duel pentru o femeie cu o reputație proastă. Iar 16 ani e vârsta obișnuită la care se intră în Marina Regală. Cel puțin nu am fost la marina de război. Acolo începi la 12 ani.

Gwyn strânse săgeata la piept, cu o expresie gânditoare.

– Nici nu vreau să-mi imaginez cum ar fi să-mi trimit fiul de 12 ani la luptă.

– Și totuși, l-ai trimite la Eton fără să te gândești prea mult?

– E diferit. La Eton nu trage nimeni în tine cu ghiulele de tun. Ea își drese glasul. Deci acest arc a aparținut bunicului tău?

– De fapt, e al lui Beatrice. L-am comandat pentru ea când a descoperit vechile săgeți ale bunicului și mi-a cerut să o învăț să tragă. Dar cred că mai degrabă încerca să-mi găsească o ocupație după ce am reușit să mă ridic din pat și să încep să merg.

– După ce ai fost rănit în luptă?

– Exact.

Și *nu* voia să vorbească despre acea perioadă cu ea. Nu ar fi suportat să vadă mila din ochii ei.

– Așa că aseară am fost la reședința Greycourt și l-am împrumutat de la ea. I-am spus că vrei să înveți să tragi.

Își dădu seama că dezvăluise prea mult când o văzu că îl fixa cu privirea.

– Vrei să spui că aveai această șaradă planificată când am ajuns în Londra? Că i-ai spus adevărul lui Beatrice, iar ea nici nu a clipit?

Îl deranja că privirea ei îl acuza de trădare.

– Nu da vina pe ea. Eu... nu i-am spus *tot* adevărul. Nu știe că, de fapt, voiai să înveți să tragi cu pistolul.

– Deci ai păcălit-o și pe ea! Se întoarse spre țintă, cu o expresie întunecată în priviri. Data viitoare când o voi vedea, îi voi spune cum au stat, de fapt, lucrurile.

Pe Joshua începea să-l irite că ea nu părea să înțeleagă de ce el procedase astfel.

– Nu ai decât! Ea îți va da ție dreptate, dar soțul ei va fi cu siguranță de partea mea.

– N-aș paria pe asta, mormăi Gwyn.

De fapt, era posibil ca ea să aibă dreptate. Greycourt nu era deloc ca alți duci pe care Joshua îi întâlnise. Bărbatul se căsătorise cu Beatrice, la urma urmei, ceea ce însemna că era foarte deschis la minte în privința alegerii unei soții.

Gwyn ar fi fost o soție extraordinară pentru orice bărbat care nu dădea doi bani pe ce credea societatea. Un bărbat ca el, dacă stătea să se gândească mai bine.

Se încruntă la ideea aceea fantezistă și imposibilă.

– Hai să lucrăm la partea în care ținteşti!

Schimbarea bruscă a subiectului o făcu să-l cerceteze cu privirea.

– Am crezut că deja făceam asta!

– Nu. Lucram la partea în care poziționai săgeata în arc.

Ea pufni.

– Atunci va trebui să-mi arăți cum să îmbunătățesc direcția pentru trasul la țintă, pentru că nu văd cum aș putea să o fac mai bine decât până acum.

Cum reușise să o enerveze?

– Tot ce trebuie să faci este să poziționezi săgeata în dreptul obrazului, astfel încât să fie perfect aliniată sub ochiul tău, după cum deja ți-am arătat. Acum aliniază capătul săgeții cu vârful ei și centrul țintei...

– Și cum ar trebui să fac asta, având în vedere că am capătul săgeții lângă obraz? se plânse ea. Nu are nici un sens ce spui.

Îi tremura brațul. Era clar că obosise. Să tragi cu arcul era mai greu decât își imaginau unii oameni, în special dacă încercai să tragi cum tot încercase ea.

– Poate că ar trebui să continuăm altă dată aceste lecții.

În acel moment, el ar fi fost mai mult decât încântat să se alăture servitorului pentru o bere la cârciumă.

Ea își echilibră brațul.

– Vreau să mai trag de câteva ori. Serios, mă simt bine. Vreau să țintesc corect măcar o dată înainte să plecăm. Așa că dacă mi-ai putea arăta...

– Bineînțeles.

Se puse din nou în spatele ei, de data aceasta încercând să se concentreze mai mult la arc și mai puțin la faptul că o îmbrățișa.

Nu reuși, mai ales că nu mai purta mănuși. Să îi atingă mâna cu care ea trăgea însemna să-i atingă și obrazul. Obrazul ei fin și catifelat.

Înjurând în gând, poziționă arcul așa cum îi explicase. Îi dădu drumul la mână. Ea dădu drumul săgeții, care zbură departe de țintă.

– De ce n-a mers? întrebă ea.

– Pentru că îmi este aproape imposibil să țintesc corect când nu aliniez săgeata cu obrazul *meu*.

– Oh, bineînțeles! Ai dreptate. Poftim.

Ea îi dădu arcul și îi întinse o nouă săgeată din tolbă.

– De ce nu ții ești ca și cum tu ești cel care trage? Eu voi privi cu atenție ce vei face.

Slavă Domnului că nu-i mai cerea să o atingă din nou!

Făcu așa cum îi ceruse, lăsându-și greutatea pe piciorul sănătos ca să poată sta drept. Trase de coarda arcului, iar ea se apropie ca să analizeze poziția săgeții dintr-o parte. Apoi din cealaltă. În cele din urmă, își scoase mănușile și veni în spatele lui.

Dar, când îl cuprinse cu brațele, acoperindu-i mâinile cu palmele ei, apoi lipindu-și sânii de spatele lui și presându-și jumătatea inferioară a corpului de fundul lui, Joshua simți că era de ajuns.

Trânti arcul și săgeata și se întoarse cu fața spre ea.

– La naiba, Gwyn! Ce ți-ai mai pus în cap?

– Eu doar încerc să învăț cum să țintesc, spuse ea, prefăcându-se nedumerită.

Dar el știa foarte bine. Și nu avea de gând să cadă victimă tacticilor ei.

– Recunoaște că nu era adevărata ta intenție.

– Nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbești.

El pufni, își apucă bastonul și se lansă spre ea.

– Încerci să mă seduci! Și, ca și cum nu e destul de grav că m-ai făcut să te iau în brațe de fiecare dată când ai tras, acum ai început să-ți lipești corpul de mine. Ceea ce e și mai grav. Și toate astea cu scopul de a mă provoca să fac ceva nechibzuit, ca să mă pedepsești pentru faptul că te-am păcălit în privința lecțiilor de tras cu arma.

– Și de ce aș fi ales această metodă pentru a te pedepsi? întrebă ea, în timp ce se dădea înapoi, până când se lovi de trunchiul unui

mesteacăn. Mi-ai demonstrat foarte clar că nu mă consideri atrăgătoare în felul acela.

Îl prinse cu garda jos.

– Și, pentru Dumnezeu, cum ți-am demonstrat eu *așa ceva?*

Ea își ridică sfidător bărbia.

– Prin faptul că ai refuzat să discuți despre sărutul nostru. Că te-ai purtat ca și cum nu s-ar fi întâmplat, ca și cum ar fi fost un lucru dezgustător, pe care ai fost nevoit să-l înduri de dragul *misiunii* tale de a mă proteja.

Ea chiar nu-și dădea seama că îl făcea să o dorească tot mai pătimaș? Putea îndrăzni să o creadă?

Joshua se aplecă și își puse brațul pe trunchiul copacului, lângă capul ei.

– Dar ți-a trecut prin minte că poate *misiunea* de a proteja înseamnă să *nu* fac anumite lucruri, cum ar fi să te sărut?

– Și de ce nu? Nu înseamnă că te-ai fi purtat necuviincios. Amândoi știm că nu ești atras de mine. Mă crezi o femeie prostuță, alintată, care...

El o sărută. Nu avea încotro. Pentru că ea spunea prostii, iar el trebuia să găsească o cale să o oprească. Avea de ales între a o săruta și a începe să țipe de furie pentru că îl credea atât de prost încât să cadă pradă minciunilor ei fățișe.

Dar cu cât o săruta, cu atât își dorea mai mult. Gura ei era atât de generoasă, de... tentantă. Ar fi putut sta așa întreaga zi, cu o mână pe talia ei și cu genunchiul frecându-se prin rochie de trupul ei.

Dumnezeule, când dăduse drumul bastonului ca să pună mâna pe ea? Nu conta. Nu avea de gând să se oprească decât dacă ea îi cerea. Avea gust de ambrozie, oricare ar fi fost acela. De nectar pentru zei. De fruct interzis. Iar ea îi era clar interzisă. Numai că în acel moment nu-i mai păsa.

– Deci asta ar clarifica atracția mea față de tine? întrebă el, cu buzele atât de aproape de gura ei, încât îi simțea respirația sacadată.

Atât de aproape încât și-ar fi putut folosi vârful limbii ca să traseze conturul buzelor ei perfecte.

– Nu știu sigur, spuse ea cu o voce joasă și senzuală. Mai arată-mi o dată!

Era toată încurajarea de care avu nevoie pentru a pune din nou stăpânire pe gura ei, de data aceasta strecurându-și limba în ea din ce în ce mai tare și mai adânc. Un geamăt de plăcere se smulse din gâtul ei, iar Joshua simți că nu-și mai putea stăpâni dorința.

Era excitat. Era atât de excitat de o femeie care, cu un cuvânt, i-ar fi putut ruina reputația de ofițer și de gentleman.

– Trebuie să încetezi să-mi mai faci asta, șopti el lângă gura ei, care era așa delicioasă.

Ea îi mușcă buza de jos. Lent. Înnebunitor.

– Deci acum e vina mea că tu nu te poți controla?

– Nici tu nu te poți controla, sublinie el.

– Adevărat. Dar era de așteptat. Îi aruncă o privire extrem de seducătoare. Sunt doar o femeie. O biată femeie slabă și neajutorată, în brațele unui bărbat, la mila lascivelor mele pofte trupești.

Chiar dacă nu i-ar fi simțit tonul ușor sarcastic, Joshua știa că ea juca teatru.

– Da, am observat cât ești de slabă când am văzut cum ai întins până la refuz coarda acelui arc. Cât despre a fi la mila propriilor tale pofte trupești...

Joshua îi acoperi din nou gura cu a lui, de data aceasta ca să-și poată strecura o mână peste sânii ei, doar ca să vadă cum reacționa.

Desigur. Ca și cum *de aceea* o făcuse. Nu pentru că își dorise, pentru că avea nevoie să o facă sau pentru că, la naiba, nu putuse să se abțină!

Sânul ei era plin și moale. Dumnezeule, cât și-ar fi dorit să-l guste! Dar deocamdată trebuia să se mulțumească să-l mângâie, să-l frământe... să-și imagineze cum ar fi fost să-l aibă în gură. Sigur își pierduse mințile.

Dacă ea încercase doar să-l manipuleze, folosindu-se de vicleșuguri feminine, era prea târziu să o mai oprească. Pentru că el deja îi căzuse pradă. Ar fi făcut orice i-ar fi cerut ea atâta vreme cât se putea bucura de șansa de a o atinge în voie.

Gwyn se rupse din sărutul lor.

– Crezi că e înțelept ce facem?

Ochii ei erau mari, iar verdele lor căpătase nuanțe mai închise acolo, în pădure.

Iar el putea citi în acei ochi superbi ce își dorea ea. Sau ce îi plăcea lui să-și imagineze că își dorea.

– Nu, e total neînțelept. Dar nu-mi pasă. Ție îți pasă?

– Deloc, șopti ea, punându-și mâna peste a lui.

Gestul acela trimise în eter ultima urmă de bun-simț pe care el o mai avea.

Capitolul 9

Gwyn nu crezuse că avea să se mai afle vreodată în acea situație cu un bărbat. Și cu siguranță nu ar fi trebuit să permită așa ceva. Dar Joshua... Oh, mâinile lui pe sânii ei erau un paradis! Nu erau deranjante și nici sălbatice, ci doar... explorau. Iar când degetele lui îi frecară sfârcurile, provocând în ea un val de senzații, își desprinse buzele de ale lui și gemu.

– Da, șopti ea. E atât de... *bine*.

– Cu siguranță, aprobă el.

Mângâierile lui erau atente, nu frenetice, ca și cum ar fi testat cel mai bun mod de a a-i face ei pe plac. Spre deosebire de Lionel.

Dar Lionel nu mai conta. Și cine ar fi crezut că maiorul era atât de priceput în a atinge intim o femeie?

– Asta se întâmplă când tentezi un bărbat mai mult decât poate rezista. Începe să facă lucruri care nu se cuvin, șopti el, în timp ce trasa sărutări spre urechea ei.

– Pentru ultima dată îți spun: nu încercam să te tentez, se simți ea obligată să precizeze. Și, din câte îmi amintesc, la han ai rezistat foarte bine farmecelor mele.

– Am fost luat prin surprindere, admise el, înainte să-i apuce senzual lobul urechii între dinți. *Tu* m-ai luat prin surprindere.

– Pentru că ți-a plăcut sărutul?

– Pentru că *ție* ți-a plăcut sărutul nostru, murmură el. Nu mă așteptam la asta.

Barba lui aspră care se freca de obrazul ei îi aminti că maiorul era bărbat, unul pe care i-ar fi făcut plăcere să-l exploreze.

Își strecură mâinile pe sub haina lui, apoi mai departe pe sub vesta pe care el o purta, pentru a-i simți mai bine mușchii care se încordau pe sub cămașă.

– Nu-mi pot imagina de ce nu, Joshua. Te pricepi foarte bine la sărutat.

El se dădu înapoi, pentru a o fixa cu o privire în care mocnea pasiunea.

– Dar asta? La *asta* mă pricep? întrebă el, atingându-i atât de seducător sânii, încât îi smulse alt geamăt.

– Te pricepi foarte bine și la *asta,* reuși ea să spună.

Respirația lui era din ce în ce mai agitată.

– Deci îți place.

– Mă tem că prea mult.

Și totuși, ea nu opuse rezistență când el îi descheie nasturii jachetei costumului de călărie. Ba chiar îl ajută, fără rușine, desfăcând clemele complicate cu care jacheta se prindea de fustă.

Apoi Joshua se văzu în fața cămășuței ei. Trase de ea, dar nu reuși să o desfacă. Nu era o cămășuță obișnuită.

– Ce Dumnezeu e asta și, mai ales, cum se desface?

Deși îi împărtășea frustrarea, Gwyn nu se putu abține să nu râdă.

El se încruntă.

– Ți se pare amuzant să vezi cum mă împiedic într-o bucată de pânză, nu-i așa?

– Vai, dar nici n-aș îndrăzni, spuse ea cu o seriozitate prefăcută.

Apoi izbucni din nou în râs când îi văzu privirea.

Își duse mâinile la spate.

– Are nasturi, dar *tu* va trebui să-i deschei.

– Arată-mi, spuse el răgușit, ca un ecou pervers al cerinței ei de mai devreme.

Îi luă mâinile între ale ei și i le purtă spre singurul nasture de la spate la care putea ajunge. Dar fu de ajuns, pentru că el descheie cu abilitate fiecare nasture și apoi șireturile, ca să-i poată da cămășuța în jos.

În sfârșit, obținuse ceea ce părea să-și fi dorit. Se uita la sânii ei cu o privire flămândă, care o încântă pe Gwyn. La urma urmei, se părea că maiorul nu era complet imun la farmecele ei. Și, deși nu ar fi trebuit să-i pese – deoarece știa că el nu ar fi luat-o niciodată de soție dacă ar fi aflat adevărul despre ea –, acea descoperire o umplu de satisfacție.

El nu-și încheiase însă explorarea.

– Vreau să te gust.

„Da, te rog", gândi ea, dar apoi spuse ezitant:

– Dacă asta dorești...

Pentru el, fu de ajuns. Începu să-i tragă în jos cupele corsetului și să desfacă șiretul care le ținea, ca să expună cât mai mult din sânii ei goi. Îi privi lung, admirativ, cu ochi înflăcărați de poftă. Apoi se aplecă și își puse gura pe un sân și o mână pe celălalt.

Gwyn simți cum o cuprinde slăbiciunea. Cu un oftat, își împinse sânii spre el, într-o mișcare doar pe jumătate conștientă, pentru a primi mai mult. El îi sugea un sfârc precum un om înfometat aflat în fața unui festin, în timp ce îl mângâia pe celălalt cu mișcări pricepute, care ei îi provocau o senzație crescândă de căldură și de umezeală între coapse. Lăsa să-i scape un geamăt sălbatic. Singurul lucru mai plăcut decât ce i se întâmpla ar fi fost ca el să o mângâie în acel punct încărcat de dorință dintre picioare.

Își dădea oare seama Joshua că ea mai experimentase acel fel de intimitate în trecut cu alt bărbat? De fapt, nu experimentase mângâierile delicioase de care se bucura în acel moment în brațele maiorului. Lionel nu avusese răbdare. Și nici nu dăduse dovadă de tandrețe.

Dar, spre mirarea ei, Joshua era întruchiparea răbdării. Își mutase atenția către celălalt sân, sugându-l și lingându-l, în timp ce freca sfârcul umed și întărit al celui de care tocmai se ocupase. Gwyn îl apucă de umeri și lăsă plăcerea senzațiilor provocate de el să curgă prin ea, să o facă să uite totul, chiar și pentru câteva clipe.

Amintirea faptului că aveau la dispoziție doar puțin timp de petrecut împreună o făcu să-și dorească și mai mult să-l simtă. Îngropându-și mâinile în părul lui, își arcui spatele și îl trase spre ea. Coada lui o enerva, așa că îi eliberă părul și își plimbă în voie degetele printre șuvițele mătăsoase și închise la culoare precum pana corbului.

Gwyn simțea cum toate zidurile ei de apărare, construite cu atenție, se năruiau. Nu voia decât să-l atingă, să-l mângâie. Doamne ferește să fi apărut cineva din senin și să-i surprindă comportându-se atât de nechibzuit, de nebunesc!

– Eu ar trebui să mă opresc. *Noi* ar trebui să ne oprim, spuse el ca și cum i-ar fi citit gândurile.

– Da, îl aprobă ea.

Deși și-ar fi dorit să stea acolo cu el pentru totdeauna. Să uite trecutul ei și al lui. Și să facă doar... asta.

Dar el deja îi îndrepta corsetul și se pregătea să-l încheie.

Ea însă nu era gata să renunțe la acea plăcere, așa că se agăță de umerii lui.

– Sunt mulți oameni care știu despre acest loc?

– N-aș crede. Doar membrii clubului de tras cu arcul, dar vin aici doar când sunt concursuri sau pentru a exersa în grup. O țintui cu o privire dură ca oțelul. Dar, având în vedere că acest teren îi aparține lui Greycourt, iar el știe că suntem aici împreună, aș spune că nu ar trebui să ne forțăm norocul.

Ea oftă și își mută privirea.

– Nu.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, îl lăsă să o ajute să își aranjeze hainele, apoi își puse mănușile. Ce avea el de gând să facă după tot ce se întâmplase între ei? Avea să pretindă din nou că nu se sărutaseră? Să ignore acele mângâieri magice pe care ea nu ar fi putut vreodată să le uite?

– Ar trebui să plecăm, spuse el, evitându-i privirea, în timp ce își prindea părul înapoi în coadă și își punea, la rândul lui, mănușile.

Când el începu să se îndepărteze, ea îl apucă brusc de braț.

– Joshua, nu face asta!

El se încordă.

– Ce să nu fac?

– Să nu te porți ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ar trebui să vorbim despre...

– De ce? întrebă el, în timp ce se uita la ea cu o privire stoică. Vrei să te căsătorești *cu mine?*

Întrebarea șocantă o prinse cu garda jos. Speriată că putea spune tot ce avea pe suflet, ea încercă să facă o glumă:

– În nici un caz dacă ai de gând ca după fiecare moment în care suntem intimi să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic.

– Răspunde-mi la întrebare, nu face glume!

– Încerc să...

– Dacă încerci să explici, atunci te anunț că știu deja răspunsul.

Vru să se îndepărteze de ea.

– Stai puțin, maior Morocănilă! De ce nu răspunzi *tu* la întrebare? Vrei să te căsătorești *cu mine?*

– Nu m-aș căsători cu o femeie care se folosește de farmecele ei ca să ajungă la mine. Ca să obțină ce vrea.

– Despre ce vorbești?

– Mă pricep destul de bine încât să-mi dau seama că nu mă dorești, spuse el, încruntându-se. Tot ce vrei e să mă învârți pe degete, astfel încât să poți face tot ce-ți trece prin cap cât ești la Londra. Să nu-mi spui unde te duci, să nu-mi permiți să te însoțesc, să te plimbi ori să călărești doar cu un servitor.

Ea îl privi șocată.

– Asta crezi tu despre mine? Că flirtez precum o femeie de cea mai joasă speță, care ar manipula un bărbat folosindu-se de farmecele ei pentru a obține ceea ce dorește? Nu e de mirare că nu vrei să te căsătorești cu mine dacă așa sunt eu în ochii tăi. Și exact din acest motiv nu am nici cea mai mică dorință de a mă căsători cu un individ dubios ca *tine*, Joshua Wolfe!

Se îndepărtă de el și porni spre cal. Omul era de-a dreptul absurd! Nu avea de gând să-i tolereze acuzațiile lipsite de temei. Nici nu voia să își imagineze cum ar fi considerat-o dacă ar fi știut *de ce* ezitase să-i răspundă.

– La naiba, Gwyn! țipă el, înșfăcându-și bastonul ca să se poată grăbi după ea. Pentru Dumnezeu, oprește-te!

Slavă Domnului că putea să încalece fără ajutorul lui! Când se văzu în șa, dădu pinteni calului, lăsându-l pe maior în urmă.

Dar imediat văzu ceva precum un fulger venind din spate. Se părea că maiorul reușise să se ridice în șa destul de rapid, iar acum galopa pe urmele ei. Când în sfârșit o ajunse, era de-a dreptul livid.

– Nu poți să o iei așa la goană! Malet s-ar putea să ne urmărească exact în acest moment.

– Nu cred că domnul Malet este problema în acest moment, spuse ea pe un ton tăios. Ci mai degrabă părerea ta preconceptă despre femei – cum se comportă, cum *ar trebui* să se comporte.

– Nu are legătură cu comportamentul, răbufni el. Tu ești fiica unui duce bogat și sora altui duce. Iar eu sunt doar un soldat în rezervă, plătit cu jumătate de soldă, și invalid pe deasupra. Rațiunea îmi spune că toate aceste diferențe dintre noi sunt foarte vizibile.

– Deci acum crezi că e *logic* să presupui că mă joc cu sentimentele tale? Asta era? Sau pur și simplu nu-ți place ideea că o femeie ca mine are un cuvânt de spus în ceea ce privește propriile dorințe?

Asta nu însemna că părerea lui era diferită de părerea altora. Până și Thorn ar fi disprețuit-o dacă ar fi știut ce se întâmplase cu ani în urmă între ea și Lionel.

Când Joshua rămase tăcut, demonstrând că era la fel ca toți ceilalți, Gwyn înlemni pentru câteva clipe. Apoi o luă din nou la galop. De data asta, el nu mai încercă să o oprească.

Călărea cu furie, luptându-se să nu izbucnească în lacrimi. Cum îndrăznise să-i stârnească dorințele, apoi să o acuze că *ea* era cea care voia să se joace cu el? *El* era cel care se juca. La fel ca Lionel. Voia să fie și sătul, și cu punga plină. Bărbații!

Când se apropiară de cârciumă, Joshua o ajunse din urmă, iar acum călărea lângă ea.

– Trebuie să ne oprim aici. Nu e cuviincios să ne întoarcem la reședința Armitage fără servitorul tău.

Avea dreptate. Li s-ar fi pus întrebări la care nici unul din ei nu voia să răspundă.

– Bine, spuse ea strunindu-și calul.

El se dădu jos de pe cal, dar când văzu că Gwyn nu intenționa să coboare, veni lângă ea.

– Ori intrăm împreună, ori nu intrăm deloc. Nu știu ce crezi tu, dar eu nu am chef să stau aici toată ziua.

Oftând adânc, ea coborî din șa și o zbughi spre cârciumă, lăsându-l pe maior să șchiopăteze în urma ei. Dar nici nu apucase să se uite după servitor, când acesta apăru alergând.

– Slavă Domnului că ați venit, milady! spuse el. Aveam de gând să vin după dumneavoastră, dar m-am gândit că ar fi înțelept să nu-l conduc pe acel domn la locul în care vă aflați. Așa că am stat aici, trăgând de timp și sperând că apăreți repede.

Joshua intră imediat în alertă. Ea putu vedea asta când el își îndreptă spatele, își înhăță bastonul și privi cu gravitate în direcția ei.

– Care domn? îl întrebă el pe servitor.

– Nu mi-a spus cum îl cheamă, dar unul dintre oamenii lui l-a strigat căpitane. A spus că o cunoaște pe milady și că este un prieten. Îi știa numele, rangul, tot.

Trebuia să fi fost Lionel, naiba să-l ia! Nu avea cum să-i dea banii și să scape dacă ticălosul îl punea constant în alertă pe Joshua.

– Nu știu cum a ajuns până aici, zise Joshua, frecându-și bărbia. Cu siguranță nu ne-a urmărit.

– Mi-a spus că știa de la majordom unde suntem, dar nu cad eu în astfel de capcane, spuse servitorul. Majordomul nostru nu stă niciodată de vorbă cu necunoscuți.

Joshua se încruntă.

– Ar fi putut chestiona alți servitori ca să afle ce voia, deși mă îndoiesc că ar fi primit vreun răspuns, pentru că am avut grijă cui i-am zis unde plecăm.

– Dar servitorii din casa lui Grey? întrebă Gwyn. Ai spus că te-ai dus acolo seara trecută. Unul dintre ei s-ar putea să te fi auzit.

Servitorul încuviință din cap.

– Domnul acela a spus, într-adevăr, că milady a vrut să exerseze trasul cu arcul într-un loc aflat lângă cârciumă.

– Da, nu avea cum să afle informația asta de la cineva de la reședința Armitage, spuse Joshua. Dar Greycourt mi-a menționat această cârciumă când mi-a spus unde să mergem. Se uită spre Gwyn. Fratele tău are cu siguranță vreun servitor care nu știe să-și țină gura.

– Posibil. Dar nu pare genul de persoană pe care Grey ar angaja-o.

– Pot aduce ceva de băut pentru dumneavoastră și pentru milady, domnule? întrebă o servitoare plină de viață. Avem cel mai bun cidru de prin partea asta a Londrei, iar dacă doriți intimitate, avem o masă acolo, mai spuse ea, arătând spre partea din spate a cârciumii.

– Da, luăm masa aceea, răspunse Joshua. Când Gwyn îl privi întrebător, el murmură: Trebuie să aflu tot ce i-a spus Malet servitorului înainte ca omul să uite.

În mod clar, Joshua revenise la postura lui de gardă de corp. Gwyn nu putea să spere decât că Malet fusese discret când stătuse la taclale cu servitorul și nu menționase nimic despre trecutul ei.

Imediat după ce se așezară, cineva le luă comanda, iar Joshua reîncepu să-l chestioneze pe servitor.

– Acum spune-mi cuvânt cu cuvânt cum a decurs conversația cu acel domn.

– Stați să mă gândesc, domnule.

Servitorul își ridică ochii spre tavan, ca și cum ar fi încercat să își aducă aminte.

– Prima dată a venit la mine, plin de el, și m-a întrebat unde e stăpâna mea. La început am crezut că vrea să-mi spună că masa mare la care stăteam nu e de nasul meu, așa că i-am zis că nu e treaba lui unde e stăpâna mea. Apoi și-a schimbat atitudinea și a început să se dea bine pe lângă mine. Mi-a spus că o știe pe stăpâna mea, că mi-a recunoscut livreaua și că de aceea a întrebat de ea.

Gwyn simți cum o străbate un fior de gheață. Dacă Lionel putea să recunoască hainele servitorilor de la Armitage chiar și când aceștia nu se aflau pe lângă casă, însemna că se familiarizase cu uniformele lor. Și, chiar dacă nu o surprindea, informația o neliniștea.

Judecând după privirea serioasă a lui Joshua, și maiorul simțea la fel. După ce plecă servitoarea care le adusese băuturile, Joshua sorbi o gură zdravănă, apoi se aplecă peste masă.

– Și tu ce i-ai spus individului?

– I-am spus că stăpâna mea e în apropiere, iar maiorul Wolfe o învață să tragă cu arcul. Nu a fost deloc încântat să vă audă numele.

– Cred și eu, spuse Joshua. Își închipuia că te va prinde singură. E greu să răpești o femeie când are în preajmă un ofițer posibil înarmat.

– Să răpească? exclamă servitorul. Avea de gând să o răpească pe Excelența Sa? Atunci mă bucur că nu i-am spus unde sunteți!

– Și eu mă bucur, spuse Joshua. Și te rog să împărtășești aceste informații despre ticăloșia lui Malet cu ceilalți servitori, ca să știe toți care e situația în caz că individul încearcă să se dea pe lângă ei.

Gwyn înlemni.

– Dacă le spune celorlalți servitori, va afla și mama. Mi-ai promis că nu vei permite ca acest lucru să se întâmple.

Joshua își trânti halba pe masă atât de puternic, încât stropi din băutura lui zburară peste tot.

– La naiba, Gwyn! Cum ar trebui să te protejez dacă tu vrei să știi totul secret?

– Nu știu, răspunse ea cu sinceritate. Dar am încredere că vei găsi o soluție.

Servitorul, care le urmărise schimbul de replici cu un interes avid, îndrăzni să-și spună părerea:

– Nu vă temeți, milady, le pot spune celorlalți servitori că un ticălos pe nume căpitan Malet umblă după domnul Wolfe și că trebuie să-l anunțe imediat pe maior dacă aud ceva despre acel individ.

– Asta ar merge, spuse Joshua, aruncându-i o privire lui Gwyn. Nu crezi?

– *Acum* ai nevoie de opinia mea? răbufni ea. Apoi, dându-și seama că îi vorbise pe un ton disprețuitor, oftă. Da, așa este în regulă.

Luă o gură de cidru, dar abia reuși să înghită. Ziua aceea nu era deloc așa cum sperase.

Joshua reveni la servitor.

– Apoi Malet a mai spus ceva?

– Nu, domnule. S-a enervat și a plecat. Acum înțelegeți de ce nu m-am întors în locul în care vă aflați cu milady. Riscam ca individul să mă urmărească.

– O tactică foarte bună, mulțumesc!

Joshua mai luă o gură zdravănă din băutură.

Gwyn îi zâmbi servitorului și își desfăcu săculețul.

– Și eu trebuie să-ți mulțumesc, spuse ea. Ai procedat foarte înțelept, adăugă în timp ce-i întinse servitorului o guinee.

Cu ochii mari, bărbatul luă guineea.

– Să-mi spuneți dacă aveți vreodată nevoie de ajutor, milady, spuse el entuziasmat.

– Voi avea acest lucru în vedere, rosti ea. Apoi se uită la Joshua. Acum putem să plecăm? îl întrebă.

– Bineînțeles!

Maiorul se ridică și lăsă câțiva șilingi pe masă. Apoi făcu semn spre cana ei.

– Abia te-ai atins de băutură.

– Mi-a fost de-ajuns, spuse ea. Când se ridică, Joshua veni lângă ea și îi oferi brațul, dar nu i-l acceptă. Încă avea proaspătă în minte cearta lor. În plus, trebuia să se mai asigure de un lucru. Aș aprecia dacă nu i-ai spune lui Thorn ce s-a întâmplat.

– Nici nu aveam de gând să o fac, zise el, îndreptându-se spre ușă.

Răspunsul lui o luă pe Gwyn prin surprindere.

– Cum așa? întrebă.

– Mai întâi vreau să descopăr cum a aflat Malet unde să te caute. Cu puțin noroc, aș putea descoperi unde anume se află în Londra, apoi i-aș putea spune fratelui tău, ca să se poată ocupa personal de individ.

Cu siguranță, Joshua se pricepea să fie gardă de corp.

– Oh, înțeleg, are sens ce spui.

– Dar care e motivul pentru care *tu* nu voiai să-i spun?

– Pentru că din acel moment Thorn ar fi insistat să vină cu mine peste tot, iar atunci aș avea doi câini de pază, în loc de unul singur. Ceea ce ar fi îndepărtat toți posibilii pretendenți.

– Nu înțeleg de ce te îngrijorezi, spuse el țâfnos. Pe unde te duci, faci o nouă cucerire. Mai întâi pe Malet, apoi servitorul. Și nici măcar nu ți-ai făcut debutul oficial.

– Am observat că nu te incluzi în acele cuceriri. Se pare că nu mă pricep să îmi folosesc farmecele de femeie. Mi-ai ghici imediat planurile...

– Gwyn, începu el. Nu am vrut să...

Ea nu mai așteptă să audă scuza lui neînsemnată. Asta în cazul în care el chiar intenționase să-i ceară iertare. Gwyn învăța rapid de ce Beatrice avea o relație atât de conflictuală cu fratele ei.

Pentru că, în ciuda talentelor lui de gardă de corp, Joshua putea fi deosebit de enervant uneori.

Capitolul 10

În ziua următoare, Joshua coborî târziu la micul dejun, ceea ce nu se întâmpla niciodată când era la moșia de la țară. Se așteptase ca zgomotul constant din stradă să nu-l lase să doarmă, dar cumva avusese asupra lui exact efectul opus. Ceea ce nu avea nici un sens pentru el.

Încă se gândea la asta când ajunse în salonul de mic dejun unde îl găsi pe Thornstock citind ziarul. În mod normal, prezența lui ar fi fost ceva ciudat – ducele avea propria casă, la urma urmei –, dar nu și în ziua aceea, pentru că ducele urma să le însoțească pe Gwyn și pe Lady Hornsby la prezentarea de la curte. De fapt, în curând întreaga familie avea să ajungă la reședința Armitage, pentru că Greycourt urma să o însoțească pe Beatrice, iar mătușa Lydia voia să vadă toate ținutele înainte ca toată lumea, mai puțin ea, să meargă la eveniment.

În urmă cu câțiva ani, regina Charlotte dăduse o lege privitoare la ținuta potrivită pentru prezentarea la curte. Bărbații trebuiau să poarte peruci albe, pudrate și pantaloni bufanți, iar femeile – rochii ridicole cu trene și crinoline enorme, ca să nu mai vorbim de pene cât mai lungi prinse în coafură. Cele necăsătorite trebuiau să poarte rochie albă. Soțiile nobililor care erau prezentate pentru prima dată la curte puteau purta orice culoare doreau. Și era de la sine înțeles că toate femeile trebuiau să fie împodobite cu cele mai de preț bijuterii pe care le dețineau.

Sau cel puțin așa citise Joshua. Nu le văzuse încă pe Gwyn și pe Beatrice în ținutele lor, dar Thornstock nu arăta deloc confortabil cu peruca pe care era nevoit să o poarte.

– Wolfe! exclamă Thornstock, în timp ce Joshua își punea pe masă farfuria cu pâine prăjită și cârnați. Nu m-ai auzit? Spuneam că eu am terminat de citit *The Times*, dacă îl vrei.

– Îmi pare rău, zise Joshua. Am fost distras de oaia enormă pe care o porți pe cap.

Ducele izbucni în râs și îi întinse ziarul, apoi luă o gazetă.

– Trebuie să o țin minte pe asta. Poate că vorbele tale înțelepte vor ajunge la urechile Maiestății Sale, care o să-și dea seama că perucile nu mai sunt la modă de vreo zece ani. Ce Dumnezeu, nu-i mai oblig nici pe vizitiii mei, nici pe lacheii mei să le poarte! Thornstock își strecură cu grijă un deget pe sub perucă. Uitasem ce mâncărimi îți dă. Sau poate că e din cauza pudrei. Nu-mi vine să cred că obișnuiam să port tot timpul blestemățiile astea.

Joshua mânca pâine prăjită.

– Dacă e vreo consolare, peruca te face să pari foarte important.

Thornstock izbucni din nou în râs.

– Dacă spui tu... Fii fericit că nu trebuie să mergi azi la curte!

– Încă unul dintre avantajele de a nu face parte din nobilime.

Înainte obișnuia să vadă *doar* avantaje în faptul că nu era un nobil. Dar noaptea trecută, în timpul viselor sălbatic de erotice cu Gwyn, parcă își schimbase părerea. Tot visase cum o ducea pe Gwyn în pat, așa cum numai un iubit putea să o facă.

Sau un soț. Unul care ar fi avut mai multe șanse să o cucerească dacă ar fi fost nobil.

La naiba, ce era în neregulă cu el? Gwyn avea idealuri mărețe, ceea ce ea cu siguranță își amintise în momentele ei raționale, când nu-l lăsase să...

Trebuia să înceteze să se mai gândească la ce se întâmplase între ei.

Thornstock își turnă cafea, apoi îl întrebă din priviri dacă voia.

Joshua întinse cana spre el.

– Mulțumesc.

– Sunt surprins că bei cafea, rosti ducele în timp ce îi turna în cană. Cei mai mulți englezi preferă ceaiul.

– Am prins gustul cafelei în marină, spuse Joshua, adăugând o porție generoasă de lapte în cană înainte să bea.

– Prietenii mei cred că e ciudat că prefer cafeaua, dar m-am obișnuit să o beau la micul dejun de pe vremea când eram în Berlin. Ducele oftă. Și am nevoie de orice fel de întăritor îmi cade în mână, având în vedere că astăzi trebuie să joc rolul de gardă de corp pentru Gwyn în locul tău.

Joshua sorbi din lichidul reconfortant.

– Ai toată simpatia mea.

Thornstock îl privi cu ochii mijiți.

– Îți dă bătăi de cap?

Cu siguranță îi dădea. Dar nu așa cum se gândea probabil Thornstock.

– Nu mai mult decât de obicei, răspunse Joshua evaziv.

Avea cu siguranță nevoie de o pauză ca să-și poată recăpăta controlul asupra propriilor dorințe fizice care o luaseră razna.

– Ei bine, mă îndoiesc că vreun individ dubios va avea curajul să o abordeze pe Gwyn la palat. Asta în cazul în care cineva chiar ar reuși să se apropie de ea, având în vedere rochia uriașă pe care o va purta. Așa că nu îmi iau pistolul la mine. Dacă Malet apare pe acolo, ceea ce este foarte puțin probabil, o să-l pocnesc. Oricum de mult timp voiam să fac asta.

Joshua simți cum se încordează. Deși părea indolent, Thornstock era un bun duelist și mergea regulat la Gentleman Jackson, unde lua lecții de la un pugilist celebru. Așa că putea, într-adevăr, să-l snopească în bătaie pe Malet. Dacă Thornstock avea să afle vreodată cum se comportase el cu Gwyn...

Nu. Acel lucru nu trebuia să se întâmple. Tatăl lui Joshua își pierduse viața într-un duel scandalos, care o lăsase pe Beatrice devastată și avusese drept consecință trimiterea lui Joshua la război. Nu regreta că ajunsese să facă parte din Marina Regală, dar viața lui ar fi fost diferită dacă tatăl lor nu ar fi murit, lăsându-și copiii fără nici un ban. Așa că Joshua nu avea de gând să-l înfrunte pe Thornstock într-un duel. Nu dacă putea evita acel lucru.

– În orice caz, spuse ducele, înțeleg că evenimentele astea durează ore întregi și probabil ne vom întoarce acasă spre seară. Din fericire, balul pe care Grey îl organizează în cinstea lui Gwyn și a lui Beatrice e la reședința lui din oraș, ceea ce înseamnă că Sheridan nu trebuie să-și bată capul cu pregătirile aici. Îl privi pe Joshua în ochi. Intenționez să-mi fac doar o scurtă apariție la bal, așa că mă aștept să fii acolo când ajungem la Grey.

– Bineînțeles. De altfel, este presupusul motivul pentru care am venit la Londra, în caz că nu-ți amintești. Să asist la balul de debut al surorii mele.

– Ah, da, am uitat!

Thornstock sorbi din cafea.

– Malet nu este invitat, bineînțeles, dar s-ar putea să încerce să intre. Așa că trebuie să fim pregătiți.

– De acord. Individul poate fi impredictibil.

Așa cum arăta și faptul că își făcuse apariția în ziua precedentă la cârciumă.

Joshua se înfuria ori de câte ori își amintea cât de aproape fusese Malet de Gwyn. Aproape că își *dorea* ca Malet să încerce să intre la bal în seara aceea, ca să aibă scuza de a-l împușca pe nenorocit.

Încă îl măcina faptul că nu reușise să afle de unde știuse Malet de lecțiile lor de tras cu arcul. Seara trecută îi întrebase pe servitorii de la Armitage, dar și pe cei de la reședința Greycourt. Nimeni nu vorbise cu Malet. Sau, mai degrabă, nimeni nu *recunoscuse* că discutase cu Malet.

Acel lucru îi aminti de suspiciunea lui inițială că Malet și Gwyn se cunoscuseră în trecut.

– Apropo de Malet, știi dacă el și Gwyn s-au mai întâlnit înainte de ziua în care a încercat să o răpească de la moșie?

Cu o privire sumbră, Thornstock împături ziarul cu mișcări calculate.

– Nu sunt la curent cu vreun context în care ei s-ar fi întâlnit în trecut.

Thornstock mințea, naiba să-l ia! Joshua fu tentat să menționeze apariția lui Malet din ziua precedentă, însă ducele știa deja că Malet încerca să o răpească pe Gwyn. Informația nu era atât de importantă încât să-l împingă pe duce la confesiuni.

Exista, de asemenea, posibilitatea ca Joshua să se fi înșelat, să fi interpretat greșit a fi o conspirație între cei doi frați, când era vorba doar de apropierea dintre gemeni. Nu avea nici un rost să provoace îngrijorare binefăcătorului său.

– Având în vedere că nu vei avea nevoie de mine până spre seară, te deranjează dacă plec imediat după ce doamnele își prezintă ținutele de bal? întrebă Joshua. Am o întâlnire la prânz cu secretarul pentru război și, având în vedere că toate trăsurile se vor îndrepta spre palat, n-ar fi o idee rea să plec din vreme.

– Poți pleca și acum, dacă dorești.

– Și să nu o văd pe Beatrice în toată splendoarea ei? Nu m-ar ierta niciodată pentru asta.

Ducele îl privi gânditor.

– Uneori, îmi doresc ca Gwyn să țină la mine așa cum Beatrice în mod clar ține la tine.

– Nu, crede-mă, nu vrei! Beatrice deja plănuiește să îmi prezinte jumătate din femeile care vor veni la bal. Când i-am amintit că voi fi acolo ca să lucrez, m-a trimis la plimbare, bombăni Joshua. Tot încearcă să mă însoare. I se pare mai important să-mi găsesc o nevastă decât să mă lase să-mi câștig existența.

– Dumnezeule, nici că-mi pot imagina ceva mai terifiant ca Gwyn încercând să-mi caute o soție! Thornstock sorbi din nou din cafea. Apropo, de ce te întâlnești cu secretarul pentru război?

Obișnuit să nu vorbească despre problemele personale, Joshua ezită să-i spună ducelui adevărul. La urma urmei, întâlnirea putea să nu se soldeze cu nici un rezultat.

– Este vorba de o mică problemă legată de solda pe care o primesc ca ofițer în rezervă.

– Ah, bineînțeles, spuse ducele ușor plictisit. Uitasem că încă ești ofițer de marină.

– Că tot vorbim despre asta, ar fi timpul să mă duc să mă îmbrac. Având în vedere că e o vizită oficială, toți se așteaptă să port uniforma.

– Bineînțeles, spuse Thornstock, scoțându-și ceasul de buzunar. Aș îndrăzni să spun că oricum doamnele nu își vor face apariția decât peste vreo oră.

Joshua plecă spre camera lui. Valetul lui Sheridan îl ajută să-și îmbrace uniforma. Dar maiorul nu putu să nu remarce că vestonul îi devenise cam strâmt, în timp ce pantalonii ajunseseră să-i fie largi. Așa se întâmpla când te bazai pe brațe ca să compensezi un picior infirm. Ceea ce îi aminti că nu era precum ceilalți bărbați. Și că nici nu avea să mai fie vreodată.

Când coborî, Beatrice și Greycourt deja ajunseseră. Greycourt arăta precum Thornstock, dar Beatrice...

– Dacă ai de gând să râzi, îl avertiză ea pe Joshua, jur că te lovesc cu evantaiul în cap!

– M-ai făcut să tremur de frică, o tachină Joshua. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar putea întâmpla dacă evantaiul tău ar fi la fel de uriaș precum rochia și penele acelea pe care le porți.

Greycourt izbucni în râs. Beatrice îl fulgeră cu privirea, iar ducele redeveni sobru într-o clipită.

– Arăți ca un înger, iubirea mea, spuse soțul, împăciuitor.

– Asta doar dacă îngerii au aripi mov pe care le poartă în creștetul capului, adăugă Joshua, în timp ce Thornstock se cutremura de râs.

– Ei bine, atunci *tu* arăți precum... Beatrice oftă. La naiba, arăți foarte chipeș în uniforma aceea!

– Mulțumesc, rățușco! Deși, ca să fim cinstiți, Thornstock susține că toate femeile îi consideră atrăgători pe ofițerii în uniformă.

– N-am spus că *toate* femeile o fac, interveni Thornstock. Și cu siguranță nu toți ofițerii arată bine în uniformă. Prinny, de exemplu, arată mai degrabă ca un cârnat.

– Pentru că nu e ofițer, zise Joshua. E mai degrabă un șef regal.

– Iar voi nu vă comportați deloc ca niște gentlemeni, îi luă la rost mătușa Lydia din capătul scărilor. Să-ți fie rușine, Joshua, ar trebui să dai dovadă de mai multă susținere față de sora ta, căci e ziua ei cea mare!

– Ai dreptate, mătușă Lydia, spuse Joshua, întorcându-se către Beatrice. Îmi cer scuze, rățușco! Îți stă bine. Numai că... Ei bine, ești și mai frumoasă când nu porți pe cap vata aceea uriașă de zahăr mov.

Thornstock și Greycourt izbucniră din nou în râs, ceea ce o făcu pe mătușa Lydia să-și dea ochii peste cap. Și totuși, era imposibil să nu te bufnească râsul uitându-te la o rochie care avea o crinolină imensă și o talie foarte ridicată, ceea ce le făcea pe bietele femei să arate ca și cum erau pe punctul de a fi devorate de o gigantică minge din material.

– Ignoră-l, Beatrice, se auzi vocea melodioasă a lui Gwyn, dinspre scări. Vom fi împreună o vată de zahăr uriașă.

– Gwyn! țipă Beatrice încântată, în timp ce verișoara ei se apropia. *I-am zis* lui Grey că vei reuși să arăți minunat, în ciuda acestei mode.

Minunat? Arăta magnific, în ciuda celor cinci pene albe de struț care păreau să se întindă până la cer din creștetul ei. Ca să nu mai spună de rochia albă ce începea să se umfle de sub sâni, ascunzând trupul acela feminin despre care Joshua știa că era perfect.

Gwyn se opri în capătul scărilor și îl fixă cu privirea.

– Ei bine? Continuă, maior Wolfe. Spune ce ai de spus, ca să poată râde și frații mei. Știu că arăt ridicol.

Toate privirile se întoarseră spre Joshua, iar el se chinui să găsească un compliment pe care să i-l facă fără să deconspire dorința pătimașă pe care o avea de a se strecura sub fustele ei și a-i săruta pielea ascunsă sub numeroase jupoane.

– Arăți precum luna, zeița cerului și regina stelelor.

La naiba! Vorbele acelea cu siguranță scoseseră la iveală cam mult din efectul pe care ea îl avea asupra lui.

Gwyn făcu o grimasă.

– Cu alte cuvinte, îmi spui că sunt mare, albă și rotundă.

– Și că strălucești în noapte, spuse Lady Hornsby în timp ce cobora scările în spatele lui Gwyn, îmbrăcată într-o rochie similară, care combina nuanțe pale de verde și roz, având pene asortate. Amândouă strălucitoare. Sau cel puțin veți străluci din momentul în care vă veți schimba în mult mai atrăgătoarele voastre ținute de bal în această seară.

– Amintiți-vă, adăugă mătușa Lydia, toate doamnele de la palat vor fi îmbrăcate așa, deci nu va râde nimeni de voi. În plus, vă ridicați deasupra tuturor. Amândouă sunteți fermecătoare, dragele mele!

– Beatrice, să știi că mama are dreptate, spuse Gwyn hotărâtă, când ajunse lângă verișoara ei. Frații mei n-au decât să se ducă la naiba. La fel și al tău.

– Lady Gwyn, protestă Lady Hornsby, te rog să nu pronunți cuvântul *naiba* la palat!

– Deja am avertizat-o de vreo douăzeci de ori, nu doar o dată, să aibă grijă cum vorbește, spuse mătușa Lydia, dar nu mă ascultă.

– Mamă, zise Gwyn, știi bine că nu aș înjura niciodată în public.

– Deja *suntem* în public, spuse Lady Hornsby cu o exasperare vizibilă. Și în mod normal nu m-ar deranja un limbaj mai colorat, dar acesta este debutul tău în societate – trebuie măcar să *încerci* să te comporți ca o tânără aflată la începutul vieții sociale.

– Chiar dacă sunt mai degrabă aproape de apusul ei? întrebă Gwyn. Nu contează, înțeleg ce spui și îți voi urma sfatul, adăugă ea cu un zâmbet obraznic. Cel puțin până când mă mărit.

Mătușa Lydia oftă zgomotos, dar Lady Hornsby îi bătu mâna lui Gwyn încurajator și spuse:

– Asta-i atitudinea corectă! Abține-te până când pe mărițI, apoi varsă-ți tot năduful pe soț!

– Deci *asta* face Beatrice, spuse Greycourt. Iar eu care credeam că am o influență proastă asupra ei...

– Dar chiar ai, rosti Beatrice drăgăstos. Și tocmai de aceea te iubesc. Putem fi obraznici împreună.

Joshua se întoarse ca să ascundă invidia care cu siguranță i se putea citi pe față. Și el voia ce împărtășeau sora lui și Greycourt, dar se temea că nu avea niciodată vreo șansă să aibă așa ceva.

– Mamă, dar ce vei face *tu* cât timp noi suntem la palat? întrebă Thornstock.

– Mă întâlnesc cu domnul William Bonham, avocatul lui Maurice, având în vedere că Sheridan încă nu a ajuns aici, iar domnul Bonham are niște întrebări despre conturile tatălui tău vitreg care nu suferă amânare. Nu știu dacă vreunul dintre voi ați avut ocazia să-l întâlniți până acum.

– Eu l-am întâlnit, spuse Greycourt. O dată, când eu și Sheridan am discutat cu el aspecte legate de moșia familiei. Mi s-a părut că e un bărbat decent.

– Și arătos, adaugă Lady Hornsby. Cel puțin pentru un bărbat de 60 de ani. Apoi făcu un semn spre mătușa Lydia. Nu înseamnă că Lydiei îi pasă...

Prietena ei îi aruncă o privire exasperată.

– Eliza, încetează să mai faci pe peițitoarea! Încă sunt în doliu, după cum sper că îți amintești. În plus, nu sunt interesată să mă recăsătoresc.

– Și mă îndoiesc că mama va dori să se mărite cu un avocat, spuse Greycourt.

Joshua înlemni. Conversația devenea prea asemănătoare cu situația lui și nu se simțea deloc confortabil. Își drese glasul.

– Ei bine, acum, după ce am văzut pe toată lumea în scandaloasele costumații, ar fi timpul să mă urnesc. Am o întâlnire.

– Cu cine? întrebă Beatrice.

– Thornstock poate să-ți explice, răspunse Joshua. Nu vreau să întârzii.

Putea să-l mintă pe duce în privința planurilor pe care le avea, dar nu o putea minți pe Beatrice. Pentru că ea i-ar fi pus atâtea întrebări până când el ar fi recunoscut ori s-ar fi răstit la ea. Prima

variantă ar fi durat prea mult, iar cea de-a doua i-ar fi stricat ziua, ceea ce, în ciuda faptului că o tachinase în privința costumației, nu și-ar fi dorit.

Se apropie de ea și îi sărută mâna acoperită de mănușă pentru că, din cauza rochiei imense, nu avea cum să ajungă la obrazul ei.

– Arăți absolut încântător, rățușco! spuse el cu o voce blândă. Și știu că îi vei impresiona pe toți.

Sora lui se înclină.

– Mulțumesc, dragul meu. Ne vedem diseară?

– N-aș lipsi pentru nimic în lume!

Când se întoarse să plece, văzu un lacheu șoptindu-i ceva la ureche lui Gwyn. Ea se înroși puternic, îi spuse ceva servitorului, apoi îl urmă în salon.

Joshua se asigură că trece pe lângă salon în drum spre ieșire. O privire rapidă îi dezvălui un tânăr care stătea în picioare, așteptând ca Gwyn să termine de citit un mesaj. Un mesager? Dar de la cine și despre ce?

Mai zăbovi puțin, încercând să afle. Cu o expresie sumbră pe față, Gwyn băgă hârtia în săculeț și îi făcu semn mesagerului să aștepte. Apoi se așeză la birou și scrise ceva pe o hârtie. Un răspuns la mesajul pe care îl primise? Așa părea, având în vedere că îi înmână hârtia mesagerului și îi șopti câteva instrucțiuni înainte să-i întindă o monedă.

Joshua se gândi să intre și să-i ceară să vadă mesajul, dar nu avea nici un motiv să creadă că ea chiar i l-ar fi dat. În plus, Joshua s-ar fi dat de gol că era acolo.

Ar fi fost mai bine să afle discret ce îl interesa. La urma urmei, putea să fie vorba despre ceva neimportant. Poate că o prietenă se îmbolnăvise. Sau vreo rudă. Nu, nu putea fi asta. Era toată familia acolo. Iar dacă ar fi fost vorba de Sheridan, ea le-ar fi spus imediat tuturor.

Ieși pe ușa din față, ca Gwyn să-l observe. Trebuia să-l aștepte pe mesager și să vadă ce putea afla. Mai avea câteva minute la dispoziție înainte de a fi nevoit să plece.

Nu dură mult. Mesagerul ieși după câteva clipe.

Cu o guinee în mână, Joshua îl acostă la capătul scărilor.

– Lasă-mă să văd ce scrie în acel mesaj pe care-l duci, băiete, și îți dau o guinee!

Era sigur că Thornstock ar fi fost de acord.

Ochii băiatului se măriră la vederea lui Joshua îmbrăcat în uniformă. Nu era la fel de impresionantă precum uniforma de gală, dar vestonul roșu avea nasturi de aur și epoleți, pălăria cu două colțuri era îndeajuns de lustruită, iar cizmele înalte străluceau.

– Sunteți în armată, domnule? întrebă băiatul.

– În Marina Regală. Iar numele meu este maior Wolfe.

– Vă cer iertare, maior Wolfe, dar mesajul este sigilat. Și dacă îl duc desigilat stăpânului meu, mă va bate până când nu voi mai respira.

– Și nu vrem să se întâmple asta, nu-i așa? spuse Joshua, dar remarcă privirea băiatului, care se uita avid la guinee. Hai să-ți spun cum facem, spuse Joshua, ridicând guineea. Îmi răspunzi pe cât poți de bine la întrebările pe care ți le pun în legătură cu acest schimb de mesaje, și guineea e a ta. Bine?

Băiatul încuviință din cap.

– Cine e stăpânul tău?

– Domnul Pritchard. Are o casă în Chelsea.

Acela nu era numele la care se aștepta Joshua.

– Și de ce îi scrie stăpânul tău mesaje lui Lady Gwyn?

– Dar nu le-a scris stăpânul meu. Domnul Pritchard le-a trimis în numele unui căpitan pe care îl găzduiește.

Ah, în sfârșit, ceva la care Joshua se așteptase! Sau, mai degrabă, de care se temuse.

– Și cum îl cheamă pe căpitan?

– Nu știu. Stă acolo de puțin timp.

– Descrie-mi-l!

Inima lui Joshua se strânse în piept, când auzi descrierea detaliată pe care băiatul i-o făcu lui Malet. De ce ar fi comunicat Gwyn cu bărbatul care plănuia să o răpească?

Se încruntă. Poate că era ceva mai mult în acea poveste. Poate că ea și Malet împărtășeau o prietenie cu care fratele ei nu era la curent. La urma urmei, familia ei se mutase înapoi în Anglia din Prusia. Probabil la un moment dat drumurile lor se intersectaseră.

Totuși, ea nu părea deloc fericită când primise mesajul. Iar Joshua era convins că ducele minți dimineață, când îl întrebase dacă Malet și Gwyn fuseseră prieteni în trecut.

Oricare ar fi fost motivul pentru care comunicau, nu avea cum să fie unul bun. Și ura că avusese dreptate în legătură cu acel aspect. Oare Gwyn flirta cu el doar ca să-l facă mai puțin suspicios în legătură cu orice ar fi pus la cale ea și Malet? Teoria aceea îl lovi drept în inimă.

– Maiorule? întrebă băiatul.

– Unde se află, mai exact, casa în care stă căpitanul?

Băiatul turui o adresă, apoi întinse mâna.

– În regulă. Poftim guineea. Și mulțumesc.

– Cu plăcere, domnule. Și dacă vreodată veți avea nevoie să angajați vreun băiat, întrebați de Dick cel Iute. Toată lumea știe că sunt cel mai iute din vestul Londrei.

– Mulțumesc din nou. Voi ține minte.

Nu îl lăsase inima să-i spună băiatului că probabilitatea ca el să-și permită vreodată să angajeze un servitor era foarte scăzută. Joshua nu știa nici dacă el însuși putea să se reangajeze vreodată cu soldă întreagă.

Asta îi aminti că trebuia să plece. N-ar fi vrut să rateze întâlnirea. Și totuși, îl urmări pe băiat cu privirea când acesta țâșni peste stradă și dispăru după o clădire. Dacă ar fi avut timp, ar fi mers cu el ca să-l înfrunte pe Malet.

Dar nu avea timp. Așa că Malet trebuia să aștepte.

Capitolul 11

Vicontele de Castlereagh, secretarul pentru război și colonii, avea reputație de irlandez inteligent care conducea Departamentul pentru Război cu o mână de fier. Sau cel puțin așa era văzut de soldații precum Joshua.

Dar ceva se întâmplase probabil și îi stricase buna dispoziție, pentru că, atunci când Joshua se prezentă la întâlnire, secretarul nu avu prea multe de spus. În ciuda încercărilor subsecretarului, alt irlandez pe nume Lucius Fitzgerald, de a îndulci retorica șefului, Castlereagh îl informă pe Joshua cu răceală că Anglia avea nevoie de bărbați în putere în războiul împotriva lui Napoleon, nu de invalizi în rezervă.

Secretarul de război îi mai spuse că îi analizase situația și că auzise de accesele lui de furie, care deveniseră un subiect de bârfă în Sanforth. Castlereagh adăugase că ultimul lucru pe care Joshua trebuia să-l facă era să participe la un război, unde ieșirile nervoase nu-și aveau locul.

Joshua deja fierbea de furie când secretarul încheie cu remarcile lui insultătoare. Niciodată nu-și dorise mai mult să ia gâtul cuiva, dar știa că nu l-ar fi ajutat cu nimic. Așa că rosti câteva vorbe politicoase la finalul întâlnirii, apoi ieși în stradă, unde dădu cu bastonul cu atâta putere într-un stâlp, încât îl rupse.

Regretă imediat gestul. Era greu de găsit alt baston cu sabie la fel de bun cu acela. Rămase pe loc, uitându-se în jos la bastonul făcut bucăți, blestemându-se. Probabil Castlereagh avea dreptate. Era inapt pentru orice activitate, în afară de aceea de a prinde braconieri și de a înmulți câinii de vânătoare pe moșia bunicului său.

Apoi, parcă de nicăieri, Fitzgerald, subsecretarul care tocmai asistase la umilirea lui Joshua, apăru lângă el.

– La naiba! Cu siguranță era un instrument deosebit de util.

Joshua adună bucățile, sperând să poată repara cumva bastonul.

– Și dumneata ce mai vrei? se răsti Joshua. Să-mi dai lovitura finală, după ce l-ai văzut pe superiorul dumitale cum mă pune la pământ?

Fitzgerald îl privi fix cu ochii lui albaștri.

– De fapt, aș vrea să-ți ofer o slujbă. Dar nu în Marina Regală. Aș vrea să lucrezi pentru *mine*.

Cuvintele subsecretarului îl uimiră pe Joshua.

– În ce calitate? întrebă Joshua cu precauție. După cum se poate vedea cu ochiul liber, nu sunt vreun politician, domnule.

– Da, e dureros de evident.

Fitzgerald făcu un semn spre trăsura lui, care părea să aștepte în capătul străzii.

– Postul pe care ți-l ofer este totuși mai discret, mai... de culise, să spunem așa.

Trăsura lui Fitzgerald se opri în fața lor.

– Unde mergem, domnule? întrebă vizitiul.

– Doar în jurul parcului.

Fitzgerald ridică o sprânceană spre Joshua.

– Accepți să mă însoțești ca să putem discuta mai multe? Când văzu că Joshua încă ezită, adăugă: N-ai nimic de pierdut dacă asculți ce am de zis, nu-i așa?

– Presupun că nu, zise Joshua.

Se urcară în trăsură.

– În primul rând, permite-mi să îți cer scuze pentru insultele superiorului meu. De când cu acel fiasco de la Corunna, e dificil de discutat cu el. Însă nu ar trebui să lase acel eveniment să-i influențeze comportamentul.

– Nu e nevoie de scuze, spuse Joshua. Sunt obișnuit cu insultele.

– Chiar așa? Eu cred că nu, având în vedere cum ai reacționat după întâlnire. Cât de des îți pierzi calmul într-un mod atât de spectaculos încât să-ți rupi bastonul?

– Asta a fost prima dată, mărturisi Joshua, încrucișându-și brațele la piept. Dar, ca să fiu cinstit, i-am spart unuia o cană în cap pentru că m-a numit cățelandrul neamului Armitage după ce l-am raportat pentru braconaj administratorului de pe domeniu.

Fitzgerald îl privi în ochi.

– Dar când l-ai înfruntat pe acel individ care lovea un câine? Și pe celălalt care ți-a smuls bastonul, făcându-te să cazi? Din câte am auzit, întâmplările acelea au avut mai multe urmări decât spartul unei căni.

La naiba, omul analizase în detaliu toate accesele lui de furie! Joshua nu știa ce să creadă despre interesul arătat de subsecretar.

– Așa este. Și susțin în continuare că orice om care chinuiește un câine merită să se aleagă cu nasul spart. Dar cel care mi-a smuls bastonul și-a rupt singur încheietura. Am căzut peste el, dărâmându-l, și și-a rupt încheietura când a încercat să-și blocheze căderea cu mâna. Aș spune că am fost nevinovat în ambele cazuri.

– Probabil ai dreptate. Dar nu pot accepta să ai un acces de furie, indiferent de situație, în caz că accepți postul pe care ți-l ofer. Deci am nevoie să știu dacă îți poți controla ieșirile nervoase mai bine decât ai făcut-o în trecut.

Îi răsucise cuțitul exact în rană.

– Sincer să fiu, habar n-am dacă pot să fac asta.

Uneori, accesele lui de furie erau atât de puternice, încât avea senzația că se putea sufoca. Iar în acele momente, trebuia să se distanțeze, să plece, să citească o carte... să lovească un perete.

– Ah, zise Fitzgerald pocnind din degete. Măcar ești sincer.

Subsecretarul căzu pe gânduri câteva clipe.

– Voi fi și eu sincer cu tine. Știu de ce ești în Londra și pentru cine.

– Cum naiba...?

– Sunt prieten cu ducele de Thornstock. Când a fost aseară la Brooks, Thorn mi-a mărturisit cât de important este să-l țină pe Lionel Malet departe de Lady Gwyn.

Ce blestem! Dacă ar fi știut de prietenia lor, l-ar fi rugat pe duce în acea dimineață să-i pună o vorbă bună.

– Ce legătură are Malet cu faptul că vrei să mă angajezi?

– Caut pe cineva care să-l spioneze pe individ.

Asta îl luă pe Joshua pe nepregătite.

– Crezi ca Malet e implicat și în alte infracțiuni? În afară de încercarea de a o răpi pe Lady Gwyn?

– Posibil. Omul e disperat după bani. De asta încearcă să răpească o moștenitoare și să se căsătorească cu ea. Și mai credem că vinde informații francezilor, ca să facă rost de bani pentru a-și acoperi datoriile la pariuri.

– Să fiu al naibii, spuse Joshua, trântindu-se pe spătarul banchetei. Ce fel de informații?

– Ca să fiu sincer, nu suntem siguri. Dar deja avem suspiciuni că s-a interesat de trupele noastre din peninsulă. Și probabil află câte ceva, pentru că îi întreabă pe soldați, care văd în el un camarad, nu un trădător dat afară din armată.

– Presupun că vestea că a fost dat afară nu s-a răspândit încă printre soldații din Londra.

– Nu. Și din acest motiv s-ar putea să-i cadă cineva în capcană. Ne temem că încearcă să obțină o copie a memorandumului general-locotenentului Wellesley către Castlereagh, în care se propune ca Wellesley să lucreze cu portughezii într-o campanie împotriva Franței. Wellesley e chiar acum în drum spre Portugalia, dar e secretă informația legată de numele orașului în care urmează să-și stabilească punctul de comandă și de modul în care urmează să acționeze. Dacă pune cineva mâna pe acel memorandum...

– Francezii i-ar putea ataca pe Wellesley și pe trupele lui înainte să apuce să se stabilească. Ori imediat după aceea.

– Da, de asta ne temem.

Joshua începea să-l vadă cu alți ochi pe Fitzgerald. Inteligent și perspicace, era omul care dirija totul din culise, care făcea munca grea, în timp ce Castlereagh strângea mâini și prezenta parlamentului propunerile lui Fitzgerald.

– Acesta e punctul în care intervii tu. Vrem să afli cu cine se întâlnește Malet și ce încearcă să vândă.

– Dar de ce tocmai eu?

– Din două motive. Primul e că încă încerci să-ți servești țara, în ciuda rănilor căpătate în luptă. Asta se întâmplă rar și – în ciuda părerii lui Castlereagh – e lăudabil.

– Aha, spuse Joshua. Și celălalt motiv?

– Încă ești un ofițer de marină și, din câte am aflat, ai experiență în misiuni de recunoaștere. Deci ai abilitățile necesare pentru a-l urmări pe Malet fără să fii observat.

– Nu și dacă am vreun acces de furie...

Fitzgerald zâmbi.

– Exact.

Frecându-și bărbia, Joshua cugetă la ce îi propunea subsecretarul.

– Iartă-mă că sunt atât de direct, dar infirmitatea ta e un avantaj în această situație.

– Pe asta de unde ai scos-o? pufni Joshua.

– Nu ți se pare că oamenii evită să se uite la tine, să îți remarce prezența?

– Uneori.

– Asta pentru că nu ne simțim confortabili când vedem soldați răniți. Vederea lor naște în noi un sentiment de vinovăție că nu am făcut îndeajuns pentru a-i ajuta. Așa că preferăm să ne întoarcem privirea, să ne prefacem că nici unul dintre voi nu există. Într-un fel, bastonul tău și șchiopătatul te fac invizibil pentru lumea din jur.

– Dar nu voi fi invizibil pentru Malet, remarcă Joshua. Îmi știe chipul.

– De câte ori l-ai întâlnit? De două ori? Așa spunea Thorn.

Joshua clipi.

– Poate că ar trebui să-l angajezi pe *duce* ca spion. Devine evident că se pricepe.

– Sau poate că familia ta... familia *lui Thornstock* – ține să vorbească deschis despre lucruri pe care alții nici nu le-ar pomeni.

– Și lucrul acesta este adevărat. Joshua îl privi atent. Să revenim. În cele două dăți în care l-am văzut pe Malet, l-am înfruntat direct. Nu-mi va uita niciodată figura.

– Dar nu se va aștepta să fii pe urmele lui. Îndrăznesc să cred că nici nu știe că te afli în Londra.

– Mă tem că te înșeli. A aflat de la servitorul lui Lady Gwyn că ieri m-am aflat în compania ei.

– Asta nu înseamnă că știe despre rolul de gardă de corp. Ar putea să creadă că îi faci curte.

„În visele mele, poate."

– În orice caz, continuă Fitzgerald, acest aspect e discutabil. După cum bine știi, un soldat experimentat în recunoaștere e capabil să se ascundă de inamic, chiar și de unul care îl cunoaște. Am încredere absolută în capacitatea ta de a-l urmări pe Malet fără ca el să observe acest lucru. La urma urmei, nu a fost un soldat strălucit. Și acum e disperat să obțină bani. Iar din acest moment, își va asuma riscuri în situații în care o persoană prudentă nu ar face-o.

Joshua se gândi la ideea subsecretarului. Era o ofertă bună.

– Thornstock știe că intenționezi să mă plătești ca să-l urmăresc pe Malet?

– Nu. După cum am spus, acest lucru trebuie ținut secret.

– Înțeleg. Dar poziția de gardă de corp pentru care m-a angajat ducele va fi prioritatea mea, având în vedere că deja am acceptat acea slujbă.

– Sunt convins că, dacă vorbesc cu Thorn, el ar accepta să...

– Nu. Când subsecretarul ridică din sprâncene, Joshua îl lămuri: Am promis ceva, iar eu îmi țin promisiunile. Și dacă trebuie să-mi încalc cuvântul dat ca să lucrez pentru dumneata, atunci mă tem că trebuie să-ți refuz oferta.

Pentru că, dacă încălca promisiunea făcută lui Thornstock, ar fi însemnat că trebuia să se mute de la reședința Armitage în altă parte a Londrei. Iar în acel caz nu mai era sigur că îl putea supraveghea pe Malet, astfel încât nemernicul să nu poată ajunge la Gwyn. Nu putea să riște să se întâmple asta.

– În regulă, spuse Fitzgerald, cu un respect ce i se putea citi în ochi. Mai ai alte obiecții legate de preluarea acestei poziții? Există vreun obstacol care te-ar împiedica să-ți faci treaba cum se cuvine?

Joshua știa că trebuia să-i spună lui Fitzgerald despre reacțiile lui la zgomotele puternice. Dar omul îi oferea o rară oportunitate de a face ceea ce-și dorea: să-și servească țara. Nu voia să piardă acea șansă.

În plus, de când era în Londra, zgomotele puternice nu mai păreau să-l deranjeze atât de mult. Gălăgia de pe străzi, din timpul zilei sau al nopții, ajunsese să devină pentru urechile lui un fel

de sunet liniștitor de fundal, ca vuietul valurilor oceanului sau zgomotul făcut de marinarii aflați la bordul unui vas.

Mai mult decât atât, în cele două nopți petrecute în oraș dormise mai bine decât acasă. Dacă îi dovedea lui Fitzgerald că era înzestrat pentru munca de spionaj, s-ar fi putut muta în Londra, în loc să trăiască în Lincolnshire. Iar asta ar fi însemnat să o vadă mai des pe Beatrice.

Și să nu o mai vadă pe Gwyn după sezonul de baluri. Și numai pentru asta merita să încerce. Pentru că a o vedea fără să o atingă sau să-i vorbească era o durere pe care nu voia să o îndure la nesfârșit. Dar, dacă ea era în Lincolnshire, iar el în Londra, ori dacă ea era căsătorită și stabilită în altă parte a Angliei...

Nici acea variantă nu îi convenea. Și nici faptul că nu-l îngrijora. Toate acestea îl făcură, în sfârșit, să se hotărască cu privire la propunerea făcută de Fitzgerald.

– Nu mai am alte obiecții. Și, într-adevăr, sunt fericit să pot spiona un escroc ca Malet, dacă asta înseamnă să ajut pentru a fi aruncat în închisoare, acolo unde îi este locul. Joshua trase aer în piept. Am însă nevoie de mai mult timp ca să decid dacă accept acest post drept o slujbă permanentă.

– Bineînțeles, spuse Fitzgerald, ca și cum s-ar fi așteptat la acel răspuns. Probabil e cea mai bună soluție. În acest fel putem stabili dacă ești omul potrivit pentru noi.

– Și dacă sunt capabil să-mi controlez accesele de furie, mormăi Joshua, învârtind între degete bucățile din bastonul-sabie.

Fitzgerald izbucni în râs.

– Și asta, bineînțeles.

Fără să-l prevină, subsecretarul luă bucățile de la Joshua și le aruncă sub banchetă.

– Eu speram că voi putea să repar bastonul, protestă Joshua. Ori măcar să folosesc sabia cu un alt băț.

– Nu va fi nevoie.

Fitzgerald deschise panelul și îi spuse vizitiului să se întoarcă la Secretariatul pentru Război, apoi să-l ducă pe Joshua la o anumită adresă de pe Threadneedle Street.

– Bennett&Lacy e o firmă care se ocupă de săbii și armament. Spune-le să-ți dea ce ai nevoie și să treacă toată cheltuiala în contul secretarului pentru război.

Fitzgerald se aplecă și scoase de sub banchetă un băț noduros.

– Îl poți folosi pe aceasta până când Bennett&Lacy îți face un baston-sabie conform indicațiilor tale, dacă nu cumva preferi ceva ce au deja.

Trăsura se opri în locul de unde îi luase.

– Dacă nu te deranjează să aștepți, voi merge înăuntru să-ți fac o scrisoare de credit.

Ei bine, nu-l deranja. Ba chiar era ceva cu care s-ar fi putut obișnui.

– Deja am impresia că o să-mi placă foarte mult slujba asta.

– Excelent! Pentru că eu cred că ți se potrivește de minune.

Fitzgerald căută în buzunar și scoase o bucată de hârtie.

– Oh, să nu uit – l-am localizat pe Malet la această adresă când plănuiam să-l urmăresc personal, dar Castlereagh preferă să mă ocup de alte lucruri. Cu Anglia în război...

– Înțeleg.

Joshua luă bucata de hârtie și citi. Adresa era din Chelsea. Ceea ce îi confirmă că într-adevăr Gwyn scrisese acel mesaj pentru Malet, blestemată să fie! Cum avea să se descurce cu asta?

– Voi vedea ce pot afla.

– Excelent!

Fitzgerald îi întinse mâna.

– Mă bucur că te-ai alăturat echipei noastre, domnule.

Joshua îi strânse mâna.

– Și eu mă bucur să fiu în echipă, domnule. Nu vă voi dezamăgi.

Era o promisiune făcută lui Fitzgerald, dar și sieși. Și intenționa să se țină de cuvânt cu orice preț.

Ceea ce însemna că trebuia să fie mai prudent cu Gwyn. Dacă ea avea într-adevăr o legătură cu Malet, atunci nu era exclus să încerce să-l ducă de nas, așa cum făcea cu toți cei din jurul ei. Ba chiar s-ar fi putut folosi de el drept paravan pentru a-și ascunde relația cu bărbatul pe care îl dorea cu *adevărat*. Și-o imagină alături de Malet, râzând de el...

La naiba! Joshua nu o credea capabilă de așa ceva, dar singurul mod de a investiga relația ei cu Malet era să se lase în voia planurilor ei până când reușea să afle care era legătura dintre cei doi. Dar, odată ce afla, trebuia să fie pregătit să dezvăluie acea informație nu numai fratelui ei geamăn, ci și lui Fitzgerald. Și asta însemna să nu cedeze dorinței nebune pe care o simțea pentru ea.

Capitolul 12

Când Gwyn intră în sala de bal de la reședința Greycourt, ar fi trebuit să fie în culmea fericirii. Prezentarea ei la curte mersese mai bine decât se așteptase. Nu se împiedicase în trenă, nu spusese nimic stupid în fața reginei și chiar reușise să se bucure de conversația cu Thorn.

Mai mult decât atât, Grey nu se zgârcise deloc cu cheltuielile pentru ea și Beatrice în seara aceea. Proaspăt achiziționate, candelabrele-felinar de Argand învăluiau sala de bal cu o lumină caldă, iar cele peste cincizeci de ramuri de portocal înflorite le aminteau oaspeților prin mirosul lor că era primăvară. Iar sala era plină de tinere femei care sperau să-și întâlnească acolo viitorul soț. O orchestră extraordinară de muzicieni fusese angajată special pentru bal.

Dar ea nu se putea gândi decât la biletul pe care îl trimisese Lionel direct la ea acasă! Îi cerea banii. Din nou. Și îi spunea că, dacă nu se întâlnea cu el a doua zi ca să-i dea banii, avea să se ducă direct la gazeta cu cele mai scandaloase bârfe din Londra pentru a dezvălui totul despre ea. Familia ei ar fi fost umilită. Iar ea, distrusă.

Nu avusese altă variantă decât să stabilească o întâlnire cu el. O idee foarte riscantă. Nu ar fi vrut să-l întâlnească prin Mayfair, unde familia ei sau servitorii i-ar fi putut vedea. Dar pusese la cale un plan. Ea și mama ei deja intenționau să meargă în după-amiaza următoare la cumpărături, așa că îi spusese lui Lionel să se vadă la ora 15, pe o alee de lângă magazinul ei preferat de mănuși. Acolo plănuia să-i dea lui Lionel banii ceruți și spera ca suma aceea să-l țină departe de ea pentru totdeauna.

Tot ce-i rămânea de făcut era să obțină 100 de lire de la Thorn. Și să scape a doua zi de supravegherea lui Joshua îndeajuns de mult timp încât să-i poată da acei bani lui Lionel.

– Cum te distrezi?

Gwyn tresări speriată, convinsă că maiorul îi citise gândurile. Însă era Thorn.

– M-ai speriat de moarte, se plânse ea, lovindu-l ușor peste mână cu evantaiul. Să nu te mai furișezi așa pe lângă o femeie!

Tipic fraților, el începu să râdă.

– Am venit să-ți spun că plec.

– Dar abia ai ajuns aici, spuse ea.

– Și deja m-am plictisit de moarte.

Când ea ridică întrebător o sprânceană, Thorn simți nevoia să-i explice:

– Hai, surioară, doar mă cunoști! Știi că nu mă simt bine la aceste târguri de căsătorii. În plus, nu mi-am făcut deja datoria pe ziua de azi, învârtindu-mă în jurul tău cu ocazia prezentării de la curte?

Privirea ei se îmblânzi.

– Ai dreptate. Și îți mulțumesc.

Îi trecu prin cap că ar fi fost un moment bun să-i ceară bani, având în vedere că fratele ei se simțea ușor vinovat că pleca de la bal, iar Joshua era în partea opusă a sălii, vorbind cu Beatrice.

– Apropo, eu și mama mergem la cumpărături mâine și am nevoie de 100 de lire.

– Pentru *ce?* se încruntă Thorn. Am cont deschis la toți comercianții de lux de pe Bond Street. Folosește-l! Și oricum ar fi periculos să umbli cu o sumă așa de mare la tine.

– Nu pentru asta îl am pe Joshua? În orice caz, ziua de naștere a mamei este săptămâna viitoare. A fost un an greu pentru ea, cu decesul tatălui nostru vitreg, cu toate grijile legate de moșie și cu faptul că nu a putut fi prezentă la debutul meu în societate. Așa că vreau să-i cumpăr un cadou frumos ca s-o mai înveselesc. Dar vine cu mine la cumpărături, așa că trebuie să fiu puțin vicleană. Și m-ar ajuta să pot cumpăra ceva rapid și să plătesc pe loc decât să aștept ca vânzătorul să treacă în registru cumpărăturile...

Privirea lui Thorn se umplu de vinovăție.

– Oh, Dumnezeule, e ziua mamei! Am uitat complet de ea!

– Da, dar e în regulă. Mă ocup eu. Voi cumpăra ceva și voi spune că e din partea amândurora.

Și avea de gând să se folosească de contul lui Thorn pentru asta, astfel încât să-i poată da cele 100 de lire lui Lionel. Până când avea să afle Thorn, Lionel avea să fie de mult dispărut din viața ei.

Sau cel puțin acesta era planul pe care și-l făcuse.

– Mulțumesc, surioară. Îți voi trimite banii dimineață la prima oră.

– Ești un drăguț, spuse ea, întinzându-se să-l sărute pe obraz.

Când Thorn o privi suspicios, își dădu seama că exagerase puțin.

– Și acum du-te la casa dezmățată pe care o frecventezi, înainte de a începe să te prezint tuturor domnișoarelor dornice de măritiș din această încăpere!

El plecă imediat, fără să mai aștepte să vadă dacă ea chiar ar fi pus acea amenințare în practică.

Cum dispăru Thorn de lângă ea, un domn se apropie ca să o invite la primul dans. În mod clar, balul începuse oficial. Iar acum, după ce obținuse banii pentru Lionel și îi venise o idee cum să scape de Joshua a doua zi, ar fi putut să se distreze un pic. Și unde era mai ușor să te distrezi decât la un bal organizat în onoarea ta?

Dar, după câteva ore de dansat, în care nu avusese nici măcar o clipă ca să-și tragă sufletul, își schimbă părerea. Îi plăcea să danseze, însă în ceea ce-i privea pe *bărbați*... Ei bine, se săturase de complimentele lor banale despre ochii ei ca stelele și obrajii ca piersicile. Oare bărbaților acelora nu le trecea nimic original prin cap?

Iar ceea ce făcea situația și mai neplăcută era faptul că nu păreau nici pe departe onești. Își putea da seama după cum o chestionau – o întrebau de conexiunile familiei ei și de ce așteptase atât de mult timp să se căsătorească. Pur și simplu umblau după averea ei. Se așteptase la asta, dar tot o durea. În plus, interacțiunea cu ei îi devenea din ce în ce mai greu de suportat.

Ce păcat că nu putuse să-l ia pe unul dintre frații ei ca partener pentru bal! Din nefericire, nu era permis. La urma urmei, era vorba despre debutul ei în societate. Lumea se aștepta ca ea să danseze cu gentlemeni eligibili. Dar simțea că deja era prea mult.

Dumnezeule, nu s-ar fi căsătorit niciodată cu vreunul nici chiar *dacă* ar fi putut! La un moment dat, se refugie în salonul cu gustări, ca să scape de ei.

Acolo, un lacheu îi oferi o cupă cu șampanie, pe care o acceptă cu dragă inimă și o sorbi în timp ce privi bunătățile din fața ei. Pe lângă șampanie, mai erau punci de fructe, ceaiuri și cocktailuri din vin de Porto. Pe masă erau așezate aperitive delicioase, precum ouă scoțiene, pastramă, supă cremoasă de pui, felii reci de carne, brânzeturi

și sendvișuri de tot felul. Iar pentru cei care preferau deserturile, pe o altă masă erau aranjate prăjituri cu caise, fursecuri cu lavandă, tarte cu lămâie, biscuiți și alte bunătăți. Erau chiar și piramide din struguri, piersici, dar și fructe de primăvară. Și toate acelea ca nu cumva să i se facă foame cuiva înainte de dineu! Grey nu se mulțumea niciodată cu jumătăți de măsură.

Și totuși, nu-i venea să mănânce o piersică și să riște să-și pătezе rochia de bal, în care se schimbase imediat ce se întorsese de la palat. Dar unde era garda ei de corp? Înaintă până în pragul ușii, de unde cercetă sala de bal. Reușise să scape de Joshua în momentul în care se refugiase în salonul cu aperitive? Se părea că nu, pentru că, în clipa în care întrebarea îi trecu prin cap, îl și văzu făcându-și loc prin mulțime ca să ajungă la ea.

Dumnezeule, ce chipeș arăta în uniformă! Era ca o pictură cu epoleții lui aurii, cu pantalonii albi și cizmele strălucitoare din piele. Vestonul roșu era împodobit cu șnururi aurii, iar centura cu cruce albă și colanul de aur de la gât arătau că era ofițer. Dar, ca de obicei, avea o expresie sumbră. Omul pur și simplu nu știa cum să se distreze cu adevărat.

Simțindu-se într-o dispoziție poznașă, apucă încă un pahar de șampanie și îl întâmpină în ușă.

– Ceva spumos de băut, Joshua? îl întrebă ea în timp ce îi oferea paharul. Sau nu ai voie să consumi alcool?

– Nu văd de ce n-aș avea.

Luă paharul din mâna ei și bău cu sete.

– Mai mult decât atât, s-ar putea să fiu *nevoit* să beau doar ca să pot îndura această noapte a ororilor.

– Ce minunat e să-l văd pe maiorul Morocănilă făcându-și debutul la debutul *meu*, spuse ea cu un hohot de râs. Dar, de curiozitate, de ce zici că e noaptea ororilor?

El o privi pieziș.

– În primul rând, sunt prea mulți oameni lipsiți de orice inteligență. Aș îndrăzni să spun că nici unul din ei nu a citit vreo carte în ultima lună.

– *Eu* am citit o carte în ultima lună, îl tachină ea.

– Ce fel de carte? Stai, nu-mi spune! Un roman. Sau vreo compilație de poezii de dragoste.

– Te asigur că nu a fost nici una, nici alta. Am citit *Eseuri despre arhitectura gotică.*

– Deci ceva inteligent. Sorbi din nou din șampanie. Sunt surprins.

– Chiar ești?

Gwyn alese să ignore insulta referitoare la gusturile ei în materie de cărți.

– Dar ce carte ai citit *tu* luna trecută?

– Am citit 15 cărți. Vrei să-ți enumăr titlurile?

– Nu, mulțumesc. Ar trebui să stăm aici toată noaptea.

O privi în ochi.

– Cartea despre arhitectură a fost singura pe care ai citit-o luna trecută?

– Nicidecum! Am studiat cu atenție cea mai recentă ediție a revistei de modă *La Belle Assemblée*. Nu avea multe informații despre arhitectură, dar avea câteva tipare minunate de rochii. Și toate aveau titluri. Să ți le recit?

– Nu te obosi, te implor!

Dar Gwyn observă zâmbetul care înflorea în colțul gurii lui Joshua. Era fericită când reușea să-l binedispună. Iar dacă ar fi reușit să-l facă să râdă, ar fi considerat asta un triumf personal.

Se pregătea să facă o nouă remarcă despre cărți, când două tinere se apropiară de ei. Gwyn le întâlnise mai devreme la palat. Oare cum le chema? Oh, desigur – Lady Hypatia și domnișoara Clarke.

– Lady Gwyn! exclamă domnișoara Clarke, privindu-l pe sub gene pe Joshua. Chiar vorbeam cu domnișoara Clarke că am fost impresionată de prezentarea ta în fața reginei azi. N-ai făcut nici un pas anapoda. Pe când eu aproape mi-am scăpat brățara în poala Maiestății Sale, iar Lady Hypatia a călcat pe propria trenă când se retrăgea din fața reginei.

– Dar nu am căzut, preciză Hypatia. Se uita la Joshua cu o curiozitate nedisimulată. Am reușit să mă echilibrez la timp. Dar tu, pe de altă parte, Lady Gwyn, ai arătat foarte multă stăpânire de sine.

Era clar că veniseră pentru a-i fi prezentate lui Joshua. Acel lucru însă nu o amuza pe Gwyn pe cât de tare ar fi trebuit. Mai ales că toată seara fusese abordată de femei care voiau să-l cunoască pe Joshua. Aproape că devenise enervant.

Luă în considerare ideea de a le mai lăsa să se perpelească puțin, dar ar fi fost cam răutăcios din partea ei. Așa că le prezentă pe amândouă maiorului, care reuși să schițeze ceva care *aproape* că semăna cu un zâmbet, tot ce putea aștepta un străin de la el.

– Dar nu dansezi, în seara aceasta, domnule? întrebă Lady Hypatia.

Gwyn își ținu respirația. Ce era în neregulă cu fata aceea? Chiar nu-și dădea seama cât de nepoliticoasă era întrebarea ei? Singurii bărbați care aveau voie să poarte bastoane în sala de bal erau cei care chiar aveau nevoie de ele. Și era evident că Joshua se număra printre ei.

– Mă tem că nu, spuse Joshua cu răceală. Sunt la datorie.

Se aplecă demonstrativ spre baston, dar cele două tinere erau prea fermecate de chipeșul maior în uniformă – sau prea slabe de înger ca să-și dea seama la ce folosea un baston – pentru a observa ceva.

– Oh, la datorie! Domnișoara Clarke se uită prin salonul cu aperitive, apoi își coborî vocea. Păziți pe cineva de aici?

Pentru un moment, el păru surprins. Apoi o luminiță jucăușă îi apăru în ochi în timp ce o privi pe Gwyn.

– Corect, asta fac.

Gwyn se holbă la el. Sigur nu avea de gând să spună *pe cine*. Dacă se auzea că avea o gardă de corp, lumea ar fi început să bârfească, ceea ce ar fi făcut-o foarte nefericită pe mama ei.

– Ne poți spune cine este persoana pe care o păzești? întrebă Lady Hypatia, aruncând din nou o privire rapidă prin cameră. Presupun că este vorba de o persoană foarte importantă. Probabil unul dintre duci?

– Probabil, îi răspunse el scurt.

Domnișoara Clarke îl privi suspicioasă.

– Cred că ne păcălești. Nu ești la datorie, nu-i așa, domnule?

– Nu pot nici să confirm, nici să neg.

Lady Hypatia se aplecă spre el.

– Atunci spune-ne: ai luptat în multe bătălii?

– Da, am luptat în câteva, pe mare. Bătălia de la Berlin, bătălia Prusiei și bătălia de la Constantinopol, printre altele.

Gwyn își ridică privirea spre tavan. Nu reușea să înțeleagă cum putea el să-și păstreze o expresie atât de serioasă în timp ce le spunea atâtea prostii.

– Au fost sângeroase? întrebă Lady Hypatia cu ochii mari.

– Ah, bineînțeles.

Joshua își termină șampania.

– Am văzut un inamic cum îi smulgea din piept inima unui soldat din Marina Regală. Apoi imediat i-a mâncat-o.

Cele două tinere suspinară zgomotos.

Dar asta nu păru decât să-l încurajeze pe Joshua.

– Erau morți cât vedeai cu ochii. Oceanul era plin de sânge.

– Cât de îngrozitor! exclamă domnișoara Clarke pe un ton care arătă că povestirea lui i se părea fascinantă.

Deja enervată de privirile adulatoare pe care i le aruncau cele două femei lui Joshua, Gwyn decise că auzise destul și era cazul să intervină.

– Vă rog, nu-i dați atenție maiorului Wolfe. A inventat totul. Bătăliile acelea nu au existat și cu siguranță nu i-au implicat pe soldații din Marina Regală.

Joshua îi aruncă o falsă privire furioasă.

– Te *îndoiești* de mine, Lady Gwyn? Mă simt profund rănit.

– Rănit la minte, probabil. Pentru că Berlinul nu are nici o ieșire la ocean, ceea ce face imposibil ca Marina Regală să fi luptat acolo. Iar Prusia e o țară întreagă, ceea ce ar fi însemnat că bătălia ar fi fost, într-adevăr, de dimensiuni uriașe.

Îl văzu cum își strânge buzele. Se forța să nu râdă.

– Și Constantinopol? Încerci să susții că bătălia de la Constantinopol nu a avut loc? o provocă el.

– N-am spus așa ceva. A existat, dar în urmă cu 600 de ani. Așa că, dacă nu cumva ai descoperit secretul vieții veșnice, nu aveai cum să fi luptat în acea bătălie. După cum spunea Lady Clarke, ne *păcălești*. Te provoc să-mi dovedești contrariul!

– Și dacă nu o fac? Ce mi se va întâmpla? întrebă el, cu ochii strălucind de amuzament. Mă vei trimite la Curtea Marțială? Mă vei arunca în închisoare?

– Te voi arunca în garderoba cu hainele oaspeților și te voi lăsa acolo până când te trezești, spuse Gwyn. Pentru că numai un om beat poate spune asemenea minciuni fățișe.

Joshua izbucni în râs.

– Nimeni nu poate să te păcălească, nu-i așa, Lady Gwyn?

– Nu mulți, ca să fiu sinceră, și cu siguranță nu ofițerii. Am învățat de mult timp să nu mai am încredere în ei. Tind să exagereze.

Remarca ei îl făcu să redevină serios. El își dăduse seama că ea se referise la Lionel. Sau mai degrabă la Hazlehurst, care servea drept substitut pentru versiunea din tinerețe a lui Lionel.

Cele două tinere păreau dezamăgite. Sorbiseră fiecare cuvânt din povestirile lui, iar în acel moment se simțeau cu siguranță prostite. Având în vedere că motivul pentru care el exagerase era faptul că cele două fuseseră nepoliticoase când îl întrebaseră despre dans, Gwyn nu era înclinată să le consoleze.

Și nu din cauză că era geloasă. Cu siguranță nu. Nu aveau decât să-l ia. Poate că una din ele avea mai mult noroc și îi câștiga inima. În cazul în care maiorul ar fi avut inimă...

Din fericire, tocmai în acel moment se apropiară doi domni care chiar erau interesați să danseze cu Lady Hypatia și cu domnișoara Clarke. Cele două fură mai mult decât fericite să accepte invitația și o lăsară pe Gwyn cu Joshua.

În momentul în care tinerele părăsiră salonul, Gwyn se întoarse spre el.

– Ești aproape la fel de incorigibil ca Thorn! Bătălia de la Berlin? Gwyn clătină din cap dezaprobator. N-aș fi crezut niciodată așa ceva despre tine!

Joshua ridică din umeri și îl lăsă pe un lacheu să-i ia paharul gol.

– Trebuia să scap de ele cumva. Altfel nu ar fi plecat. Dar, recunosc, nu mă așteptam să fie atât de prostuțe.

Gwyn își puse mâinile în șolduri.

– Și de ce erai atât de dornic să scapi de ele? Cochetau cu tine. Ar fi trebuit să ți se pară fiatant.

Joshua o privi amuzat.

– Încerci să mă însori, milady? Tu și Beatrice complotați ca să-mi construiți un viitor luminos?

Dintr-odată, sala păru prea mică și prea tăcută.

– Nu cu vreuna din cele două tinere. Nu sunt tocmai strălucite, din câte ai văzut. Meriți pe cineva mai inteligent. Gwyn se forță să continue. Și sunt destul de multe femei inteligente aici. Femei care m-au întrebat de tine.

Cuvintele ei păreau să-l fi luat prin surprindere.

– Cine pe cine păcălește acum?

– Chiar vorbesc serios. Voiau să știe dacă ești eligibil, de ce pari atât de serios și dacă intenționezi să te căsătorești. Vocea ei deveni ușor acidă, deși făcea eforturi vizibile să și-o controleze. Oh, și se întrebau curioase de ce mă tot privești. Se temeau că există vreo înțelegere între noi.

– Și ce le-ai spus?

– Le-am spus că, în calitate de nepot al unui duce, ești clar eligibil, că ești serios pentru că așa e firea ta și că intenționezi să te căsătorești doar dacă găsești o femeie pe placul tău.

Iar ea, în mod evident, *nu era* pe placul lui.

– De fapt, voiam să înțeleg ce le-ai spus când au presupus că există o înțelegere între noi doi.

– Oh, le-am spus adevărul, bineînțeles! Că nu avem nici o înțelegere.

Maiorul ridică întrebător o sprânceană.

– Atunci cum le-ai explicat faptul că mă uit constant la tine?

Gwyn se chinui să afișeze o expresie serioasă.

– Le-am spus că ești îndrăgostit nebunește de mine. Dar nu îți împărtășesc sentimentele, bineînțeles.

– Bineînțeles, repetă el cu răceală în voce.

Enervată de ideea că el credea că ea ar fi putut minți în legătură cu un asemenea lucru, Gwyn se hotărî să mai inventeze câte ceva ca să vadă cât de departe putea să meargă cu minciuna înainte ca el să își dea seama.

– Le-am mai spus că ești convins că, dacă mă urmărești precum un cățeluș, într-o bună zi... Ah, la naiba!

– La naiba cu ce într-o bună zi? întrebă el.

– Filfizonul ăla vine spre noi. Scuze, dar trebuie să scap de el. Încă nu m-a văzut.

Gwyn se îndreptă spre cealaltă parte a salonului și se opri în fața ușilor franțuzești care dădeau spre terasă.

Joshua se ținu după ea.

– Unde te duci, vin și eu. În special dacă mergi afară, unde lui Malet i-ar fi mai ușor să te prindă.

– Bine. Dar numai dacă nu mă dai de gol în fața acelui filfizon. Ne putem ascunde în grădină până când va obosi tot căutându-mă și se va întoarce în sala de bal.

Gwyn deschise ușile și ieși pe terasă. În fața balconului se întindeau grădinile, la care se ajungea coborând câteva trepte. Ea se îndreptă într-acolo.

Joshua o urmă, observând cu un ochi atent împrejurimile.

– Greycourt știe cu siguranță cum să-și cheltuiască banii cu folos. N-am mai văzut o proprietate atât de mare precum aceasta în Londra.

– La asta se pricepe cel mai bine: să investească în proprietăți și să le transforme, administrându-le cu chibzuință. Își ridică fustele, ca să poată coborî treptele. Sora ta a făcut o alegere bună când s-a căsătorit cu el.

– Crede-mă, sunt conștient de acest lucru! O urmă pe scări, dar cu pași mai lenți decât ai ei. Și cred că el o iubește cu adevărat. Altfel nu s-ar putea explica de ce a ales să se căsătorească cu o femeie fără perspective.

– Nu-i pasă de perspectivele ei. Lui îi pasă doar de *ea*.

Ca și cum și-ar fi dat seama că se avântaseră prea mult în subiecte pe care nu intenționase niciodată să le discute, Joshua schimbă vorba.

– Și totuși, de ce încerci să-l eviți pe filfizonul acela?

– Pentru că se crede inteligent și mă obosește cu complimentele lui despre obrajii mei trandafirii și cosițele mele de aur.

Joshua clipi nedumerit.

– Dar părul tău este roșcat!

– Știu! Dar, ca să fim blânzi cu el, e greu să distingi culorile la lumina candelabrelor.

– Nu e chiar atât de greu! Dumnezeule, ce este în neregulă cu omul ăla?

– Același lucru care era în neregulă la *toți* partenerii mei de dans din această seară. Făcu o pauză ca să se uite spre ușile franțuzești. Slavă Domnului, individul nu era acolo! Judecând după prostiile pe care le spuneau, au creierul făcut din brânză, își vărsă ea oful.

Joshua izbucni în râs.

– Știt! Nu vreau să ne audă, spuse Gwyn.

Însă ura faptul că fusese nevoită să-l întrerupă pe Joshua. Nu i se mai întâmplase să-l facă să râdă de două ori în aceeași seară.

– Dacă ne aude, va veni aici și mă va invita la dans. Și știi regulile: nu am voie să refuz decât dacă intenționez să stau așezată tot restul serii. Ceea ce, la urma urmei, n-ar fi chiar o idee rea.

Familia mea continuă să arunce parteneri de dans în direcția mea, sperând că unul dintre ei se va lipi. Dar se pare că au gusturi proaste la bărbați.

– Bun, hai să-ți spun cum facem, în caz că individul ne găsește aici. O să-i spun că deja mi-ai promis *mie* următorul dans.

Gwyn se opri din a spiona activitatea de pe terasă, pentru a se uita la Joshua.

– Ai dansa cu mine?

– Nu fi absurdă! M-aș face de râs. Dar, dacă e la fel de neatent precum Lady Hypatia și domnișoara Clarke – și din câte îmi spui așa pare că este –, s-ar putea să nu-și dea seama că nu pot dansa cu un picior infirm și în baston.

Ideea că Joshua ar fi putut dansa cu ea o tulbură pe Gwyn. Nu voia să se gândească prea mult din ce motiv.

– Aș îndrăzni să spun că te-ai descurca la menuet. E lent și are mișcări în care nu ar părea *prea* ciudat să-ți folosești bastonul.

– Mulțumesc, dar aș prefera să nu șchiopătez pe tot ringul de dans, în văzul lumii. În plus, menuetul s-a dansat deja și, dacă îmi amintesc bine, se dansează doar o dată la bal.

Ea își lăsă capul în jos.

– Obișnuiai să dansezi înainte să fii rănit?

– Dansam, dar nu am avut prea multe oportunități. Nu sunt femei la bordul vaselor de război, din câte știi. Puteam dansa doar când ajungeam în vreun port.

– Și îți plăcea?

– Da, de cele mai multe ori. După ce ai stat pe mare săptămâni întregi, prins între marinari uneori cam nespălați, era minunat să-ți mai dezmorțești picioarele alături de o femeie care mirosea frumos. Privirea lui deveni suspicioasă. De ce mă întrebi?

– Pentru că acum, după ce ai menționat acele momente, mi se pare o provocare să te văd dansând. La urma urmei, suntem singuri aici, așa că nimănui nu-i va păsa dacă nu te descurci perfect.

– Gwyn... începu el pe un ton amenințător.

– Cred că am putea dansa un vals, mai spuse ea, sprijinindu-și gânditoare bărbia în palmă.

– Ce naiba e un vals?

– E un dans în trei timpi, foarte popular în Berlin și la Viena. Și, spre deosebire de dansurile de aici, din Anglia, îți permite

să te ții cu ambele mâini de partener pe întreaga durată. Asta ar fi cea mai bună alegere în ceea ce privește dansurile, deși nu prea e potrivit locul acesta denivelat pe care ne aflăm. Luându-l de mână, îl trase după ea spre un teren din grădină paralel cu casa. Vino cu mine, dacă îndrăznești! Te voi învăța să valsezi.

Capitolul 13

Ce naiba punea Gwyn la cale? În timp ea ce mergea prin grădină, Joshua se ruga în gând să nu-și fi pus în minte să fugă de pe proprietate. Având în vedere mesajul pe care i-l trimisese lui Malet în acea dimineață, Joshua știa că trebuia să o împiedice cu orice preț să părăsească reședința lui Greycourt. Dar în acel moment nu avea nici un chef să se certe cu ea.

Gwyn îl ținea de mână. Se plângea de pretendenții ei. Îi plăceau ambele lucruri mai mult decât ar fi trebuit, în special după ce toată seara fusese nevoit să o privească în timp ce dansa cu toți proștii de pe lume. Și se luptase să-și țină gelozia sub control, când tot ce își dorea era să-i pocnească pe partenerii ei de dans.

Ceea ce i-ar fi dovedit lui Fitzgerald că nu era deloc potrivit pentru munca de spion.

La naiba! Își jurase că nu avea să se îndrăgostească de ea! Ce era în neregulă cu el? Ar fi trebuit să fie mai conștient! Să fie atent, să nu o lase să-l manipuleze ca să-și poată duce planurile la îndeplinire, oricare ar fi fost acelea. Poate că uneori nu părea așa, dar angajatorul lui nu era Gwyn. Ci Thornstock. Și Fitzgerald, așa cum spera.

– Unde mergem? întrebă el mai țâfnos decât intenționase.

– La oranjerie.

Joshua se simți ușurat. Uitase că Beatrice îi menționase sera de portocali de la reședința Greycourt, o clădire separată în care se putea intra și din grădină, și din casă.

– Acolo vom avea intimitate și o suprafață pietruită pe care să putem dansa, adăugă Gwyn.

Joshua mormăi nemulțumit. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie în intimitate cu ea. Știa bine că avea să fie un chin să rămână singur cu Gwyn. Și nici nu-și dădea seama ce era mai rău:

să fie singur cu ea, în timp ce o ținea în brațe, ori să încerce să danseze vals și să cadă cât era de lung la picioarele ei.

Și totuși, gândul că avea să o țină în brațe de-a lungul unui întreg dans îl tortura. Nici faptul că îi descoperise corespondența cu Malet nu-l putea opri să o dorească. Așa că trebuia să folosească acel moment de intimitate în avantajul lui.

La urma urmei, și el putea intra în joc. Ea voia să-i ia mințile, astfel încât să poată face ce dorea din el? Foarte bine. Avea să o lase să încerce. Probabil era singurul mod în care putea afla ce stătea în spatele acelei povești dintre ea și Malet. Dacă ar fi întrebat-o direct, ea nu i-ar fi spus. Avusese deja numeroase ocazii în acea zi să-i spună că o contactase Malet. Dar, dacă el încuraja intimitatea dintre ei doi, era posibil ca ea să-i mărturisească de bunăvoie.

Joshua pufni. Ajunsese să se mintă singur. Încurajarea intimității dintre ei era o scuză – el își dorea cu adevărat *să fie* intim cu ea. Chiar și numai gândul acela îi provoca o erecție.

La naiba, trebuia să ajungă mai repede la oranjerie, înainte să se intersecteze cu vreunul dintre pretendenții ei sau, mai rău, cu unul dintre frați, care i-ar fi putut observa umflătura din pantaloni.

Trebuia să-și controleze dorința de a o avea.

– Spune-mi, ce alte prostii ți-au mai spus pretendenții în seara aceasta?

– Oh, doar știi, cele obișnuite. Că ochii mei sunt ca niște smaralde...

– Dar chiar sunt.

– Iar buzele mele sunt precum cireșele...

– Încă o dată, chiar sunt. Până acum, nu pot spune că acei pretendenți au zis ceva greșit. Ceea ce tu numești lingușiri și prostii mie îmi sună mai degrabă a complimente.

– Haide, zise ea, privindu-l pieziș. Doar nu vrei să spui că și tu ai trăncăni asemenea clișee!

– Nu, mai degrabă ți-aș spune că ești mare, albă și rotundă.

– Despre ce vorbești?

El ridică o sprânceană.

– Despre ce s-a întâmplat azi-dimineață. Ți-am zis ca ești luna, zeița cerului și regina stelelor. Iar aceea a fost replica ta.

Gwyn tresări.

– Oh, Dumnezeule, a fost nepotrivit din partea mea! Dar să știi că după aceea m-am mai gândit, iar când am înțeles că nu mă comparai cu luna ca atare, mi-a plăcut. Nici o femeie nu ar trebuie să se plângă când e comparată cu o zeiță și cu o regină. Vocea ei deveni acidă. Cu siguranță, este mai plăcut decât să auzi de la cineva că ai șolduri frumoase, numai bune pentru purtat o sarcină.

– A existat într-adevăr cineva care ți-a spus așa ceva? întrebă el sceptic.

– Chiar în timp ce dansa cu mine. Jur!

Joshua clătină din cap.

– Nici măcar eu nu aș îndrăzni să spun așa ceva unei femei pe care încerc să o cuceresc.

– Nu-mi rămâne decât să sper, spuse ea cu un zâmbet.

Zâmbetul ei ar fi topit și pietrele, iar el nu era pe cât de imun ar fi trebuit să fie.

Ajunseseră la sera cu portocali. Ea deschise ușa, apoi se grăbi spre plita care ținea oranjeria caldă și primitoare chiar și în nopțile friguroase de primăvară. Luă de acolo un vreasc cu care aprinse lumânările din seră. El ar fi preferat mai degrabă să fie în întuneric cu ea, dar nu voia să o sperie spunându-i așa ceva.

În mod evident emoționată, ea turuia despre minunile arhitecturale ale oranjeriei – cum înlocuise Greycourt acoperișul din tablă cu unul din sticlă și cum instalase plite pentru încălzire pe timp de iarnă, în loc să facă direct focul în seră, pentru că nu ar fi fost benefic pentru portocali.

Joshua abia dacă auzea ce spunea. Era prea ocupat să soarbă imaginea ei, îmbrăcată în acea rochie care ar fi fost nepotrivită probabil pentru o fată de 18 ani, dar care ei îi venea perfect. În ciuda albului virginal, corsajul era extrem de seducător, cu o tăietură îndeajuns de adâncă încât să lase la iveală începutul sânilor ei generoși. Și mai avea o panglică aurie ori brodată, care se întindea de sub sânul ei drept – de unde începea talia înaltă a rochiei – pe diagonală, până la capătul stâng al tivului, unde înconjura de câteva ori tivul.

Arăta ca un cadou de Crăciun învelit în hârtie albă și legat cu o panglică aurie. Și nu era nevoie decât să desfaci panglica, astfel încât cadoul să se deschidă precum o floare și să lase la vedere toate

bunătățile din interior. Asta era ce își dorea: să dezvelească fiecare centimetru din ea, ca să vadă ce se ascundea dedesubt.

– Să începem? întrebă ea, iar tonul ei ușor răgușit nu făcu decât să-l adâncească și mai mult în fantezia lui erotică.

„Ea vorbește despre dans, idiotule, nu despre îndeplinirea fanteziei tale. Trezește-te!"

– Trebuie să te avertizez, spuse el în timp ce se îndrepta spre ea, că s-ar putea să nu meargă.

– Nu strică să încercăm, spuse ea cu blândețe.

Joshua își puse bastonul pe canapeaua albă din răchită, acoperită cu perne, de lângă ei. Ea se opri și se uită în jos:

– Ai un baston nou!

El fu surprins că ea observase.

– Mi l-a dat un prieten după ce l-am rupt pe al meu în dimineața asta.

Gwyn își ținu respirația.

– Ce prieten?

– Subsecretarul pentru război.

– Ah, da. Uitasem că aveai programată o întâlnire azi. A mers bine?

– Destul de bine.

Cu siguranță, nu avea de ce să se plângă de bastonul-sabie pe care îl găsise gata făcut la Bennett&Lacy, și nici de perechea de pistoale care era mult mai practică decât arma ornată pe care i-o oferise ducele. Iar cei de acolo urmau să-i facă, de asemenea, un baston cu un pistol ascuns în mâner, însă avea să fie gata într-o săptămână.

– Bastonul acesta pare mai solid decât cel pe care îl aveai, spuse ea. Are și acesta o sabie?

– Are. De ce întrebi? Acum vrei și lecții de scrimă? Când văzu încântarea care apăru în ochii ei, Joshua se repezi să facă o precizare: Am glumit.

– Am putea să facem schimb de lecții, spuse ea cu un zâmbet strengăresc. Eu te învăț vals, tu mă înveți scrimă.

– Hai să nu exagerăm! Nici măcar nu sunt sigur că *pot* valsa.

– Corect, spuse ea apropiindu-se de el. Pentru prima poziție...

– Stai puțin!

Joshua se simțea deja instabil fără baston.

– Despre câte poziții vorbim aici?

Ea îi evită privirea în timp ce își scotea mănușile, pe care apoi le aruncă pe canapea.

– Doar nouă.

– *Nouă?* Ți-ai ieșit din minți?

– Hai să o încercăm măcar pe prima, bine?

– Dacă insiști...

Însă, dacă ea își dăduse jos mănușile, atunci avea să și le scoată și el.

Gwyn se așeză în fața lui și își puse brațul stâng pe spatele lui, iar brațul lui drept îl așeză pe spatele ei. Asta îl ajută să se echilibreze puțin. Oare chiar *putea* să danseze?

– Acum trebuie să-ți așezi piciorul stâng înainte, iar pe cel drept perpendicular pe el. Uite așa, spuse ea.

Joshua se uită la V-ul perfect pe care îl făceau picioarele ei și simți cum îl cuprinde senzația de eșec.

– Îmi pare rău, draga mea, dar piciorul meu drept nu poate să se miște așa.

– Dar bineînțeles că poate, trebuie doar să... Se opri, ca și cum și-ar fi dat seama că era pe cale să comită o gafă.

– Oh, ai vrut să spui că nu e posibil fizic să-l miști așa!

– Exact. E înțepenit în poziția actuală.

Ea ridică ochii și obrajii în flăcări spre el.

– Nu mi-am dat seama... Practic, fiecare pas de la vals presupune ca și femeia, și bărbatul să-și țină picioarele în acea poziție sau să și le îndrepte într-un anumit fel. Deci în mod clar valsul nu merge. Îmi pare atât de rău...

– Mie nu.

Ușurat că nu căzuse lat la picioarele ei ca să-i demonstreze că nu poate dansa, Joshua se roti și o trase cu totul în brațele lui.

– Îmi permite să te țin în brațe fără să fiu nevoit să am grijă la pași și să număr pe ritm...

– Am putea încerca un alt dans, spuse ea șoptit, deja punându-și brațele în jurul taliei lui.

– Chiar trebuie? O sărută ușor pe frunte. Mi-ar plăcea și mai mult să te țin în brațe.

Ea își frecă nasul de gâtul lui.

– Chiar așa? Să știi că e foarte scandalos.

– Nici pe departe la fel de scandalos ca alte lucruri pe care le-am făcut împreună, spuse el, în timp ce îi săruta tâmpla. Și, cu siguranță, mai puțin scandalos decât lucrurile care îmi trec prin cap.

Cuvintele lui o făcură să tremure un pic, iar Joshua putea să-i simtă bătăile frenetice ale inimii sub buzele lui, aflate pe tâmpla ei. Dar Gwyn nu dădea înapoi. Deci și ea îl dorea măcar puțin...

Gwyn trase adânc aer în piept.

– Mai devreme mi-ai spus că știi ce trebuie să-i spui unei femei dacă vrei să o cucerești. Vocea ei deveni răgușită. Ce anume ai spune, de exemplu, dacă ai încerca să mă cucerești?

– Hm...

El se gândi un moment, în timp ce continua să traseze sărutări între tâmpla ei și ureche.

– Aș spune că ai ochii verzi precum un iaz dintr-o pădure în care orice bărbat ar vrea să se scufunde. Că ai un parfum cu aromă de lămâie, numai al tău, care e și acid, și dulce, ceea ce cumva îl face să fie și mai delicios...

Îi simțea pe obraz respirația din ce în ce mai agitată, în timp ce limba lui îi atingea urechea.

– Eh, acum spune-mi, care dintre noi citește poezii de dragoste? îl tachină ea șoptit.

– Să continui?

– Mai ai?

– Ah, draga mea, spuse el. Întotdeauna există foarte multe lucruri de care cineva se bucură în prezența ta. Ești spirituală, plină de surprize. Și mai e *asta*... spuse el, acoperindu-i gura cu a lui.

El nu părea să se poată abține. Ea era atât de generoasă, atât de dornică, de parcă așteptase cu nerăbdare ca el să apară și să deschidă cadoul învelit în alb.

Sărutul lor se înflăcără rapid, iar singurul lucru care îi mai trecea prin cap era să o atingă. Dar nu putea să o facă în timp ce se sprijinea de ea pentru a-și păstra echilibrul. Așa că se lăsă să cadă pe canapea, trăgând-o în poala lui.

Ea scoase un mic țipăt, dar în același timp își împleti brațele de gâtul lui.

– Sper că nu te-am rănit! exclamă ea speriată.

– Dumnezeule, nu! Și chiar dacă ai fi făcut-o, aș fi suportat doar de dragul de a te ține în brațe.

O întinse ușor pe spate, pentru a putea să-i sărute mai bine umflăturile dulci ale sânilor, după gustul cărora tânjise de când o văzuse în sala de bal. Știa că nici măcar el nu ar fi îndrăznit să-i desfacă rochia și să-i sugă sfârcurile așa cum își dorea. Pentru că amândoi erau nevoiți să se întoarcă la un moment dat la bal, iar el nu era sigur că ar fi reușit să-i aranjeze rochia la loc.

Dar mai era ceva la fel de plăcut ce ar fi putut să facă, fără să-i deranjeze prea mult rochia. Îi ridică fustele un pic și își băgă mâna pe sub ele, apoi îi atinse coapsele – dulci și mătăsoase – deasupra jartierelor. Ea trase adânc aer în piept, ceea ce îl excită și mai mult.

– Atât de fină, șopti el, în timp ce continua să o mângâie. Pielea ta este mai delicată și mai fină decât cea mai de preț mătase. Mă face să vreau să fac asta...

O ridică din poala lui, pentru a o așeza mai bine pe canapea. Apoi, îi desfăcu picioarele, astfel încât unul era pe podea și altul pe marginea canapelei. De acolo, tot ce mai avea de făcut era să-i ridice fustele, pentru a avea acces la ceea ce își dorea.

– Joshua! Ce vrei să...

El se aplecă și îi sărută coapsa.

– Oh, Dumnezeule, asta e curată nebunie... gemu ea.

Și totuși, mâna ei se întinse pentru a-l prinde de umăr, ca și cum ar fi vrut să-l tragă mai aproape. Și nu făcu nici un efort pentru a-și strânge picioarele. El luă toate acestea ca pe un semn clar de încurajare.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, își făcu drum cu limba și cu buzele mai sus pe coapsa ei, către trofeul pe care râvnea atât de mult să-l obțină. O mână de cârlionți ascundea carnea delicată pe care era atât de dornic să o sugă.

Putea deja să-i miroasă excitarea. Și simțea că avea să-și piardă mințile!

– Încerci... să mă seduci, domnule?

Vocea ei era ușor alarmată.

– Vreau să te gust, vreau să te fac să te simți bine, spuse el sincer. Dacă mă lași. Îmi permiți?

Abia putea să-i vadă ochii, prin lumina slabă a lumânărilor, dar ar fi jurat că străluceau de nerăbdare. Deși își spusese că tot ce făcea era parte din planul de a o determina să aibă încredere în el,

în inima lui simțea că era mai mult decât atât. O dorea cu ardoare. Își ținu respirația, în așteptarea răspunsului ei.

Apoi ea zâmbi, ca o pisicuță care tocmai descoperise ceva delicios.

– Te rog, fă-o!

Asta era tot ce trebuia să audă.

Capitolul 14

În ciuda faptului că îi dăduse permisiunea, Gwyn nu se așteptase ca el să se uite cu atâta nesaț între picioarele ei. Ar fi trebuit să se rușineze. Însă i se părea cel mai *carnal* lucru pe care îl experimentase vreodată. Își simțea sângele cum îi zvâcnea în urechi, și nu se putu abține să nu se zvârcolească sub privirea lui pofticioasă.

Se zvârcoli și mai tare când el își adânci degetele în cârlionții dintre picioare, pentru a descoperi carnea de sub ei.

– Te-ai umezit pentru mine, draga mea. Ești umedă și mirosi ca o floare de primăvară care se deschide către soare, după o ploaie furtunoasă.

O alinta din nou. Îi spunea cuvinte dulci. Cine ar fi ghicit că Joshua era un poet atât de talentat?

Apoi... *apoi* urmă ceva și mai surprinzător. El se aplecă și o sărută. *Acolo!* Între coapse. Și având în vedere felul în care continuă să-i atingă, să-i provoace cu limba și să-i lingă carnea, era evident că și lui îi făcea la fel de mare plăcere pe cât îi făcea ei.

Și nu-și putea imagina cum, pentru că plăcerea ei era mai presus decât orice închipuire. Simțea cum un foc îi alerga prin vene, iar Joshua i-l aprindea și mai tare cu fiecare mișcare a limbii lui. Probabil nu simțea nimic romantic pentru ea, dar cu siguranță o dorea. Cu siguranță, un bărbat nu i-ar fi făcut unei femei acel lucru ciudat, dacă nu ar fi dorit-o.

Iar ea nu mai experimentase vreodată o asemenea avalanșă de senzații. Gura și limba lui Joshua o excitau acolo unde se aștepta mai puțin, iar senzațiile erau...

Oh, erau *incredibile!* Își auzea propriile gemete și sunete de excitare, de parcă ar fi fost scoase de altcineva. Pentru că i se părea imposibil ca ea să scoată asemenea sunete.

– Joshua... Niciodată nu am mai... Este atât de... Oh, Doamne, Dumnezeule!

Nici nu-i trecuse vreodată prin cap că acele senzații puteau exista. Era clar că nu mai avea nici un control asupra propriilor simțuri. Când Joshua începu să o pătrundă cu limba, aproape că îi stătu inima. Era... extraordinar. Nu se inventaseră cuvintele care să poată descrie acea senzație.

Prinzându-i capul între mâini, ea îl împinse și mai tare în ea, pentru a se bucura și mai intens de extazul care o înnebunea. Gestul ei îi smulse lui Joshua un geamăt triumfător.

Nu îi păsa că el se simțea triumfător atât timp cât continua să... continua să facă... Oh, Dumnezeule, da, exact *asta!* Pentru că în acele momente el intra și ieșea din ea cu limba într-un ritm care părea în același timp familiar și exotic. O trăgea în sus, tot mai sus, precum îl trăgea vrejul de fasole pe Jack spre cer.

Penetrările lui Joshua deveniră și mai adânci, în timp ce degetele lui mângâiau mugurul de carne sensibil, iar ea își dorea cu ardoare tot ceea ce el i-ar fi putut oferi. Abia putea să mai respire din cauza excitării pe care o simțea crescând între coapse, purtând-o spre înălțimi uriașe, spre nori și dincolo de ei, într-o lume magică, dezvăluită în fața ei ca într-un vis.

– Joshua... îl imploră ea, fără să știe de fapt ce îi cerea. Și apoi ceva ca un fulger luminos o lovi. Joshua! țipă ea, agățându-se de el, în timp ce simțea că se sfărâmă într-un milion de bucăți. Se prăbuși pe spătarul canapelei, cutremurată de valuri de plăcere nebună. Oh, Joshua...

El îi sărută coapsa, apoi trase de cămășuța ei și își șterse buzele.

– A fost... minunat, șopti ea. Nici nu am visat vreodată că poate fi așa cu un bărbat. A fost finalul perfect pentru balul meu de debut.

– S-a terminat deja? întrebă el, răgușit. Ce păcat, chiar acum când începuse să-mi placă...

– Nu, ai dreptate. Nu se poate să se încheie aici... Se ridică de pe canapea și se așeză lângă el. *Tu* încă n-ai fost satisfăcut...

El îi trase fustele pentru a-i acoperi picioarele.

– M-a satisfăcut îndeajuns să-ți ofer ție plăcere.

Ea ridică din sprâncene. Știa exact cum obțineau bărbații plăcerea, și în nici un caz nu era cum spunea el.

– În plus, continuă el, cineva de la petrecere cu siguranță a observat că lipsim și în curând vor începă bârfele dacă stăm prea mult

pe afară. Ești, la urma urmei, una din cele două invitate de onoare ale acestui bal...

Ea își puse mănușile, pe care le găsise după ce căutase printre perne.

– Presupun că ai dreptate.

O supăra faptul că el putea trece cu atâta ușurință de la a-i oferi plăcerea supremă la a se gândi rațional cum să ascundă întâlnirea lor indecentă. Dar ăsta era felul de a fi a lui Joshua, nu-i așa? Să pretindă că nu îi păsa, că nu conta. Sau poate că nu pretindea. Poate că era o versiune mai puțin bătătoare la ochi a lui Lionel, care încerca să profite de ea fără să ia în considerare o căsătorie.

Gândul acela îi provocă o durere acută în piept. Se ridică și începu să străbată încăperea, căutându-și săculețul. Îl găsi pe jos, lângă canapea. Apoi auzi bastonul lui Joshua lovind podeaua, în timp ce se apropia din spate.

– Nu regret nici un moment din ceea ce am făcut, murmură el. A fost...

Văzând că el nu își găsea cuvintele, ea îi sări în ajutor:

– Magic. Pentru mine a fost magic. Și îți mulțumesc. Se străduiește să-și ascundă mâhnirea. Dar nu te îngrijora. Nu voi presupune că înseamnă ceva. La urma urmei...

– Deci aici v-ați refugiat, spuse o voce puternică din ușa care dădea spre casă. Chiar mă întrebam...

Gwyn se răsuci și o văzu pe Beatrice stând în ușă, privindu-l insistent pe Joshua. Obrajii lui Gwyn deveniră stacojii. De când stătea sora lui acolo? Ce văzuse?

Oh, Dumnezeule, avea să moară de rușine dacă Beatrice îl văzuse pe Joshua între picioarele ei!

– Gwyn, lumea de la bal întreabă de tine, spuse Beatrice, deși privirea ei nu se dezlipi nici un moment de Joshua. Grey vrea să toasteze în cinstea noastră și i-am promis că te voi găsi.

Gwyn înghiți cu greutate.

– Eu... eu... am vrut să-i arăt oranjeria lui Joshua. Părea dornic să o vadă.

Beatrice pufni. Gwyn riscă o privire rapidă în direcția lui Joshua. Fața lui era impenetrabilă.

– Ei bine, spuse el, venind spre Gwyn și oferindu-i brațul, presupun că ar fi mai bine să ne întoarcem la bal.

– Gwyn, rosti Beatrice, poți, te rog, să o iei înainte și să mă lași câteva clipe cu fratele meu? Spune-i lui Grey că vin și eu imediat.

Joshua își lăsă brațul să cadă, iar Gwyn, pe jumătate în transă, se grăbi spre ieșire. Oh, Dumnezeule, cum avea să facă față acestui lucru? Spera că Beatrice fusese singura care observase că ea și Joshua dispăruseră de la bal.

Altfel, debutul ei s-ar fi transformat brusc din magic în dezastruos.

Joshua nu spuse nici un cuvânt, când Gwyn plecă. Și nici după aceea. Pentru că, judecând după expresia de pe fața surorii lui, ea era cea care avea să vorbească și nimic din ce intenționa să spună nu părea să fie plăcut.

– Încerci să o distrugi? întrebă Beatrice direct.

– Să o distrug? Am venit aici ca să vedem oranjeria. Iar Lady Gwyn a avut ideea ciudată că m-ar putea învăța să dansez vals, dar bineînțeles că nu a mers.

– Nu sunt proastă, spuse Beatrice calm. Știu foarte bine ce am văzut.

Ce *văzuse?* La dracu'!

Apoi își aminti că sora lui putea fi foarte șireată, atunci când dorea.

– Ce ai fi putut să vezi altceva decât două persoane discutând?

Beatrice își ridică bărbia, sfidător.

– Am văzut-o căutându-și săculețul.

– Pe care l-a scăpat când încercam să valsăm.

– Și arăta foarte... răvășită.

– Din cauză că m-am tot învârtit pe lângă ea, încercând să valsez.

Nu avea nici un sens. După cum menționase și ea, Beatrice nu era proastă.

Îl țintui cu privirea.

– Credeam că ești un gentleman, Joshua, dar m-am înșelat. Îți jur, dacă aud că îi clintești un fir de păr prietenei mele...

– Nu i-aș face niciodată rău, spuse el cu ardoare. Nu atât timp cât respir și trăiesc.

Beatrice păru surprinsă de declarația lui. La naiba, nu ar fi trebuit să admită așa ceva, mai ales față de cea mai bună prietenă a ei! Dar nu avea de gând să retragă ceea ce spusese. Beatrice putea să se folosească de ceea ce tocmai mărturisise. Era adevărul.

Joshua îndreptă pernele de pe canapea, iar Beatrice îl urmă.

– Îi faci rău când ieși cu ea în grădină și stați acolo mai mult de o jumătate de oră...

El o privi întrebător.

– M-ai spionat? Pentru că mă îndoiesc cât se poate de serios că altcineva de la bal a remarcat.

– Că invitata de onoare și singurul bărbat în uniformă de la bal au dispărut în același timp? Te asigur că a remarcat *cineva*.

– Cine? întrebă el.

– Vom afla probabil mâine-dimineață, când vor începe să circule gazetele de scandal.

– *Dacă* așa ceva se va întâmpla și *dacă* bârfa îi va afecta în vreun fel reputația, promit că voi lua măsuri, jur!

– Te vei căsători cu ea.

– Asta nu înseamnă că mă va accepta, dar da.

Deși, înainte să o facă, avea de gând să o întrebe ce naiba se întâmpla între ea și Malet.

Beatrice își puse mâinile în șolduri.

– Și, mă rog, de ce *nu* te-ar accepta? Ești un om minunat când vrei. Dar, când oamenii se apropie prea mult de tine, îi îndepărtezi și apoi, bineînțeles, rămâi singur. Așa că dai vina pe infirmitatea ta în loc să dai vina pe frica ta, și tot așa...

– Îți mulțumesc pentru descrierea detaliată pe care ai făcut-o caracterului meu problematic, comentă el. Acum putem să mergem înăuntru?

Ea oftă adânc.

– *Noi* nu mergem nicăieri. *Eu* mă întorc la bal, iar *tu* pleci.

– Voi pleca pe naiba! Se apropie de Beatrice și o privi în ochi. Sunt garda ei de corp și nu intenționez să plec de lângă ea.

În special în acel moment, când situația dintre ei era atât de tulbure.

– Thorn i-a spus lui Grey despre aranjamentul vostru, iar Grey mi-a spus mie. Dar te asigur că Gwyn este în siguranță aici. Thorn a plecat, dar Sheridan și Heywood sunt încă aici. Iar Grey

le va însoți acasă pe ea și pe Lady Hornsby când se vor hotărî să plece. Dar, dacă mergi acum înăuntru cu mine, toată lumea va presupune că v-am găsit împreună. Și nu vreau să risc. Iar dacă mă întreabă cineva unde ești, pot să spun că ai plecat acum câteva ore. Pentru că urăști balurile.

Planul ei avea sens. Dar încă îl irita faptul că sora lui îl trata așa cum îl tratase el pe Greycourt cu un an în urmă, când îl găsise pe duce în patul ei. El nu ajunsese atât de departe precum Greycourt, slavă Domnului, dar Beatrice îl trata ca pe un ticălos.

Sau ca pe un câine de vânătoare neantrenat, care trebuia educat să se comporte frumos.

Ca de obicei, sora lui știa când era furios, așa că își puse o mână pe brațul lui.

– Dragul meu, nu știu exact ce se întâmplă între tine și Gwyn, dar știu că ea ar avea de suferit din cauza bârfelor dacă își dă seama cineva. E cel mai bine să facem cum spun eu, și știi asta, insistă ea, zâmbindu-i cu blândețe. Și pe deasupra nici nu-ți plac balurile. Te-ai încruntat la toată lumea. Familia poate că știe că acesta este comportamentul tău tipic, dar nu și oaspeții noștri.

Nu putea să-i spună lui Beatrice întregul adevăr – că îi era greu să o vadă pe Gwyn socializând ca un fluturaș, știind că bărbații aveau să o caute după acea seară. Că aveau să îi facă propuneri. Probabil unii deja îi făcuseră. Iar Gwyn nu i-ar fi spus *lui* așa ceva.

– Bine, zise el. Voi pleca. Probabil ne vom vedea mâine.

– Nu, nu ne vom vedea. Ai uitat? La puțin timp după ce voi patru ați apărut în seara asta, Gwyn a menționat că mâine plănuiește să o ia pe mătușa Lydia la cumpărături. Și presupun că te duci și tu.

– Bineînțeles. Uitase, într-adevăr, mai ales din cauză că, în timp ce Gwyn vorbea, el era mai ocupat să studieze sala în căutarea lui Malet decât să fie atent la ce spunea ea. O ieșire la cumpărături. La naiba! Ar fi trebuit să pun piciorul în prag în momentul în care a adus vorba despre asta. E prea periculos.

– Prostii. Sunt sigură că individul nu va încerca să o răpească ziua în amiaza mare, pe Bond Street, cea mai populară stradă din Londra.

Pentru Joshua nu era atât de improbabil.

– Tu nu mergi?

Până și surorii lui îi plăcea din când în când să-și petreacă ziua la cumpărături, pe Bond Street, potrivit lui Greycourt.

– Nici proaspăta soție a lui Heywood? Cum spuneai că o cheamă?

– Cassandra. Ea și Heywood au făcut un drum lung, așa că sunt epuizați. La fel sunt și eu. Așa că intenționez să dorm. *Gwyn* se duce doar pentru că este nevoită. Săptămâna viitoare e aniversarea mătușii Lydia, iar programul nostru este atât de încărcat, încât mâine e singura zi în care poate ieși să-i cumpere un cadou. Ar fi preferat ca mama ei să nu vină cu ea, dar mătușa Lydia a insistat, având în vedere că ele două nu prea au avut ocazia să petreacă timp împreună.

Iar doamnelor le plăcea să meargă la cumpărături. Părea să fie echivalentul feminin al vânătorii pentru bărbați. Deci el trebuia să fie cu ochii în patru tot timpul, ca să se asigure că Malet nu apărea *accidental* în vreunul din magazinele în care ele intrau.

Ceea ce îi aminti că mai avea treabă în seara aceea.

– Mai bine te-ai duce înăuntru, înainte ca Greycourt să înceapă să te caute și să își dea seama că am fost singur în seră cu sora lui vitregă.

Beatrice clipi.

– Ai dreptate. La asta nu m-am gândit. Trebuie să recunosc că Grey ar putea deveni cam irațional la gândul că tu și Gwyn ați avut ceva de împărțit. Îl sărută pe obraz. Îți mulțumesc că înțelegi. Probabil ne vom vedea des în săptămânile viitoare, la toate acele evenimente la care trebuie să fim prezenți. Se întoarse să plece, apoi se opri. Promite-mi că te vei gândi la ce ți-am spus!

– La care parte? contracară el, deși știa foarte bine la ce se referea ea.

– Nu contează. Oricum nu mă asculți niciodată.

– La naiba, Beatrice, eu...

Dar ea deja se grăbea spre ieșire și, în timp ce o urmărea cu privirea, el simți un nod în gât.

Crescuse atât de mult rățușca lui! Din toate punctele de vedere. Fără prea mult ajutor din partea lui. Într-o bună zi, trebuia să găsească o modalitate de a o răsplăti pentru toate lunile pe care ea le petrecuse îngrijindu-l după ce fusese rănit atât de grav în luptă.

Și pentru toate momentele în care o supărase.

Tresărind, merse să verifice canapeaua și zona din jurul plitei, ca să se asigure că nici el, nici Gwyn nu lăsaseră nimic incriminator în urmă.

Apoi își zări mănușile pe jumătate ascunse sub canapea. La naiba! Dacă le-ar fi văzut Beatrice? Sau, mai grav, dacă observa că el nu purta mănuși? Dumnezeule, spera să nu-și fi dat seama!

După ce și le trase pe mâini și se asigură că vestimentația lui arăta prezentabil, ieși în grădină și se îndreptă spre poartă. Cu atâta lume care se adunase la bal, trăsurile stăteau înșirate una lângă alta, așa că nu-i fu greu să găsească una care să-l ducă la adresa din Chelsea.

Avea chef de o bătaie, în special după discuția pe care tocmai o avusese cu sora lui, iar prima persoană pe care dorea să-și verse nervii era blestematul de Malet. Dacă Gwyn nu voia să-i spună ce se întâmpla între ea și acel individ, atunci avea să afle el singur.

Dar se părea că norocul nu era de partea lui în acea seară. Când ajunse la adresa pe care i-o dăduse Fitzgerald, proprietarul, Pritchard, îl informă că, de fapt, *căpitanul* Malet era plecat în oraș.

Asta îl mai calmă pe Joshua.

– Unde anume în oraș?

Pritchard dădu din umeri.

– De unde dracu' să știu? Voi, ofițerii, faceți numai ce vă trece prin cap.

Joshua scoase o liră și i-o flutură în față.

– Poți cel puțin să-mi spui în ce parte a orașului se află în seara asta?

Dacă era în Mayfair, Joshua intenționa să-l găsească și să-i ia gâtul.

Ochii lui Pritchard se măriră.

– În Covent Garden, bineînțeles. Sunt sigur că s-a dus să caute vreo porumbiță nespălată sau chiar două, cu care să-și cheltuiască banii. Dar chiria nu și-o plătește.

Slavă Domnului că nu era în Mayfair!

Când Pritchard se întinse după monedă, Joshua o trase înapoi.

– Nu înainte să-mi răspunzi la toate întrebările. De când stă la tine în gazdă?

– Sunt aproape cinci luni. Și îmi datorează chiria pe două luni. Dar mi-a zis că în curând o să-i pice în mână o sumă frumușică și că o să-mi plătească.

– Ți-a spus de unde provin banii?

– Nu. Și nici nu-mi pasă de unde vin atât timp cât îmi achită chiria.

Ce păcat că omul nu știa mai multe! Oare Malet se baza pe banii pe care i-ar fi primit prin căsătoria cu Gwyn, pe răscumpărarea pe care ar fi obținut-o pentru răpirea ei ori pe vreun aranjament între ei doi? Ultima variantă îl făcu pe Joshua să scrâșnească din dinți, dar era nevoit să o ia în considerare.

Sau Malet era sigur că avea să facă rost de bani pentru că le vindea informații francezilor? Ideea aceea îi plăcea mai mult lui Joshua, având în vedere că nu o implica pe Gwyn. Dar, dacă Malet se aștepta să fie plătit de francezi, de ce coresponda Gwyn cu el, care se presupunea că era un străin pentru ea?

– L-ai văzut vreodată pe Malet cu vreun francez? îl întrebă Joshua pe Pritchard.

– Nu aici. Nu permit vreunui francez nenorocit să intre la mine în casă. Dacă are afaceri cu francezii, atunci se ocupă de ele în altă parte.

Interesant! Unde putea Malet să poarte negocieri atât de delicate? Cu siguranță, proprietarul nu putea să-i răspundă la acea întrebare.

Cum nu mai găsi alte întrebări de pus, Joshua îi întinse omului banii.

– Încă ceva. Nu-i spune căpitanului Malet că s-a interesat cineva de el!

Ochii lui Pritchard străluciră de lăcomie.

– Ca să-mi țin gura, te mai costă o liră.

– Bine.

Joshua îi mai întinse o monedă.

În ritmul în care mergeau treburile, avea să rămână în curând fără bani. Dar Fitzgerald urma să-i ramburseze cheltuiala din acea seară. Iar dacă nu o făcea el, atunci cu siguranță avea să o facă Thornstock.

Joshua se gândi să mai rămână în zonă o vreme, dar, având în vedere că Malet se dusese în Covent Garden, era sigur că nemernicul

avea să se întoarcă spre dimineață. În același timp, Gwyn urma să iasă la cumpărături în ziua următoare, iar Joshua intenționa să o însoțească. Așa că ar fi făcut bine să se întoarcă la reședința Armitage.

Nu avea de gând să-i permită lui Gwyn să se strecoare din casă fără el.

Capitolul 15

Din nefericire pentru Joshua, ziua următoare era senină și foarte luminoasă. După ce se întorsese noaptea trecută din Chelsea, băuse o cantitate păcătoasă de coniac, ca apoi să se trezească aproape la ora 10, cu o durere îngrozitoare de cap. La dracu'! Rar se întâmpla să bea atât de mult, acela fiind motivul pentru care se abținea. Era cazul să arate prezentabil înainte de ieșirea la cumpărături, pentru că altfel doamnele ar fi încercat să-l lase acasă, iar el s-ar fi certat cu ele. În acea zi nu avea nici un chef de certuri.

Fu nevoie de o baie rece și de câteva căni de cafea ca să se simtă din nou ca un om cât de cât normal. O făcu la timp, pentru că Sheridan intră în salonul de mic dejun pe la 11 ca să-și ia niște pâine prăjită.

De obicei, ochii lui verzi băteau în negru de supărare, iar părul de un șaten-deschis era răvășit din cauză că își trecea mâinile prea des prin el. La urma urmei, toate afacerile familiei apăsau pe umerii lui, iar acele afaceri erau cam șubrede.

Dar în acea dimineață Sheridan părea foarte senin și bine dispus.

– Arăți ca naiba.

– Mulțumesc, mormăi Joshua. Așa mă și simt.

Sheridan izbucni în râs.

– Doar te-am avertizat în privința coniacului nostru! Se așeză la masă în fața lui Joshua și își turnă niște ceai. E destul de tare, mai spuse ducele.

– Asta poți vedea cu ochiul liber. Joshua se uită la vărul lui. Dar de unde știi că am exagerat cu coniacul seara trecută?

– Avem același valet, îți amintești? Mă tem că e un pic cam bârfitor.

Cu un mormăit, Joshua reținu spusele lui Sheridan și își propuse ca, atunci când avea să mai bea, să nu mai ceară ajutorul valetului.

Sheridan răsfoi ziarul, lăsându-l pe Joshua să-și bea cafeaua în liniște. Când își termină de mâncat pâinea prăjită unsă cu unt, se ridică.

– Trebuie să mă văd cu William Bonham, avocatul tatei. Se îndreptă spre ușă, unde se opri și îi spuse lui Joshua cu un rânjet: Îți urez distracție plăcută cu doamnele la cumpărături.

După ce ieși ducele, Joshua scrâșni din dinți.

– Mulțumesc pentru susținere, vărule, murmură el în barbă.

Măcar avea mai puțin chef de ceartă, și asta doar din cauza senzației de greață care i se ridica din stomac.

Pe la prânz, își făcură apariția și doamnele, trăncănind ca niște coțofene, în salonul de mic dejun. Zgomotul i se părea de nesuportat.

Făcu o grimasă. Poate că avea nevoie de încă o cafea. Și de câteva ore de somn.

Și de altă slujbă.

– Nu e nevoie să vii cu noi, Joshua.

Spre surprinderea lui, mătușa Lydia era cea care vorbise.

– Avem deja un lacheu care va veni cu noi să ne care pachetele.

– Doar unul? încercă el să glumească. Mă tem că nu va fi îndeajuns. În plus, de mult timp aștept să ies ca să-mi cumpăr o pălărie. Și nu-mi pot imagina o oportunitate mai minunată decât aceea de a merge în compania a două doamne. După cum amândouă puteți observa, ochii dumneavoastră experimentați mi-ar fi de mare folos în alegerea unei pălării care să treacă de inspecția modei actuale.

Mătușa Lydia începu să râdă.

– Atunci te-ai adresat persoanelor potrivite. Amândouă ne pricepem la modă.

Aruncă o privire spre Gwyn, care purta o rochie de zi de un galben la fel de strălucitor precum soarele.

– Și știu că fiicei mele i-ar plăcea să ni te alături la cumpărături.

– Dar numai dacă te simți în stare, comentă Gwyn, întorcându-se spre el cu un zâmbet răutăcios. Înțeleg că ai băut cam mult coniac seara trecută.

– Gwyn! sări mama ei.

– Păi așa a făcut. Mi-a spus camerista mea. Care a auzit de la camerista ta, mamă, care știa de la valetul lui Joshua. Deci știm că e adevărat. Te poți baza oricând pe bârfele servitorilor.

– Bine, scorpie ce ești, bătu mama ei în retragere.

La naiba, chiar *toată* familia știa cum își petrecuse seara precedentă? Joshua înghiți ultima gură de cafea și se ridică. Cel puțin era mai stabil pe picioare decât fusese de dimineață.

– Acum mă obligați să vă demonstrez că țin la băutură, spuse el, ceea ce o făcu pe Gwyn să râdă.

Apoi plecară la cumpărături.

Având în vedere că era o zi atât de plăcută, iar Bond Street se afla la doar trei kilometri de reședința Armitage, se hotărâră să meargă pe jos. După un timp, Joshua începu să se simtă mai în putere, și asta și pentru că Gwyn îl ținea de braț. Când se apropiară de Hyde Park, Joshua auzi o bătaie puternică în apropierea lor și intră în alertă. Probabil ar fi făcut mai mult decât atât dacă Gwyn nu s-ar fi ținut de brațul lui cu ambele mâini.

Bineînțeles, nu se întâmplase nimic, fusese doar un muncitor care bătea cu ciocanul într-o bucată mare de fier. Dar Joshua rămase ușor tulburat, întrebându-se cum ar fi reacționat dacă Gwyn nu ar fi fost lângă el.

– Mulțumesc, spuse el șoptit.

– Cu plăcere, răspunse ea cu blândețe, iar Joshua simți cum se topește.

Sau poate că era doar efectul mahmurelii. Însă tot timpul în care merseră pe jos se uitase atent după Malet. Și nu-și slăbi vigilența nici când începură cumpărăturile. De fiecare dată când Gwyn se despărțea de mama ei, avea grijă să o urmeze, căci mătușa Lydia era mereu însoțită de lacheu.

În mod surprinzător, dar povestea lui despre pălăria pe care avea nevoie să și-o cumpere se dovedi utilă. Chiar avea nevoie de o pălărie, iar doamnele fură dornice să-l ajute să-și aleagă una arătoasă, din blană de castor, pe care o putea purta oricând nu era în uniformă sau în hainele lui ponosite de vânător. Arăta cu siguranță mai bine decât cea din blană de iepure pe care o avea.

Mai mult decât atât, Gwyn insistase ca achiziția să fie trecută în contul lui Thornstock. În timp ce mama ei examina niște pălării de damă, Gwyn murmură:

– Dacă nu era Thorn, n-ai fi fost nevoit să inventezi un motiv ca să mergi cu noi la cumpărături. Lasă-l să plătească! Are din ce.

– Și presupun că tu plănuiești să te răzbuni un pic pe el, cheltuindu-i banii.

Ochii ei străluciră de amuzament.

– Cam așa ceva.

– Bine, spuse el. Dar o să-i spun să mi-o scadă din salariu.

Gwyn oftă, exasperată.

– Așa strici tu mereu cheful oamenilor.

– Îmi trec prin cap câteva lucruri care nu ți-au stricat cheful aseară.

Obrajii ei se colorară într-un roz drăgălaș, ceea ce îl făcu pe Joshua să aibă senzația că ar fi total îndreptățit să o sărute acolo, în mijlocul unui magazin de pălării.

Ce blestemății îi mai treceau prin minte! Trebuia să se controleze.

Următorul magazin în care intrară fu unul de mănuși.

– Mă voi uita dacă au mănuși pentru doamne care trag cu arcul, spuse Gwyn. Ai face bine să te uiți și tu după o pereche de mănuși mai bune. Acelea pe care le purtai acum câteva zile erau cam uzate.

El încuviință din cap și se îndreptă spre tejgheaua unde erau expuse mănuși bărbătești, dar o urmărea atent, în timp ce se prefăcea că se uita la ele. Gwyn părea agitată și se tot uita la ceasul de pe perete.

Mătușa Lydia le spuse că merge la un magazin peste stradă, ca să se uite la un ceas pentru Thorn, ceea ce păru să o mulțumească pe Gwyn, însă îl făcu pe Joshua să fie și mai atent. Dar într-un mod subtil. Dacă ea aștepta un mesaj de la Malet sau, și mai grav, pe individ în persoană, atunci el voia ca ea să-și continue planul. Numai așa putea să-l prindă pe ticălos în flagrant.

Joshua tocmai termina de plătit o pereche de mănuși de culoarea cafelei cu lapte, când observă că Gwyn își lasă nonșalant șalul pe un scaun într-un colț, unde nu putea fi văzut ușor de vânzător.

Joshua era aproape sigur că nu fusese un gest întâmplător. Oare era un semnal? În cazul acela, trebuia să-l deslușească. Când Gwyn îi spuse că era gata de plecare, nu făcu nici o mișcare să-și recupereze șalul. Joshua *știu* cu siguranță că însemna ceva. Dar era mai înțelept să-și țină gura și să vadă ce urma să se întâmple.

Joshua îi mulțumi vânzătorului și își băgă în haină mănușile cele noi. Apoi el și Gwyn ieșiră din magazin și îi găsiră pe mătușa Lydia

și pe lacheu, care îi așteptau. Abia făcură câțiva pași împreună, când Gwyn spuse:

– Ah, mamă, hai să luăm înghețată de la Gunter. E chiar aici, aproape!

– Înghețată, draga mea? Serios? Mi se pare că e încă destul de răcoare afară, nu crezi?

– Prostii, zise Gwyn. Am auzit că au o înghețată nouă, cu aromă de soc. Știu cât îți place vinul de soc, mamă!

– Ei, bine, dacă pui problema așa...

Dar, imediat ce intrară la Gunter, Gwyn exclamă:

– Vai de mine, mi-am uitat șalul în magazinul de mănuși! Dau o fugă să-l recuperez în timp ce voi comandați. Nu uita să-mi iei și mie o înghețată!

Se întoarse să plece, dar Joshua se grăbi să ajungă lângă ea.

– Merg cu tine, spuse el.

– Te rog, nu e nevoie, șopti. Trebuie să-i cumpăr mamei un cadou pentru ziua ei și am ochit o pereche de mănuși gri din piele de miel, pe care le poate purta și în perioada de doliu. Dar am nevoie să o țin ocupată, ca să nu-și dea seama ce fac.

– Foarte bine, spuse el, urmărindu-i cu atenție reacția.

Gwyn păru excesiv de ușurată, ceea ce îl convinse că avea dreptate – șiretlicul ei avea de-a face mai mult cu mesajul primit de la Malet decât cu ziua mamei ei. O lăsă să plece, dându-i răgaz să ajungă la magazinul de mănuși. Apoi ieși după ea și cercetă strada. Chiar în acel moment o văzu cum o ia în dreapta, pe lângă magazin, și apoi dispare.

Merse cât de iute putu spre magazinul de mănuși, când auzi pe o alee un schimb de replici pe tonuri ridicate. Se opri la colțul străzii și se ascunse, ca să poată trage cu urechea. Era clar că Gwyn se certa cu Malet. Joshua recunoscu vocea ticălosului. Dar ce auzi îl făcu să înghețe.

– Ai cerut 50 de lire sterline, Lionel, iar eu am fost de acord, spuse Gwyn.

Lionel? Îi spunea lui Malet pe nume? La naiba, era limpede că nu era prima dată când ea se întâlnea cu acel individ. Și ce era cu discuția aceea despre bani pe care ea trebuia să-i dea nemerniculuI?

– Apoi ai dublat suma, continuă ea, așa că ți-am adus o sută de lire. Iar acum vrei *și mai mult?* Știi cât de dificil a fost să fac rost

de banii ăștia și să-i aduc? Câte minciuni am fost nevoită să spun, câte șiretlicuri am pus la cale?

– Și pe cine ai mințit, dragă Gwyn? spuse Malet cu un rânjet în voce. Pe ofițerul ăla olog? Pe Wolfe?

Joshua aproape că își mușcă limba în încercarea de a-și ține furia sub control.

– Nu-i spune așa! țipă Gwyn.

– Ah, deci ai o slăbiciune pentru maiorul ăla tont, nu-i așa?

– Ești penibil, ripostă Gwyn cu o voce disperată.

Sau așa spera el că era?

– Mă întreb dacă ofițerul tău știe ce buze dulci și ce sâni moi ai. Și mă mai întreb cam cât ai fi dispusă să plătești ca el să *nu afle* despre...

– Asta nu are nici o legătură cu el! Vocea ei deveni mai aspră. Ți-am plătit tot ce aveam de plătit. N-ai decât să te duci și să spui lumii tot ce-ți trece prin cap.

Șantaj? Gwyn îl plătea pe Malet ca să-și țină gura? În legătură cu ce?

– Dar nu uita că Thorn îți va lua capul dacă faci așa ceva, continuă ea. Ți-a dat o adevărată avere în urmă cu 10 ani ca să mă lași în pace. Așa că, dacă încalci înțelegerea pe care ai făcut-o cu el, nu îți va fi bine.

Joshua își aminti de discuția din trăsură, în drum spre Londra. Dar ea spusese că pe bărbatul pe care îl plătise Thornstock îl chema Hazlehurst.

Nu. *Mama ei* spusese asta. Iar Gwyn nu protestase. Sigur fusese vorba de Malet. Asta dacă nu cumva Thornstock plătise ca să scape de *doi* dintre pretendenții ei. Și cu ce o șantaja Malet dacă ea fusese de acord să-i dea bani nemernicului?

Joshua avu senzația înfricoșătoare că știa despre ce era vorba.

– Nu mi-e frică de fratele tău, fată dragă, spuse Malet. Mă duelez cu el în orice zi și la ce oră vrei tu.

– Nu! țipă ea. Nu vei face așa ceva. Mă voi duce și vă voi reclama pe amândoi la poliție înainte să apucați să faceți asta. Ți-am dat cele 100 de lire și gata, s-a terminat. S-a terminat! Iar dacă nu-ți convine, n-ai decât să te duci dracului!

– Nici pe departe n-am terminat, dulceața mea.

– Dă-mi drumul! Lionel, țipă ea. Încetează!

Era timpul să intervină. Joshua ar fi preferat să păstreze secretul și să nu-i spună ce auzise, dar era clar că acea variantă nu mai era acceptabilă. Intră pe alee și se îndreptă spre ei. Simți că luă foc când văzu că Malet o lipise pe Gwyn de un zid și se lupta să o sărute. Ea îl împingea și încerca să-l lovească, dar era limpede că pierdea bătălia.

Ticălosul! Cum îndrăznea?!

Cuprins de o furie diavolească, Joshua se repezi spre Malet și îl lovi cu bastonul. Nemernicul urlă și o lăsă pe Gwyn, ca să-l atace pe Joshua. Dar el își propti piciorul infirm de un butoi și începu să-l lovească pe Malet cu bastonul iar și iar – în cap, în piept, oriunde apuca. Malet încerca să se apere și reuși să dea și el un pumn sau doi, dar nimeni nu îi putea face față lui Joshua când avea un acces de furie.

Maiorul îl lovi pe Malet până când acesta căzu în genunchi. De jos, încerca să se apere cu brațele de loviturile lui. Începuse să-i curgă sânge pe față de la o rană la cap, dar nici asta nu-l opri pe Joshua din atacul violent.

La un moment dat, o simți pe Gwyn trăgându-l de braț și o auzi țipând:

– Gata! Gata! O să-l omori!

Se întoarse spre ea, încă ținând bastonul ca pe o armă.

– Și de ce îți pasă de el? se răsti Joshua.

Frica inundă ochii lui Gwyn.

– De *el?* hohoti ea. Nu-mi pasă de el. Dar îmi pasă de tine, pentru că vei ajunge în ștreang. Din cauza unei crime pe care o comiți pentru mine!

Cuvintele ei avură asupra lui Joshua efectul unei găleți cu gheață aruncată în față. Îi aduseră din nou ceea ce semănă a control, a rațiune. Îi domoliră fierbințeala din sânge până la un nivel la care reuși să-și coboare bastonul.

Se simți cuprins de rușine. Încă o dată, ea îl văzuse comportându-se precum un nebun. Precum un animal sălbatic. Nici nu voia să-și imagineze ce credea despre el. Acum, după ce fusese martoră la cea mai urâtă față a lui, probabil se temea de el. Acela era singurul lui regret. Pentru că pe Malet nu regreta că-l bătuse. Ba, mai mult, îi părea rău că nu scosese sabia din baston ca să-l fi omorât pe nemernic.

– Ești bine? o întrebă el. Sper că nu te-a rănit!

Ea clătină din cap.

– Nu a avut timp, mulțumită ție.

În acest timp, Malet își ștergea sângele de pe ochi.

– Ticălos blestemat! Ce dracu' te-a apucat? bolborosi Malet.

Încercă să se ridice, dar nu reuși decât ținându-se de perete.

– Gwyn, spuse Joshua, mergi la mama ta!

– Nu plec nicăieri fără tine.

Spre surprinderea lui Joshua, pe chipul ei se citea îngrijorarea. Își scoase batista și începu să-i tamponeze obrazul, unde fusese murdărit de sângele adversarului.

Malet făcu o încercare de a pune mâna pe Gwyn, dar căzu cu fața în jos, ceea ce îl înfurie și mai tare. Se chinui să se ridice în genunchi.

– Văd că ți-ai găsit un protector tare galant, Gwyn. Deci ologul tânjește după tine, nu-i așa? rânji Malet.

Furia aproape că îl sufocă pe Joshua.

– Tu ai fost cel care ai vrut să profiți de ea. Din câte se pare, tu tânjești după ea!

– Eu să fiu îndrăgostit de *ea?* mormăi Malet, în timp ce își ștergea sângele din ochi cu dosul palmei. Am avut-o în urmă cu mulți ani, în Prusia. Ce dulceață era! M-aș mai băga o dată în pat cu ea, dar să tânjesc după ea? Niciodată!

Joshua se uită spre Gwyn și îi văzu fața roșie de umilință, care îi spunea tot ce voia să știe. Că Malet zisese adevărul. Cu asta o șantaja ticălosul: o sedusese – poate că o și violase. Malet nu părea să fie capabil să facă diferența.

Așa cum, din păcate, nici alții din societate nu ar fi fost. Dacă se aflau acele informații, *ea* ar fi fost cea cu reputația distrusă, nu Malet.

Iar ideea că nemernicul încercase să facă bani de pe urma ei, șantajând-o că avea să divulge informații din viața ei personală, îl înfurie din nou. Îi amintea de unchiul Armie, care încercase să o șantajeze pe Beatrice să devină amanta lui.

– Te rog, Joshua, șopti Gwyn, putem să plecăm?

– Într-o clipă. Mai am să-i spun câteva lucruri acestui ticălos.

Se întinse și îi smulse lui Malet portofelul din buzunarul de la haină, luă din el 100 de lire și i le dădu lui Gwyn.

– Hei! țipă Malet.

Joshua atinse butonul bastonului și scoase sabia. Îi apăsă vârful ascuțit pe carotida lui Malet.

– Dacă te mai apropii de ea vreodată, te voi spinteca atât de adânc, încât vei muri în câteva secunde. S-a terminat cu șantajul, ai înțeles?

Malet se făcu alb ca varul.

Joshua continuă:

– Și ai face bine nici să nu mai încerci vreodată să umbli la trăsura lui Thorn. Puteai să ne omori pe toți, în încercarea ta de a...

Își dădu seama că Malet nu ar fi avut nici un interes să le atace trăsura atât timp cât o șantaja pe Gwyn.

Iar fața lui Malet nu arăta altceva decât confuzie.

– N-am încercat niciodată să umblu la trăsura nimănui. Pentru asta trebuie să învinovățești pe altcineva. Apoi deveni ursuz. Singura mea vină e că am încercat să fac rost de niște bani. Pe care, la naiba, îi merit! Familia lui Gwyn n-a făcut altceva decât să-mi distrugă viața. Colonelul Heywood și blestematul de frate al lui Gwyn...

– Blestematul ei de frate a procedat corect, iar eu îi voi urma pașii. Doar ca să mă asigur că nu uiți, consideră ăsta un avertisment! Joshua plimbă vârful sabiei pe obrazul lui Malet și rânji cu satisfacție când văzu dâra de sânge pe care o lăsa lama pe fața ticălosului. Dacă te mai apropii de ea, vei muri!

Joshua băgă sabia înapoi în baston, apoi se întoarse pentru a o conduce pe Gwyn spre capătul aleii.

– Voi spune lumii toate secretele tale, Gwyn! Nu trebuie să mă apropii de tine ca să te distrug, târfă ce ești!

Ea tresări îngrozită, iar Joshua simți din nou cum îl cuprinde furia.

Se uită înapoi spre nemernic și-i spuse:

– N-ai decât, te provoc! În ziua în care îți vei scuipa minciunile, ziarele vor afla adevărul despre modul în care ai ajuns să părăsești armata. Ai sedus o fată de 15 ani orfană, apoi ai refuzat să te căsătorești cu ea. A murit din cauza cruzimii tale. Și ai fost dat afară din armată pentru asta. Apoi o să-mi anunț logodna cu Gwyn. Ceea ce va face ca acuzațiile tale să sune ca și cum ești o vulpe care nu a ajuns la struguri.

Gwyn icni speriată. Dar Joshua nu terminase cu Malet:

– Odată ce bârfele se vor stinge, iar eu și Gwyn vom fi căsătoriți, tu te vei trezi într-o bună zi cu sabia mea la gât. Și nimeni nu va ști – și nimănui nu-i va păsa – cine te-a omorât. Mă voi asigura de asta!

Nu era chiar o amenințare de fațadă. Dacă era vreo modalitate în care să-l poată face pe Malet să dispară de pe fața pământului fără ca Gwyn să mai sufere de pe urma scandalului, Joshua ar fi găsit-o. Într-adevăr, ar fi preferat să poată demonstra că Malet era un trădător. Pentru că, în acel caz, individul ar fi fost spânzurat, iar Joshua nu ar mai fi fost nevoit să-și murdărească mâinile cu sângele lui. Deși era posibil ca banii pe care Malet îi spusese proprietarului că așteaptă să pună mâna să fi fost cei din șantaj. 100 de lire i-ar fi acoperit chiria pentru o vreme.

Ieșiră de pe alee, lăsându-l pe Malet înjurând în urma lor. Se bucurară că nu erau mulți oameni la cumpărături, așa că nu existaseră martori la confruntarea lor. Sau, dacă existaseră, nu doriseră să-și facă simțită prezența.

Joshua se îndreptă spre Gunter, dar Gwyn îl opri. Îi luă mâna dreaptă în mâinile ei.

– Ți-ai făcut praf mănușa.

El se uită în jos și văzu că, într-adevăr, mănușa din mâna dreaptă se rupsese în timpul confruntării cu Malet.

Ea îi scoase mănușa.

– Oh, Dumnezeule, vei fi nevoit să umbli cu mâna în buzunar!

– Nu pot. E mâna cu care țin bastonul când merg.

– Oh, bineînțeles, spuse ea îngrijorată. Dar mama se va întreba...

– Am o pereche nouă de mănuși. Le scoase din buzunar. Le voi purta pe astea, în regulă?

Ea îl privi încruntată în timp ce el își scotea mănușile vechi și le trăgea pe mâini pe cele noi.

– Au altă culoare. Mama va observa. Mereu observă lucrurile de genul acesta. Își coborî vocea. Dar am putea să-i spunem că mănușile vechi erau prea uzate pentru a mai fi purtate, așa că le-ai lăsat la magazinul ca să-ți facă o pereche nouă după tiparul celor vechi.

El încuviință din cap.

– Te voi lăsa pe tine să te ocupi de mama ta. Ai cu siguranță mai multă experiență decât mine la acest capitol. Remarcă însă un alt aspect care ar fi atras întrebări. Unde ți-e șalul? o întrebă el.

– Oh, Dumnezeule, e tot în magazinul de mănuși! Stai să-l recuperez!

Când ieși din magazin și începură să meargă pe stradă, ea privi pe furiș spre bastonul lui.

– Sper că nu l-ai stricat bătându-l pe Lionel cu el.

– Nu-mi pasă. Așa cum nu regret nici ce i-am făcut acolo pe alee.

Privirea lui se opri pe chipul ei, iar Gwyn se înroși sub intensitatea cu care ochii lui o analizau.

– Mai târziu, vom vorbi despre asta, promit, șopti ea. Dar în acest moment trebuie să mergem la mama înainte să înceapă să ne caute și să afle ce s-a întâmplat cu Malet pe alee. Sau, mai grav, să se împiedice de el.

Joshua avea atât de multe întrebări, atât de multe aspecte pe care dorea să le clarifice! Dar ea avea dreptate – nu erau nici locul, nici momentul potrivit pentru așa ceva.

– Cum dorești, spuse el. Mă las pe mâinile tale, adăugă privind-o drept în ochi. Până când vom putea rămâne singuri.

Capitolul 16

„Până când vom putea rămâne singuri."

Gwyn oftă. Știa că urma o răfuială când aveau să rămână singuri, iar ea o merita probabil pe deplin, având în vedere că îl pusese pe Joshua în poziția îngrozitoare de a se bate ca să-i rezolve problemele.

Deși în acel moment ea fusese mai mult decât recunoscătoare pentru intervenția lui. Cine știe ce s-ar fi întâmplat dacă Joshua nu ar fi apărut la timp?

Și totuși, fusese nevoit să asculte insinuările lui Malet și probabil trăsese propriile lui concluzii. Nu suporta gândul că el știa adevărul despre ea. Era mai rău decât dacă ar fi aflat mama ei sau Thorn. Cum putea să-i explice ceea ce se întâmplase? Joshua părea tot timpul atât de rigid...

În plus, era înclinat spre violență. Amintirea episodului cu Malet încă o făcea să tremure. Faptul că Joshua nu se putea controla o speria. Singurul lucru care o alina era faptul că reușise cumva să-l scoată din acea stare. Cel puțin cu acea ocazie.

Până să ajungă la Gunter, nodul care i se formase în stomac devenise atât de puternic, încât trebui să se oprească pentru câteva momente pentru a se calma. Se uită în sus, la Joshua.

– Mama nu trebuie să afle niciodată ce s-a întâmplat. Ar supăra-o îngrozitor. Și având în vedere starea ei fragilă...

– Mama ta nu e atât de fragilă pe cât crezi. Joshua își mută privirea de la ea. Dar nici eu nu vreau să-i spun că aproape l-am omorât pe Malet. Și din ce motiv.

– Îți mulțumesc.

Era îndeajuns de rău că Joshua cunoștea acel motiv. Cu siguranță nu era pregătită ca mama ei să-l afle. Pentru că nu știa cum ar fi reacționat.

– Mama nu trebuie să-și încarce memoria cu asemenea orori.

– Știe ceva despre tine și Malet?

Gwyn încuviință din cap.

– Știe că m-a curtat. Îți amintești când vorbeam în trăsură despre Hazlehurst? De fapt, era vorba despre Malet. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Mama nu și-a mai amintit numele...

– Ah, și nu ai corectat-o pentru că n-ai vrut ca eu să...

Ușa de la Gunter se deschise, iar mătușa lui apăru cu două cupe cu înghețată și linguriță în mâini, punând efectiv capăt conversației lor intime.

– Era și timpul să vă întoarceți. Înghețatele voastre se topesc. Iar eu deja am mâncat-o pe a mea. Joshua, ce s-a întâmplat de ai luat-o la fugă? Comandam liniștită înghețată pentru Gwyn, iar când m-am uitat după voi, nu mai erați nicăieri. A trebuit să ghicesc ce să comand.

– Sunt convins că ai ales bine, spuse Joshua.

Luă o cupă de înghețată din mâinile ei, iar Gwyn, pe cealaltă.

– Le mâncăm aici pe stradă sau... începu Joshua.

– Mergem și le mâncăm în piața publică, zise Gwyn. Așa face toată lumea.

Merseră spre grădinile din Berkeley Square, unde Gwyn alese intenționat să stea pe o bancă așezată cu spatele la alee. În timp ce mama se așeză lângă ea, Joshua se sprijini de un copac, puse bastonul lângă el ca să poată mânca, în timp ce supraveghea cu atenție aleea.

Dumnezeule, ce bărbat superb era Joshua! Da, piciorul lui părea ușor strâmb, sub pantalonii umflați, dar pieptul aproape că făcea să plesnească nasturii de la haina demodată, iar umerii lui impresionanți umpleau foarte plăcut haina albastră.

O prinse cum se uita la el și probabil citi greșit motivul pentru care îl studia cu atâta intensitate, pentru că îi zâmbi reconfortant, ceea ce îi făcu respirația să o ia razna. Joshua avea un zâmbet minunat în rarele momente când își acorda luxul de a zâmbi. Dar când ea ridică linguriță cu înghețată la gură, o flacără atât de puternică izbucni în ochii lui, încât ea avu impresia că avea să topească înghețata pe care el o ținea în mână. Și pe a ei. Și pe a tuturor celor din zonă.

Din nefericire, mama îi prinse pe ea și pe Joshua schimbând ceea ce păreau a fi priviri pline de dorință. O expresie speculativă i se așternu pe chip.

Se uită la Gwyn cu atenție.

– Dar *unde* ați fost voi doi plecați, totuși?

Când văzu că Gwyn vru să spună ceva, dar nu-și găsi cuvintele, Joshua interveni:

– Am uitat că aveam nevoie de mănuși noi, spuse Joshua atât de relaxat, încât părea că toată viața nu făcuse decât să-i toarne minciuni mamei ei. Așa că m-am întors la magazinul de mănuși, după ce Gwyn s-a dus într-acolo după șal. Și m-a ajutat să aleg o nouă pereche.

– Cele pe care le porți acum? Oh, dragule, ar fi trebuit să ți le scoți având în vedere că mănânci înghețată. Le vei păta, spuse mătușa Lydia.

– Nu te îngrijora! Gwyn a ales o pereche rezistentă la înghețată.

Mătușa lui se uită confuză la el preț de o clipă, apoi izbucni în râs.

– Uneori mă surprinzi, nepoate! Când începusem să cred că nu glumești niciodată, spui ceva de genul acesta. Apoi o bătu ușurel pe brat pe Gwyn. Dar ai dreptate în privința lui Gwyn. Se poate dovedi de mare folos când vine vorba de ales lucruri pentru domni.

Când Joshua ridică din sprâncene, Gwyn parcă vru să se ascundă sub bancă.

– Mamă, vorbești de parcă aș cumpăra tot timpul lucruri pentru bărbați!

– Nu fi prostuță, răspunse mătușa Lydia. Nepotul meu știe foarte bine că vorbesc despre frații tăi, nu-i așa Joshua?

– Bineînțeles, rosti el, întâlnindu-i privirea lui Gwyn. Deși sunt convins că au fost ocazii în care i-a ajutat și pe unii dintre admiratorii ei.

– Nu, din câte știu, zise mătușa Lydia, privind în depărtare, dincolo de parc. Singurul pe care îmi amintesc să-l fi ajutat era individul acela, Hazlehurst. Dar era atât de tânără pe vremea aceea! Nu-i așa, Gwyn? Câți ani aveai? 19?

– 20, rosti Gwyn, pe un ton obosit.

Dintr-odată, Gwyn își dădu seama că nu mai avea chef să continue cu șaradele.

– Te gândești la cadetul Malet, mamă. Cred că îi confunzi pe cei doi gentlemeni.

– Malet? Dumnezeule, ai dreptate! Ar fi trebuit să-mi amintesc. Avea un nume atât de ciudat! Asta nu înseamnă că Hazlehurst n-ar fi, de asemenea, ciudat.

– Așa este, replică Joshua fără chef.

Gwyn se uita la el în timp ce își mânca înghețata.

– Deci care e cel cu care Thorn s-a comportat urât? întrebă mama.

– Cu amândoi, ca să fiu sinceră. Thorn s-a purtat urât cu toți pretendenții mei. Și chiar era adevărat. Niciodată n-a considerat că vreunul dintre pretendenții mei ar fi demn de mine. Viața mea socială s-a îmbunătățit foarte mult după ce Thorn a plecat în Anglia.

– De aceea ai refuzat să te întorci cu el? întrebă mama.

Gwyn simți cum privirea lui Joshua o sfredelea precum un burghiu.

– Acela a fost unul dintre motive. Celălalt era că nu voiam să-l părăsesc pe *papa*. Zâmbi spre mama ei. Și având în vedere moartea prematură a lui *papa*, mă bucur că mi-am petrecut acei ani acolo, împreună cu voi.

Poate că *papa* fusese tatăl ei vitreg, dar pentru ea fusese singurul tată pe care îl cunoscuse.

Mama ei zâmbi și îi strânse mâna.

– Și *eu* sunt foarte fericită că ai luat acea decizie, deși la vremea aceea mă gândeam că ar fi fost mai bine dacă plecai cu Thorn.

Mărturisirea aceea o surprinse pe Gwyn.

– De ce?

– Din cauza vârstei tale. Nu știam când ne vom întoarce în Anglia și mă gândeam că, venind aici cu Thorn, creșteau șansele de a-ți găsi un soț. Din câte îmi amintesc, nu erau prea mulți gentlemeni eligibili la Berlin, asta dacă nu voiai să te căsătorești cu un german. Iar în acel caz, nu am mai fi putut să te vedem când *noi* ne-am fi întors în Anglia. Pentru că planul nostru era să ne întoarcem la un moment dat.

Gwyn ar fi trebuit să-i spună mamei adevărul despre ce se întâmplase cu adevărat între ea și Thorn. Îl ținuse ascuns prea mult timp. Nu i-ar fi putut spune niciodată mamei că acțiunile lui Thorn avuseseră un efect aproape dezastruos mai târziu, dar îi putea

explica măcar o parte din motivul pentru care fusese furioasă, astfel încât familia ei să nu mai speculeze. Pentru că ceea ce îi spunea mamei avea să ajungă la un moment dat la urechile celorlalți din familie. Mama nu reușise niciodată să păstreze secretele.

– De fapt, mamă, Thorn nu numai că s-a purtat urât cu Malet, ci i-a oferit o sumă de bani ca să mă lase în pace. Pentru că era convins că Malet era un vânător de zestre, i-a oferit bani ca să vadă cum ar reacționa. Faptul că ticălosul a acceptat banii i-a dovedit lui Thorn că avusese dreptate în privința caracterului acelui cadet.

Și îi dovedise că *ea* fusese cea care se înșelase în privința lui Malet. Și încă o durea, chiar și după atâția ani. Chiar și după ce Lionel se dovedise a fi un șantajist ordinar. Pentru că ura faptul că nu fusese capabilă să-și dea seama ce ticălos era până când nu fusese prea târziu.

– Vai, ce canalie arogantă! exclamă mama.

Gwyn clipi confuză.

– Cine? Cadetul Malet? Thorn?

– Amândoi, presupun. Deși mai devreme mă refeream la fratele tău. După cum spuneai în ziua aceea, în trăsură, nu era treaba lui Thorn să pună pe cineva pe fugă. Nu erai un copil neștiutor. Erai perfect capabilă să iei propriile decizii în acea privință. Nu te învinovățesc că ești supărată pe el.

– Chiar dacă s-a dovedit că a avut dreptate în privința lui Malet? interveni Joshua.

Mama pufni.

– Da. Pentru că ar fi putut acționa cu mai mult tact. I-ar fi putut spune lui Gwyn de ce îl consideră pe Malet un vânător de zestre, apoi să o lase să ia singură o decizie.

Mama ei pusese degetul pe rană. Acela era, într-adevăr, motivul pentru care fusese atât de pornită împotriva fratelui geamăn. Thorn pur și simplu decisese că Gwyn nu era capabilă să-i asculte argumentele legate de bărbatul care o curta, așa că luase problema în propriile mâini, fără să-i ceară consimțământul.

Mama se uită spre Gwyn.

– Presupun că Thorn avea probe că Malet vâna zestrea unei moștenitoare?

Gwyn clipi, nedumerită.

– Eu... eu nu știu. N-am întrebat niciodată, și nici el nu mi-a spus. Am presupus doar că, odată devenit adult, Thorn s-a transformat într-un nesuferit care ține să mă protejeze prea mult, în ciuda voinței mele.

Mama izbucni în râs.

– Era cam plin de el pe vremea aceea, nu-i așa?

– Așa e și acum, bombăni Gwyn.

– Dar nu chiar *atât* de plin de el, cred. Poate că ar trebui să-l întrebi ce l-a făcut să-l plătească pe Malet, ca să te lase în pace. Iar dacă argumentele lui sunt solide și nu a acționat așa pentru că era plin de el, aș zice să dăm uitării trecutul.

– S-ar putea să o fac, rosti Gwyn.

Mama îi provocase curiozitatea. Nu discutase niciodată cu Thorn despre ceea ce se petrecuse din cauza tuturor lucrurilor care se întâmplaseră în viața ei după ce Lionel plecase. Apoi plecase și Thorn în Anglia, fără să încerce să repare fisura care apăruse între ei, iar relația lor avusese de suferit.

Nu pentru prima dată, se întrebă cum ar fi fost viața ei dacă s-ar fi căsătorit cu Lionel. Mizerabilă probabil, având în vedere ce ticălos se dovedise a fi. Și nu putea decât să-și imagineze ce tată îngrozitor ar fi fost el pentru copiii lor.

Nodul din stomac i se strânse și mai tare. Nu, nu voia să se gândească la acel lucru. Încă o durea prea mult, deși trecuse atât timp.

– Ia stai puțin, spuse mama. Nu era Malet numele individului care a încercat să le răpească pe nevasta lui Heywood și pe verișoara acesteia, în preajma Crăciunului?

– Ba da, răspunse Gwyn. E vorba de același individ.

– Ei bine, asta dovedește că a fost de la bun început un ticălos, zise femeia oftând. Iar acum, pentru că v-ați terminat și voi înghețata, aș zice să o luăm spre casă. S-ar putea să vrei să te odihnești un pic înainte să mergi la operă diseară.

– Mergem la operă? întrebă Joshua cu o figură de parcă tocmai aflase că amenința cineva să omoare câinii de vânătoare de la moșia Armitage.

– Nu e nevoie să mergi, spuse mama. Sunt sigură că Grey ar fi mai mult decât încântat să o însoțească pe Gwyn. Aș spune că Eliza e recunoscătoare pentru orice ocazie în care nu trebuie să fie însoțitoarea lui Gwyn.

– Dar lui *Grey* îi place opera? întrebă Joshua sceptic.

– Cui nu-i place opera? rosti mama.

Joshua pufni.

– Beatrice mi-a spus că singurul lucru care nu-i place în Londra e opera. Și, din câte am înțeles, lui Grey nu-i place să meargă nicăieri dacă sora mea nu e cu el.

– Da, ei doi încă sunt înnebunește îndrăgostiți unul de altul, spuse Gwyn, încercând să-și ascundă invidia. Ca să fiu cinstită, mamă, s-ar putea să nu am nici eu chef să merg. Totul depindea de discuția ei cu Joshua. Deși am o rochie superbă care ar merge perfect la operă...

Joshua o privi nedumerit.

– Adică te-ai duce la operă doar ca să porți o rochie?

– Bineînțeles că nu! Încercă să adopte un ton glumeț, dar nu prea reuși. M-aș duce la operă ca să fiu *văzută* purtând acea rochie.

Însă cuvintele ei reușiră să-i smulgă un hohot de râs lui Joshua, așa că simți că nodul din stomac i se mai domoli. Dacă încă reușea să-l facă să râdă, poate că el nu mai era *foarte* furios pe ea.

Deși nu furia lui o îngrozea. Ci dezgustul lui față de o femeie care nu mai era virgină. Nu considera că merita acel dezgust, dar, dacă el se dovedea acel gen de bărbat care credea asta, atunci ea nu știa cum avea să facă față durerii.

Mama se ridică, le luă cupele de înghețată și le dădu lacheului, pe care îl mai rugă să le găsească o trăsură. În timp ce lacheul se grăbea să treacă strada, mama le spuse:

– Sper că nu vă supărați, dar nu-mi surâde ideea să mă întorc acasă pe jos. Dar voi puteți merge, dacă doriți. Lacheul vă va însoți.

– Vom merge în trăsură cu tine, mamă, spuse Gwyn.

Pentru că, dacă ea și Joshua mergeau înapoi spre casă pe jos, el probabil ar fi dorit să discute, iar ea nu voia să vorbească în public despre Lionel.

Mama încuviință din cap, apoi se îndreptă spre stradă. Joshua îi oferi brațul lui Gwyn, iar ea îl acceptă. Maiorul încetini pasul, astfel încât rămaseră în urma mamei. Gwyn știa că o făcuse în mod deliberat. Pentru că, în ciuda piciorului infirm, el păruse mereu capabil să țină pasul cu ceilalți.

– Știi suita aceea de camere de la etajul al treilea, care e închisă? murmură el.

– Suita de tapiserie? întrebă ea.

– Așa se numește?

– Având în vedere că fiecare perete are o tapiserie, da.

El îi cercetă chipul.

– Trebuie să vorbim. În privat. Iar acela pare un loc bun în care să discutăm. Te aștept acolo imediat ce ajungem acasă și te poți îndepărta de mama ta.

– Foarte bine.

Stomacul ei se strânse din nou. Probabil urma să-i ceară socoteală. Într-un fel, îi propusese căsătoria, dar aceea fusese doar o modalitate de a-l face pe Lionel să tacă din gură. Și totuși, după intimitatea pe care o împărtășiseră, ea spera că el ar vrea să...

Oftă. Adevărul era că nu știa la ce să se aștepte din partea lui. Trebuia să fie pregătită sufletește pentru orice.

Deși, dacă el ar fi condamnat-o pentru trecutul ei, nu era sigură că ar fi putut vreodată să-l ierte.

Capitolul 17

În timp ce se plimba agitat pe podeaua acoperită de un covor țesut, din suita de tapiserie, Joshua începu să se întrebe dacă Gwyn chiar i se va alătura. Aștepta deja de ceva vreme, și fiecare minut ce trecea îl făcea să-și pună noi întrebări. Și să devină din ce în ce mai furios.

Ea îl mințise în atât de multe ocazii în legătură cu Malet! Și având în vedere că fratele ei îl plătise pe nemernic în urmă cu mai bine de zece ani, și Thornstock îl mințise în privința legăturii ei din trecut cu Malet și a naturii pericolului pe care acesta îl reprezenta pentru Gwyn.

Și totuși, cât știa Thornstock despre relația ei din tinerețe cu Malet? Iar Joshua ar fi trebuit să creadă lucrurile de care o acuzase acesta?

Trebuia. Altfel, ce alt motiv ar fi avut să o șantajeze?

– Îmi pare rău că a durat atât de mult.

Gwyn intră în cameră, închise ușa și, spre surprinderea lui, o încuie.

– A fost greu să scap de mama. Dar *în sfârșit* a urcat să tragă un pui de somn, după ce am refuzat să vorbesc despre... mine și tine.

– De ce să refuzi?

– Speră ca ne-am putea căsători, răspunse Gwyn fără ocolișuri. Dar stai liniștit, am încercat să-i înăbuș avântul.

Ce blestem! O parte din el începuse să spere la același lucru. Ceea ce arăta cât de prost putea fi.

– Adică ai făcut asta pentru că nu te-ai căsători cu mine sub nici o formă?

– Nu fi prostuț! Dacă lucrurile erau diferite... începu ea și oftă fără să vrea. Dar nu sunt. Iar eu nu sunt atât de ridicolă încât să te oblig să îți ții acea promisiune-amenințare pe care i-ai făcut-o lui Lionel: că, dacă încearcă să-mi murdărească numele în public,

tu te vei căsători cu mine ca să-mi salvezi reputația. În primul rând, am înțeles că doar încercai să mă protejezi. În al doilea rând, cred că meriți acel gen de soție pe care chiar ți-l dorești cu adevărat.

Cuvintele ei îl luară total pe nepregătite.

– Și *ce* fel de soție crezi tu că îmi doresc?

– Știi tu, spuse ea cu o vagă fluturare de mână – o soție cu o reputație imaculată, care nu are un trecut controversat.

– Da, spuse el. Pentru că eu am o reputație așa de imaculată, încât am nevoie de o soție la fel. Nu contează că nici măcar nu pot să merg bine, că tresar când aud zgomote puternice sau că am mari probleme când trebuie să-mi controlez temperamentul. Că, într-un acces de furie, aproape că am omorât un bărbat în bătaie cu câteva ore în urmă.

– Pentru mine!

Când Joshua o privi nedumerit, ea trecu pe lângă el și se opri la fereastră. Cu spatele la el, privea undeva în zare.

– Chiar crezi că nu am înțeles *de ce* te-ai înfuriat atât de rău pe Malet? Ți-ai dat seama că nu eram... virgină, așa cum credeai, și ai dat vina pe Lionel. Spatele ei era drept precum un băț. Iar într-o anumită măsură, și pe *mine*.

– *Poftim?* Pentru numele lui Dumnezeu, nu de aceea eram nervos! M-am înfuriat pentru că Malet te amenința, pentru că încerca să-și umple buzunarele șantajându-te că divulgă aspecte legate de relația voastră din trecut. Un bărbat care face așa ceva nu e demn nici să lingă pământul pe care calci!

Respirația ei deveni mai agitată, ca și cum era pe punctul de a izbucni în plâns. Și încă refuza să se uite la el.

– Nu înțelegi.

– Ba înțeleg perfect. Ticălosul a profitat de inocența ta, a fost plătit de fratele tău să încheie relația cu tine, apoi a încercat să revină și să profite din nou de tine, de data aceasta prin șantaj. Se apropie de ea. E genul care vânează femei, așa mi-a spus Heywood. Iar modul în care am auzit că te-a tratat în trecut și felul în care am văzut că s-a comportat acum cu tine n-au făcut decât să confirme acest lucru.

Privirea ei se întoarse spre el. Era atât de sumbră și de nesigură, încât aproape că simți că îl taie.

– Ai impresia că m-a băgat cu forța la el în pat. Dar nu a făcut asta. Eu *l-am lăsat* să mă seducă.

Vorbele ei îl reduseră la tăcere pentru câteva clipe. Apoi înțelese ce se întâmplase.

– Nu contează. Știa foarte bine ce face. A avut un avantaj asupra ta. La fel ca... Se opri înainte să dezvăluie secretul lui Beatrice legat de unchiul Armie. Am văzut cum procedează nemernicii ca el. La naiba, dacă fratele tău nu s-ar fi căsătorit cu Beatrice, i-aș fi luat capul pentru îndrăzneala de a fi profitat de ea, oricât de duce ar fi fost el! Și cu siguranță nu aș fi acuzat-o pe *ea* de cele întâmplate.

Gwyn se încruntă, plină de frustrare.

– Tot nu pare că înțelegi. La vremea aceea, mă credeam sincer îndrăgostită de Malet.

Joshua încercă să ignore junghiul pe care îl simți în inimă din cauza acelei mărturisiri.

– Așa am presupus și eu. Dar singurul lucru care contează e dacă te simți *acum* îndrăgostită de el. Și presupun că răspunsul este nu.

Ea clipi surprinsă, ca și cum tocmai auzise un lucru stupid.

– Bineînțeles că nu. Odată ce a luat banii oferiți de Thorn și a plecat, și-a arătat adevărata față și am putut să văd cine era cu adevărat – un ticălos de ultimă speță. Dar în momentul în care am înțeles acel lucru, el dispăruse de mult, iar eu nu mai eram... castă. E adevărat că abia după câteva luni am aflat ce făcuse Thorn.

– De aceea încă ești atât de furioasă pe Thorn?

– Parțial.

Când ea nu spuse nimic despre celelalte motive, el înăbuși cu greu o înjurătură. Îl durea că Gwyn nu avea încredere să-i dezvăluie secretele ei, dar nu o putea învinovăți pentru asta. Malet o făcuse să nu mai aibă încredere în bărbați. Și, într-un fel, o făcuse și fratele ei geamăn.

– Este ceva ce nu înțeleg în toată povestea asta, spuse el. Când fratele tău l-a plătit pe Malet să plece, *știa* că omul te-a sedus?

– Mă îndoiesc, pentru că, dacă ar fi știut, nu i-ar mai fi dat lui Lionel nici un penny. Nici după ce Malet a dispărut într-un mod misterios nu i-am spus lui Thorn ce se întâmplase, de teamă că l-ar provoca pe Lionel la duel când acesta avea să se întoarcă. Nu-mi dădusem seama că Lionel plecase definitiv. Am crezut că armata îl mutase în altă parte sau că... Ea clătină din cap. Sinceră să fiu,

nu știam ce să cred. Tot așteptam o scrisoare sau o vizită din partea lui, dar nu s-a întâmplat.

Dumnezeule, era mai rău decât crezuse! Nu era de mirare că ea era atât de pornită împotriva lui Thornstock. Își bulversase sora. Crezuse că făcuse ce era mai bine pentru ea, însă...

– După ce Thorn mi-a dezvăluit tot, continuă ea, și asta doar pentru că mă vedea că tot tânjesc după Lionel, am continuat să-i ascund partea fizică a relației mele cu Lionel. Pentru că nu îndrăzneam să risc ca Thorn să-l caute și să se dueleze cu el.

– Thornstock ar fi câștigat probabil duelul, am auzit că e foarte bun la tras cu pistolul.

– Dar nu puteam fi sigură. Pe lângă faptul că nu voiam ca Thorn să moară, îmi era teamă că l ucide pe Malet, ceea ce i-ar fi ruinat fratelui meu viitorul. La urma urmei, nici măcar fiul vitreg al unui ambasador britanic, aflat pe teritoriul altei țări, nu poate omorî un soldat fără să fie tras la răspundere. În plus, nu ne așteptam ca tatăl nostru vitreg să devină duce, așa că...

– I-ar fi ruinat și viitorul *lui* în diplomație.

– Exact.

– Deci Thornstock încă nu știe că Malet te-a sedus?

– Nu știe. Și aș prefera ca lucrurile să rămână așa.

Joshua își aminti cum ea amenințase că avea să îi denunțe pe Malet și pe fratele ei dacă ajungeau la duel.

– Atunci presupun că nu i-ai spus lui Thornstock nici despre șantaj?

Ea îl privi ca și cum avea de-a face cu un nebun.

– Dacă aș fi făcut-o, trebuia să-i spun și motivul șantajului.

– Și, din nou, îți era teamă că îl va provoca pe Malet la duel.

– Da.

– În acest caz, din *ce* motiv i-ai spus că se afla Malet pe domeniul Armitage, în urmă cu o săptămână?

– I-am spus că Lionel mi-a cerut să ne întâlnim pentru a relua legătura, iar eu m-am dus doar ca să-i spun personal că nu mai sunt interesată. Apoi Lionel a încercat să mă răpească.

Joshua se uită la ea, uimit.

– Iar fratele tău *a crezut* toate acele prostii? Ca să folosesc unul dintre cuvintele tale preferate...

Ea încuviință din cap.

– Apoi a decis că am nevoie de o gardă de corp. Ea își încrucișă mâinile la piept și zâmbi vag. Cred că se simțea atât de vinovat că l-a alungat pe Lionel în urmă cu mulți ani, încât nu m-a chestionat foarte mult în legătură cu ceea ce i-am spus.

Joshua simți cum se enervează.

– Asta înseamnă că și tu și fratele tău m-ați mințit în privința rolului meu aici. Dacă măcar unul din voi mi-ar fi spus adevărul...

– Eu nu ți-am spus pentru că te-ai fi dus direct la Thorn. El e cel care te plătește, la urma urmei. Își ridică bărbia, sfidător. Iar Thorn nu ți-a spus nimic pentru că el nu are încredere în nimeni, nici măcar în mine. S-a gândit că e cel mai bine pentru toată lumea să ne concentrăm asupra a ceea ce credea el că e adevărat: că Lionel încerca să mă răpească.

– Dar când am ajuns la Londra? Dacă i-ai fi spus unuia din noi despre șantaj, atunci...

– Atunci amândoi ați fi știut că sunt... cum a zis Lionel. Își îndreptă umerii. O târfă.

– Nici unul din noi nu te-ar fi considerat o târfă, protestă Joshua.

– Nu? Crede-mă, Thorn poate fi destul de puritan. Și nici tu nu-mi pari genul de persoană care să aprobe... desfrânarea.

Joshua începu să înțeleagă ce cauzase toată acea situație. De ce ticălosul Malet o șantajase cu singurul lucru de care ea se temea mai mult, cu singurul lucru care ar fi făcut-o să tacă. La fel ca ligaturile și mușchii sfâșiați din piciorul lui Joshua, care încă îl durea după cinci ani, rana ei era ascunsă, dar nimeni în afară de Malet nu putea să o vadă. Mai rău decât atât, nemernicul știuse cum să apese pe ea ca s-o facă pe Gwyn să sufere.

– Ți-e teamă să afli ce ar putea crede fratele tău geamăn despre tine și Malet. Joshua se apropie și mai mult de ea, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Era pe punctul de a o înțelege cu adevărat. Ți-e teamă să afli ce gândesc *eu*. Din acest motiv ai ales strategia de a nu spune nimănui adevărul. Din această cauză m-ai respins încă dinainte să apuc să te cer în căsătorie. De aceea ai încercat să mă amețești cu toată vorbăria aia că aș merita o altfel de soție.

– Dar chiar meriți.

– Nu știu ce merit. Dar știu ce vreau. Privi spre chipul ei minunat. Și nu sunt atât de prost încât să îmi bazez alegerile pe ce spune

Malet. Mi-am format o părere despre tine cu mult timp înainte să apară el, bazată pe ce am văzut la tine și pe ce am *auzit* despre tine și despre familia ta de la Beatrice. Am fost atent la fiecare detaliu legat de tine.

Pentru un moment, ochii i se măriră, iar expresia ei se îmblânzi.

– Chiar așa? Pentru că de cele mai multe ori părea că mă ignori.

– Recunosc asta. Dar era doar o încercare de a mă apăra. Căci îmi dădeam seama cât ești de periculoasă.

– Eu?! Eu nu sunt periculoasă.

– Ești mai periculoasă decât crezi, cel puțin pentru liniștea mea sufletească. Pentru că știam, deși încercam să neg, că ai capacitatea de a-mi da peste cap existența atent organizată.

Ea înlemni.

– Cum? Expunându-te la apucăturile mele de târfă?

– Nu ești o... Joshua oftă adânc. Gwyn, știi ce face de fapt un maior în Marina Regală?

– Luptă?

– Conduce oameni. Nu o mână de oameni, ci mii de oameni. Pentru a ajunge la acel nivel, trebuie să învețe cum să evalueze situațiile. Să vină cu strategii. Și, cel mai important, să fie atent la calitățile soldaților și ofițerilor din subordine. Să știe cine e demn de rangul său, cine se descurcă mai bine într-o misiune pe uscat, cine stăpânește arta războiului. A trebuit să învăț să judec bine caracterele și m-am descurcat excelent, de asta am fost numit maior atât de devreme.

– Cu siguranță, spuse ea pe un ton împăciuitor. Și ești considerat un erou. Și tocmai de aceea meriți o soție cu o reputație ireproșabilă.

– Adică o soție care nu e o târfă.

Ea își înălță bărbia.

– Exact.

Încăpățânarea ei în privința acelui subiect începea să-l irite.

– Având în vedere experiența mea vastă cu oamenii, crede-mă că pot face diferența între o femeie care a avut un moment de rătăcire și o târfă. Spune-mi, Gwyn, de câte ori ai împărțit patul cu Malet?

– Doar o dată, dacă ții să știi.

Lui nu-i păsa, deși era surprins că se întâmplase doar o singură dată. Însă o credea. Era atât de adorabilă în indignarea ei, încât nici n-ar fi putut fi altfel.

Ar fi vrut să râdă, dar își dădea seama că ei nu i-ar fi picat bine.

– Și cu câți alți bărbați ai mai împărțit patul?

– Cu nici unul. Dar nu contează numărul pentru bărbați, nu-i așa? Sau pentru lumea bună. Odată ce o femeie își pierde virginitatea...

– Nu ești o târfă! exclamă el, clătinând din cap. Dacă cineva e târfă în toată povestea asta, atunci acela e Malet.

– Un bărbat nu poate fi târfă, din păcate, se răzvrăti ea.

– Nu văd de ce nu ar putea. Din ce înțeleg, Malet s-a culcat cu multe femei, iar după ce s-a culcat cu tine, fratele tău i-a plătit o sumă mare de bani. Dacă nici asta nu e definiția târfei, atunci nu știu care ar putea fi.

– Cineva ar trebui să-i spună și *lui* asta.

– Ascultă-mă, draga mea! Dacă dai atenție fiecărei insulte și fiecărui afront care ți se aduce, vei sfârși prin a-ți risipi viața încercând să le eviți. Opiniile anumitor oameni chiar nu trebuie băgate în seamă. Și, da, eu încă încerc să învăț asta. Dar am început să mă pricep foarte bine să o fac.

– Cu excepția anumitor situații.

Joshua zâmbi vag.

– Adevărat.

– Acum, când știi că nu sunt genul de femeie cu care vrei să te căsătorești...

– Nu ai nici cea mai mică idee cu ce fel de femeie vreau să mă căsătoresc.

Se aplecă spre ea, iar când o văzu că îl privea ca și cum intenționa să se dea înapoi, o apucă de talie și o trase mai aproape.

– Nu-mi pasă de Malet sau de ce ai făcut cu el. Crezi că *eu* am fost cast toată viața mea? Te asigur că nu.

Ea făcu o grimasă.

– E diferit în cazul bărbaților, și știi asta foarte bine.

– Păi nu ar trebui să fie.

– Nu crezi asta.

– Ba cred. Și mai cred că lumea ar fi un loc mai bun dacă am avea mai mulți bărbați care tratează femeile cu respect.

Ea își puse mâinile pe umerii lui.

– Acum vorbești ca un puritan și știu destul de bine că nu ești.

– Cel puțin nu în preajma ta. Când îi văzu expresia șocată, Joshua se grăbi să adauge: Și nu are nici o legătură cu ideea ta că ai fi o târfă, ci cu faptul că nu-ți pot rezista. În ultimele luni, am luptat din greu ca să-ți rezist, dar asta m-a făcut să te doresc și mai mult.

Ea îi aruncă un zâmbet trist.

– De aceea ai venit cu ideea aceea nebună că trebuie să te căsătorești cu mine, ca să mă salvezi de Lionel. Pentru că regulile tale de gentleman îți dictau că acela e singurul mod în care poți face dragoste cu mine. Dar nu e. Nu trebuie să te îngrijorezi că îmi vei răpi puritatea, că o să-mi ruinezi reputația. Mă *vrei,* nu-i așa?

La naiba, numai ideea de a o avea îi distrugea orice fel de rezistență!

– Gwyn...

Ea îi puse un deget pe buze.

– Singurul mod de a-ți satisface dorința este să mă bagi în patul tău. Aici. Acum. Ea se uită undeva în spate. Și, cât de convenabil, există deja un pat în această cameră. Cât de inteligent din partea ta să aranjezi lucrurile în acest fel!

– *Gwyn...*

– Mă poți avea, Joshua, acum, când știi că nu sunt o virgină inocentă, așa cum mă credeai. Așa că alină-ți dorința de a mă avea, apoi vezi ce simți. E singurul mod în care aș accepta să iau în serios o propunere de căsătorie din partea ta.

– Nu vreau să te sacrifici în încercarea asta bizară de a-mi dovedi că sunt un ticălos, Gwyn. Doar pentru că Malet te-a abandonat după ce s-a culcat cu tine, nu înseamnă că și eu voi face la fel. Ca să nu mai spun că...

Se opri înainte să apuce să-i spună că putea rămâne însărcinată. Atât timp cât ea chiar *voia* să se căsătorească cu el, o sarcină ar fi fost în favoarea lui, pentru că ar fi convins-o să facă exact ce își dorea deja. Iar gândul la Gwyn însărcinată cu pruncul lui îl făcea și mai dornic să facă dragoste cu ea.

Ea îl privea insistent.

– Ca să nu mai spui ce?

– Nu mai contează. Bineînțeles, dacă într-adevăr mă dorești...

– Crezi că aseară mă *prefăceam* că te doresc? Sunt convinsă că ți-ai dat seama că nu era nici o prefăcătorie.

Joshua gemu. Ea avea dreptate. Iar dacă ea îl dorea, situația era cu totul diferită.

– Nu ești o desfrânată. Dar cu siguranță ești o seducătoare, o sirenă irezistibilă și încântătoare...

Ea îl opri cu un sărut. Atât de dulce! Atât de erotic!

La naiba cu toate! El o dorea, ea îl dorea. Și, dacă atunci când avea să facă dragoste cu ea putea avea ocazia să-i demonstreze cu adevărat că *voia* să se căsătorească cu ea, totul avea să fie bine.

Capitolul 18

Când el se dădu înapoi pentru a-i scoate boneta, ea începu să-i desfacă lavaliera. Știa că Joshua avea intenții bune. Probabil chiar nu-i păsa ce făcuse ea cu Lionel. Dar nu avea cum să nu-i pese.

Nu voia ca Joshua să comită vreun zadarnic gest nobil, care ar fi dus la o căsătorie nefericită, când tot ce voia era să se culce cu ea. În plus, și ea voia să se culce cu el. Dacă își dădeau amândoi frâu liber dorințelor, el și-ar fi ostoit nevoia arzătoare să o posede o dată pentru totdeauna, iar ea ar fi avut șansa să se bucure alături de singurul bărbat la care ținuse în ultimii zece ani.

Așa că îi scoase lavaliera și se lăsă în voia următorului sărut pasional. Învățase deja cât de pricepute erau buzele lui. Mai ales când ajungeau sub fustele ei, pe coapsele și între picioarele ei...

Numai gândul la *acele* sărutări îi făcea pulsul să pornească într-un dans nebun.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile – și părea că făcea asta *de multe ori* –, el își despărți gura de a ei ca să-i șoptească:

– Spuneai că e un pat în apartamentul acesta.

Sângele ei luă foc.

– Este.

Ea îl luă de mână și îl trase spre patul mare cu baldachin. Dădu la o parte draperiile și văzu că patul avea lenjerie pe el. Nu i-ar fi plăcut ca prima și posibil *singura* dată când făcea dragoste cu Joshua să se întâmple direct pe o saltea goală.

Îl simți cum începe să-i desfacă rochia. Lionel nici nu se deranjase să o dezbrace – doar îi ridicase fustele și trecuse direct la treabă.

Dar Joshua... Ei bine, el nu se grăbea și nici pe ea nu o grăbea. Iar mișcările lui lente îl dădeau trupului ei timp să se pregătească, timp să-l dorească. Nu că ar fi avut nevoie. Era deja mai mult decât dornică să ajungă în pat cu el.

Joshua îi desfăcu rochia la spate și trase de șireturile corsetului ei ca să le slăbească.

Apoi îi sărută ceafa.

Dumnezeule! Senzația bărbii lui de o zi pe pielea ei era atât de delicioasă! Cine ar fi crezut că un simplu sărut avea să o facă să-și dorească să-și rupă hainele de pe ea și să se arunce în brațele lui?

– Ești sigură că mama ta nu va veni să te caute? întrebă el.

– I-am spus că nu mă simt bine. Când el îi apucă lobul urechii între dinți, ea gemu. Că... mă voi întinde ca să-mi revin pentru a mă duce la operă în seara asta. Și i-am spus... servitoarei mele să nu... mă deranjeze.

– Și va asculta? murmură el răgușit. Sau va trebui să te ascund undeva?

– Ce idee interesantă...

Știa ce să-i spună ca să o facă să se topească. Și să-l dorească. Cine ar fi crezut asta despre maiorul veșnic ursuz?

Apoi el își strecură mâinile în rochia ei, către partea din față, ca să-i poată scoată corsetul și să-i mângâie sânii în voie. Gwyn simți cum se umezește între coapse, deși el o atingea prin jupă. Apoi îi frecă sfârcurile cu degetele. Senzația o făcu să scoată un strigăt de excitare.

– Sincer, nu înțeleg cum nu te-a furat deja vreun gentleman până cum, îi șopti el la ureche. Doar nu crezi că n-am văzut grămada de cărți de vizită când ne-am întors acasă după-amiază. Și nu mă surprinde. Arătai ca o zeiță aseară.

Vocea lui deveni și mai răgușită.

– Îndrăznesc să spun că, până la sfârșitul săptămânii, cel puțin jumătate din burlacii din Londra îți vor face o ofertă.

Gwyn își ținu respirația, neștiind dacă să presupună – cu încântare – că el era gelos sau să creadă că voia ca ea să accepte una dintre acele oferte. Aproape că aștepta ca el să menționeze ceva despre zestrea ei, așa cum făcuse în ziua aceea, la Cambridge, ca și cum era în favoarea ei. Dacă el ar fi menționat din nou dota ei, atunci ea ar fi ieșit din cameră în următoarea secundă.

– Am urât fiecare bărbat care a dansat cu tine când eu nu aveam cum să fac acest lucru, spuse el. Fiecare bărbat care a vorbit cu tine și a putut să inspire minunatul tău parfum. Își băgă nasul în părul ei. Mirosi a lămâie și a miere, precum o ploaie de vară, iar pielea

ta mătăsoasă mă face să vreau să mă frec de fiecare centimetru de pe trupul tău. Se opri. Sună ciudat, nu-i așa? Mă tem că nu sunt foarte poetic.

Poate că nu era, dar uneori putea fi extraordinar de dulce. Deși nu credea că era cazul să-i spună asta. Bărbaților nu le plăcea să fie considerați dulci.

Dar cel mai important lucru era că o dorea pe *ea*, nu banii ei.

– Oh, te-am auzit o dată sau de două ori când ai fost poetic! Deși nu poezie vreau în acest moment de la tine. Îi luă mâna lui Joshua și i-o conduse spre locul dintre coapsele ei, care tânjea și ardea după atingerea lui. *Asta* vreau. Să mă atingi în cele mai intime feluri. Vreau să te simt în mine.

El gemu.

– Cerul să mă apare, draga mea, nu spune așa ceva dacă nu vrei să termin înainte să fi început. Mai am puțin și explodez doar de la senzația pe care o am ținându-te în brațe! Își presă mădularul umflat de fundul ei. Simți ce-mi faci? Sunt deja disperat să fiu în tine.

– Atunci ce te oprește? gemu ea.

– Hotărârea de a te face să mă dorești la fel de nebunește pe cât te doresc eu pe tine. Să te fac să înțelegi cât de mult îmi doresc să mă căsătoresc cu tine.

Când degetele lui începură s-o atingă între picioare, ea țipă de dorință.

– Căsătoria... și dorința fizică sunt două lucruri diferite.

Sau, în orice caz, o femeie trebuia să facă distincția între ele. Pentru că altfel ar fi dat de necaz.

– De unde știi? Nu te-ai căsătorit. Încă. Joshua își mută mâna de pe sânii ei și, cu gesturi delicate, începu să-i scoată agrafele din păr. Părul tău e precum focul. Nici n-ai idee de când așteptam să-mi bag mâinile în el, șopti Joshua răgușit, în timp ce îi lăsa șuvițele lungi și grele să cadă pe spate.

– Nu înțeleg de ce ai așteptat atât de mult s-o faci, îl tachină ea, aproape euforică, pentru că el îi confirmase că nu zestrea ei îl interesa.

– Mă îndoiesc că familia ta ar fi aprobat așa ceva... El îi mângâie părul cu atâta tandrețe, încât ea simți cum i se pune un nod în gât. Și probabil nici acum nu ar aproba.

Se întoarse ca să-l poată privi în față.

– De aceea nu trebuie să le spunem nimic.

– Nu le spunem nimic. Cel puțin până când nu îmi accepți cererea în căsătorie.

– Exact, minți ea, cu gândul la cuvintele lui de mai devreme.

„Doar pentru că Malet te-a abandonat după ce s-a culcat cu tine, nu înseamnă că și eu voi face la fel."

Acela era gestul unui nobil. Iar ea nu voia ca el să facă un asemenea gest. Apoi probabil avea să își retragă oricum propunerea după ce avea să-i afle restul secretelor. Dar nu avea nici un sens să i le spună în acel moment. Pentru că, înainte ca Joshua să afle, voia să facă dragoste cu el.

Ea începu să tragă de haina lui, încercând fără succes să i-o scoată. Până când el preluă controlul și și-o dădu singur jos. Ea își plimbă mâinile pe brațele lui, fermecată de mușchii pe care îi simțea zvâcnind sub degetele ei.

– Iar asta e ceea ce *eu* am așteptat să fac: să te ating, să te mângâi, să cunosc fiecare părticică din tine.

– La naiba, Gwyn, poți să seduci un bărbat doar prin cuvinte!

Joshua trase de mânecile rochiei și întregul veșmânt căzu pe podea.

– Asta fac? Te seduc?

Ea își ținu respirația în timp ce el îi desfăcu ușor cămășuța. Cu un gest rapid, jupa și corsetul căzură în același timp pe podea, lăsând-o doar în ciorapi și pantofi.

– Pentru că mie mi se pare că *tu* încerci să mă seduci pe *mine*.

– Sunt flatat că ai remarcat.

Se dădu un pas în spate ca s-o privească, iar umflătura vizibilă din pantalonii lui se făcu și mai mare.

– Ești atât de frumoasă! Și atât de spirituală, de inteligentă și de sufletistă! Malet probabil a fost nebun să accepte banii în loc să rămână cu tine.

Cuvintele lui zdrobiră pentru totdeauna sămânța dureroasă a trădării, care sălășluise adânc în ea în toți acei ani, până când Joshua o distrusese.

Și acum părea hotărât să pună în loc o căldură arzătoare, pe care ea deja o simțea în tot trupul. Se apropie de ea și îi cuprinse carnea sensibilă dintre picioare.

– Iubesc senzația pe care mi-o dau cârlionții tăi umezi și moi, gemetele tale calde. Simt că îmi pierd mințile.

Respirația ei devenea din ce în ce mai agitată, la fel ca a lui. Nerăbdătoare să-l vadă la fel de dezbrăcat ca ea, îi descheie vesta și cei câțiva nasturi de la cămașă, apoi le îndepărtă pe amândouă, lăsându-și privirea să se delecteze cu pieptul lui gol.

Așa cum își imaginase, el arăta magnific. Deși ici și colo avea cicatrici care păreau să fie provocate de o sabie, acestea aproape că treceau neobservate pe lângă mușchii conturați. Pieptul îi era acoperit de păr negru, care se întindea până în mijlocul abdomenului, apoi dispărea ascuns undeva sub buric.

Ea își plimbă mâinile pe acea expunere glorioasă de carne bărbătească și îi aruncă o privire galeșă.

– Ah, maior Wolfe, dar ce mușchi grozavi ai!

– Ca să te pot ține mai bine, șopti el răgușit. Dar, când ea se întinse după nasturii lui de la pantaloni, el îi prinse mâna. Nu, te rog, spuse el ferm. Am cicatrici mult mai urâte decât cele de pe piept.

– Și par genul de femeie care ar leșina dacă le-ar vedea?

– Nu ai fi prima, spuse el. Când ea se încruntă, el șchiopătă spre pat și se așeză pe saltea ca să-și poată scoate cizmele. După cum ți-am spus, nu am fost cast în toți acești ani. Dar, după ce am căpătat rana de la picior, singura dată când am încercat să mă culc cu o femeie, ea a fost atât de șocată de cicatricile mele încât m-a implorat să... plec.

Gwyn se indignă.

– Dar cine era acea femeie?

El își trase piciorul infirm în față.

– O văduvă veselă din Leicester.

– Ei bine, e ridicol! E clar că nu mai avusese parte de... talentele tale în pat, pentru că altfel nu ar fi fost așa de năzuroasă.

El schiță un zâmbet.

– Nu spune asta. Pentru că încă nu mi-ai văzut cicatricile.

Ea își scoase pantofii, dar, când încercă să-și dea jos jartierele, el o opri.

– Nu, te rog, lasă-le așa. Imaginea ta în ciorapi și jartiere mă înnebunește.

– Iar pe *mine* mă înnebunește gândul că te înnebunește pe tine, spuse ea zâmbind.

Se îndreptă spre pat, iar el o prinse și o trase aproape, ca să-i poată linge cu mare entuziasm un sfârc. Fără să se ridice de pe pat, își desfăcu pantalonii și îi trase peste picioare, dezvăluindu-și cicatricile. Dar, înainte ca ea să se poată uita, Joshua o trase la el în poală.

– Ce faci? întrebă ea. Vreau să-ți văd...

– Mai târziu, o întrerupse el.

– Sper că greutatea mea nu-ți afectează piciorul.

– Pare că mă doare ceva? șopti el, apoi începu să-i mângâie sânii cu pricepere.

Așa că ea se dădu bătută. Dacă el nu voia să-i arate piciorul infirm, atunci ea avea să se supună. Nu voia ca el să tresară la fiecare atingere sau să se întrebe prea mult ce se ascundea în spatele curiozității ei. Voia doar ca el să facă dragoste cu ea în felul în care știa din instinct că se pricepea.

– Încalecă-mă, îi ceru el, cu fața strălucind de anticipație. Te rog!

Ideea o tenta, ba chiar putea spune că partea destrăbălată a caracterului ei era de-a dreptul entuziasmată de orice propunere care venea din partea lui. Nu era sigură cum funcționa încălecatul, dar, Dumnezeule, era nerăbdătoare să afle!

El o susținu de talie și o ghidă până când ea ajunse cu genunchii pe pat, cu pulpele în jurul șoldurilor lui și cu fundul sprijinindu-se de coapsele lui. Apoi își dădu seama ce avea el în minte.

Oh, Dumnezeule! Nici măcar nu-și imaginase așa ceva până în acel moment.

– Lasă-te pe mine, îi ceru el cu acea voce răgușită care o excita de fiecare dată. Simt că mor dacă nu intru în tine!

Ea ezită.

– Ești sigur că nu te rănesc?

– Dacă nu încetezi să mă mai întrebi dacă mă rănești, jur că... Se opri când o văzu că tresare. Piciorul meu e întins – nu pui nici o greutate pe partea care m-ar putea durea. Și, sincer, mă va durea mai rău dacă nu mă lași să intru în tine.

Așa că îl lăsă. Senzația era amețitoare. O umplea atât de perfect, încât simți că se putea topi peste el.

– Oh, Joshua...

Ea se mișcă puțin, încercând să se așeze mai bine pe el.

El gemu.

– Dumnezeule, ești atât de strâmtă și de caldă... Nu cred că supraviețuiesc la așa ceva...

– Te-am rănit?! țipă ea.

– Absolut deloc, spuse el, și o ținu atunci când ea încercă să se ridice de pe el. Dar dacă ai putea să te miști așa, în sus și în jos... Da, iubirea mea, așa! Mișcă-te... exact așa. Pentru numele lui Dumnezeu, mai fă asta o dată înainte să-mi pierd mințile!

– Oh...

Exact. Era o prostuță. Poate că trecuseră ani buni de când se culcase cu cineva, dar își aminti partea cu mișcatul.

Când ea începu să alunece în sus și în jos pe mădularul lui, el închise ochii, cu o expresie de plăcere pură.

– Da, călărește-mă, gemu el răgușit. Da, exact așa, da! Nu ai idee cât am visat la momentul ăsta. Cu tine deasupra mea.

Ea îi zâmbi sfioasă.

– Ai ținut ascuns destul de bine...

– Dar acum nu mai țin ascuns, nu-i așa? Dumnezeule, e atât de bine!

– Sper că e cel puțin la fel de bine pe cât e pentru mine.

Era adevărat. Nu exista nici urmă din jena, disconfortul sau stânjeneala pe care le simțise în trecut. Era doar o energie sălbatică și care o împingea să-l călărească în toată puterea cuvântului. Se prinse de umerii lui și își ondulă șoldurile în căutarea aceleiași explozii carnale pe care o simțise cu o seară înainte.

Probabil că și el se îndrepta către aceeași explozie, judecând după cum gemea și îi strângea talia ca să se împingă și mai adânc, și mai repede în ea. Apoi ea simți din nou că marea aceea de senzații crește treptat în adâncul ei, ca și în seara trecută, numai că de data aceasta reuși să o controleze un pic mai mult, îndeajuns încât să crească mai înaltă, mai fierbinte, mai grea, până la...

Paradis.

– Da!

El se împinse cu putere încă o dată în ea, apoi o umplu cu sămânța lui fierbinte.

– Da, draga mea, da!

Cu siguranță *da*. În timp ce corpul ei se cutremura, Gwyn se agăță de el ca și cum era singura ei șansă la viață, eliberând extazul, încercând să-i prelungească fiecare picătură.

Se prăbuși peste el. Joshua îi săruta gâtul, părul, urechile, orice nimerea.

Dumnezeule! Fusese mai bine decât orice trăise vreodată. Iar acum, când văzuse cum putea fi, nu voia să renunțe. Nu voia să renunțe la *el*. Poate că Joshua accepta să fie amantul ei.

Nu, se îndoia că el ar fi fost de acord. Dar, dacă îi spunea tot, apoi el refuza să se mai căsătorească cu ea...

Nu știa cum ar fi putut suporta asta.

Capitolul 19

Trecuseră cinci ani de când nu se mai culcase cu o femeie, dar era destul de sigur că nimic din ce avusese înainte nu se compara cu experiența pe care tocmai o trăise cu Gwyn. Să o țină în brațe, în poală... Să fie în ea. Încă îi era o poftă nebună de ea.

Nu ar fi ghicit niciodată că nu era virgină. Fusese atât de strâmtă și cumva atât de naivă! Pe de altă parte, ea chiar fusese virgină având în vedere că împărțise doar o dată patul cu Malet.

Gwyn se mișcă puțin, iar mădularul lui alunecă afară din ea.

– Ești bine? murmură el.

De fapt, ar fi vrut să o întrebe cum fusese cu el în pat în comparație cu Malet. Dar, chiar dacă ea i-ar fi răspuns sincer, nu era sigur că voia să audă. Pentru că, la urma urmei, o grăbise mai devreme din cauza dorinței lui de a o poseda.

Ea oftă mulțumită.

– Sincer, nu știu. A fost... extraordinar.

Slavă Domnului!

– Și pentru mine la fel. Dar, repet, spre deosebire de tine, eu eram sigur că așa va fi.

Ea îi sărută tâmpla.

– Așa de sigur ești de mine?

– E puțin spus.

Dar voia ca acela să fie motivul pentru care îi propusese căsătoria. Era singurul mod de a o convinge că, de fapt, ce se întâmplase nu schimbase ceea ce își dorea.

Și totuși, acum, când venise momentul să-i facă o propunere, se simți cuprins de panică. Dacă ea îl refuza? Când îi sugerase căsătoria, ea fusese ezitantă. Îi spusese că gândea așa întrucât considera că el merita o altfel de soție. Dar care era adevăratul motiv?

Poate că trebuia să se roage să o fi lăsat însărcinată. Asta ar fi rezolvat problema. Atunci s-ar fi măritat cu el. Nici n-ar fi îndrăznit să facă altfel.

Trase puternic aer în piept. Acela nu era drumul corect către inima unei femei, era sigur de asta.

Joshua îi adulmecă gâtul, iar ea oftă.

– Îndrăznesc să spun că aș sta zile întregi aici, peste tine.

– Îmi imaginez că ar deveni inconfortabil destul de repede, spuse el sec.

– Oh, Dumnezeule, piciorul tău! țipă ea și-i sări din brațe.

– Piciorul meu e bine, Gwyn, spuse el înțepat.

Începea să-l irite insistența ei de a se gândi la el ca și cum era la un pas de a deveni invalid, ca la cineva pe jumătate bărbat, demn de milă. Un bărbat care nu o merita. Poate *de aceea* îi refuzase propunerea de a se căsători cu el. Poate că nu se rușina cu trecutul ei, la urma urmei.

Oh, Dumnezeule, dacă ea îl voia *doar* pentru asta?

Se ridică din pat și își încheie pantalonii înainte ca ea să apuce să-i vadă cicatricile.

– Stai, voiam să văd...

– Ce anume? Cicatricile care mă fac nepotrivit pentru căsătoria cu fiica unui duce? Ca să poți să-ți arăți mila față de bietul olog?

Șocul de pe fața ei îl făcu să regrete imediat cuvintele dure.

– Nu vorbi așa despre tine!

– Și de ce nu? Asta sunt.

– Ești mai mult decât atât, aș vrea ca și tu să vezi asta. Se ridică de pe pat, cu sprâncenele încruntate. Își găsi cămășuța și și-o trase pe ea. Dar, înainte să ne căsătorim și să avem un viitor împreună, am crezut că ai vrea să împărtășești totul cu mine, ca să te cunosc în întregime, pe tine și toate aspectele vieții tale.

Cu alte cuvinte, ea voia ca el să-și pună sufletul pe tavă, să-i dezvăluie toate momentele dureroase. Nu, nu voia să facă asta.

„Dar, când oamenii se apropie prea mult de tine, îi îndepărtezi și apoi, bineînțeles, rămâi singur."

Beatrice se înșelase. Avea un motiv perfect întemeiat să nu o lase pe Gwyn să-i vadă cicatricile. La urma urmei, altă femeie deja îl respinsese din cauza lor. Iar ideea că Gwyn ar fi putut face același lucru...

Nu, nu era pregătit pentru așa ceva.

– Joshua, spuse ea blând, poți avea încredere în mine.

– Așa cum și *tu* ai avut încredere în mine? îi replică el. Furișându-te, strângând bani ca să-l plătești pe șantajist, trimițându-i mesaje lui *Lionel* și aranjând întâlniri secrete cu el? Ai fi putut să ai încredere în mine, în loc să...

– De unde știi că i-am trimis mesaje lui Lionel?

Îi privi chipul alb ca varul și mormăi. Până și un idiot știa că nu era cazul să-și dea drumul la gură când era furios. Pentru că acela era rezultatul. Spusese lucruri pe care nu ar fi trebuit să le menționeze.

Ridică din umeri și încercă să iasă din încurcătură.

– Ei bine, i-ai trimis un mesaj, nu-i așa?

Expresia ei se înăspri.

– Singurul mod de a afla despre mesaj era să mă spionezi. Să mă urmărești. Spui că eu nu am încredere în tine? Dar tu ești la fel de rău ca Thorn. Nici unul din voi nu are încredere în *mine*.

– Și se pare că o facem din motive întemeiate, spuse el, aplicând o regulă învățată în marină: cea mai bună apărare era atacul.

Dar poate că nu se aplica în cazul femeilor, judecând după strălucirea rece din ochii ei.

Se legă iute de altceva din ce spusese Gwyn.

– Ai spus înainte să ne căsătorim. Asta înseamnă că îmi accepți propunerea?

– Ce propunere?

Își aplecă privirea spre cămășuța pe care încerca să o încheie cu degetele care tremurau de furie.

– De fapt, nu mi-ai făcut o propunere de căsătorie.

Acum se concentra să-și pună corsetul, dar era limpede că nu reușea să-și lege șireturile singură.

Se apropie de ea ca să o ajute.

– Nu ți-am făcut? întrebă el, deși știa că, într-adevăr, nu-i făcuse o propunere directă. El îi legă corsetul, apoi așteptă ca ea să-și tragă rochia. Și acolo era nevoie de el, ca să-i încheie nasturii. Aș fi putut jura că ți-am făcut.

– Nu mi-ai făcut. Am vorbit în jurul subiectului, despre acest subiect. Când el termină de încheiat nasturii, ea adăugă: I-ai spus lui Lionel că, dacă dezvăluie ceva despre trecutul meu,

vei anunța logodna noastră. Dar realitatea e că pe mine nu m-ai întrebat niciodată.

– Poate că nu, dar știai ce am vrut să spun. Ce îmi doream.

Ea se întoarse ca să-l poată privi în față cu ochii aceia de culoarea lacurilor adânci din pădure, în care s-ar fi putut îneca. În care *se îneca*.

– Pentru că se presupune că îți citesc gândurile? întrebă ea pe un ton tăios. Oferta ta de a anunța logodna noastră a fost, de fapt, o amenințare la adresa lui Lionel, provocată de purtarea acestuia. Nu m-ai implicat, nu m-ai *întrebat* pe mine. Sau ai început să te răzgândești în privința căsătoriei acum, după ce te-ai culcat cu mine? Își culese boneta și începu să-și îndese părul în ea. De aceea cauți motive de ceartă cu mine? îl provocă ea.

– Nu caut motive de ceartă. Nu fac decât să-ți atrag atenția că...

– Și, în caz că te întrebai, îl întrerupse ea, singura persoană care te compătimește pentru infirmitatea aceea, Joshua, ești chiar *tu*.

Gwyn porni spre ușă.

El o urmă cu o furie crescândă.

– Chiar dacă aș fi făcut propunerea de căsătorie așa cum voiai tu, tot n-ai fi acceptat, nu-i așa?

Ea se întoarse spre el.

– Având în vedere că ai fost atât de mândru încât să nu riști să te refuz, presupun că nu vom afla niciodată, nu-i așa?

Și cu asta Gwyn plecă, trântind ușa în urma ei.

El rămase pe loc, mut, cu pumnii strânși. Femeia aceea îl scotea din minți! El căutase motive de ceartă? Singura care căuta motive de ceartă era *ea*. Era clar că fizic îl dorea și că îi plăcuse să facă dragoste cu el. Deci ce mai voia de la el?

„Dar, când oamenii se apropie prea mult de tine, îi îndepărtezi și apoi, bineînțeles, rămâi singur."

– Taci, Beatrice! țipă el spre tavan.

Pașii servitorilor care alergau prin casă îl aduseră înapoi la realitate. Oare țipase atât de tare încât îl auziseră?

La naiba! Ar fi făcut bine să fie îmbrăcat din cap până în picioare înainte ca servitorii să dea peste el. Se învârti prin cameră până ce reuși să-și adune toate hainele și să le pună pe el. În momentul în care o cameristă și doi lachei năvăliră în cameră, el deja se îndrepta spre ușă, cu bastonul în mână.

– Domnule, sunteți bine? întrebă camerista. Am auzit un țipăt.

– Ah, căutam ceva pe aici și n-am reușit să găsesc. Vă rog, iertați-mi frustrarea. Uneori, am tendința de a vorbi singur.

Unul din lachei făcu un pas în față.

– Dacă ne spuneți ce căutați, domnule, am putea...

Dar Joshua deja îi dăduse la o parte și ieșise pe hol. „Lasă-i să se întrebe!" Oricum oamenii își puneau mereu întrebări despre el. Acum le dăduse un motiv mai interesant de discuție decât rănile căpătate în război.

„Singura persoană care te compătimește, Joshua, ești chiar tu."

Minunat. Acum o avea nu numai pe Beatrice în cap, ci și pe Gwyn. Era timpul să înăbușe acele voci. Și știa locul perfect unde s-o facă.

Venise timpul să-i spună ce gândea ducelui de Thornstock.

Gwyn abia ajunsese în dormitorul ei de la etajul al doilea, când îl auzi pe Joshua țipând. Ce nebun! Avea să-i alerteze pe toți servitorii!

Se grăbi să intre în cameră, rugându-se ca servitoarea ei să nu fie acolo. Din fericire, camera era goală, ceea ce era un lucru bun, pentru că se temea că nu-și putea stăpâni lacrimile. Iar ea nu plângea *niciodată*. La naiba cu toate! Spera doar că nu avea să o vadă nimeni. Pentru că nu ar fi putut spune nimănui motivul pentru care era supărată.

Își smulse boneta de pe cap, se trânti pe pat și izbucni în plâns. Ce lașă era! În loc să se încăpățâneze să aibă ultimul cuvânt în cearta lor, trebuia să-i fi spus lui Joshua că s-ar fi căsătorit cu el. Dar dacă i-ar fi zis asta, apoi i-ar fi povestit restul lucrurilor care se întâmplaseră ca urmare a relației cu Malet, el s-ar fi răzgândit în privința căsătoriei?

Însă știa, în sufletul ei, că Joshua s-ar fi căsătorit oricum cu ea dacă ar fi acceptat propunerea lui indirectă. Pentru că așa ar fi făcut orice gentleman.

Începu să plângă din nou, atât de tare încât nu auzi bătaia fermă în ușă. Dar când se auzi și vocea lui Beatrice...

Oh, Dumnezeule, nu putea să o lase pe Beatrice s-o vadă în halul acela! Ar fi ghicit motivul supărării ei și apoi ori ar fi încercat să-și

apere fratele ori s-ar fi dus la Joshua și i-ar fi ținut o predică. Deși, la urma urmei, poate chiar merita să fie pus la punct de cineva.

Încerca să se decidă ce să facă în privința lui Beatrice, când aceasta spuse încet:

– Draga mea, voi intra dacă nu ai nimic împotrivă.

Poate că n-ar fi fost o idee atât de rea să discute cu Beatrice. Poate că ea știa mai multe despre motivele care îl făceau pe Joshua să fie atât de furios. Și, cu siguranță, știa dacă avea vreo șansă cu el, având în vedere situația.

Se ridică să-și scoată batista din buzunar. Văzu sânge pe ea, rămas de când șterse sângele lui Lionel de pe obrazul lui Joshua. Și asta o făcu să izbucnească din nou în plâns.

Ușa se întredeschise, și Beatrice băgă capul înăuntru.

– Oh, draga mea, ce s-a întâmplat? întrebă.

Apoi intră și închise ușa după ea.

– Pot să te ajut cu ceva?

Gwyn se holba, printre lacrimi, la batista plină de sânge.

Când Beatrice se grăbi spre ea și văzu, exclamă:

– Te-ai rănit! Să trimit după mama ta?

– Nu, zise Gwyn. Nu e sângele meu. Și nu vreau să știe mama.

– Am înțeles.

Beatrice luă batista însângerată din mâinile lui Gwyn și o înlocui cu batista ei curată.

– Poftim. Știu că nu vrei să-ți ștergi nasul cu una însângerată.

Gwyn îi oferi un zâmbet recunoscător, în timp ce își ștergea ochii și își sufla nasul. Apoi își fixă privirea pe batista frumos brodată a lui Beatrice.

Verișoara ei se așeză lângă ea, pe pat.

– Să îndrăznesc să te întreb al cui e sângele?

– Juri să nu-i spui mamei sau lui Grey dacă îți zic?

– Cererea ta nu prevestește nimic bun. Beatrice stătu în cumpănă câteva secunde. Nu mă deranjează să țin secrete față de mama ta, dacă tu crezi că informațiile ar mâhni-o. Dar în ceea ce-l privește pe Grey...

– El s-ar putea să comită o crimă dacă află ce vreau să-ți spun.

Beatrice clipi speriată.

– L-ar ucide pe Joshua?

– Nu pe Joshua. Adică probabil nu pe Joshua. Dar s-ar putea să-l omoare pe Lionel Malet. De fapt, pentru asta ar trebui să stea la coadă, după Joshua și după Thorn, dacă și ei află întreaga poveste.

Beatrice îi luă mâna lui Gwyn și i-o sărută.

– Atunci se pare că e necesar ca informațiile să nu ajungă la urechile lor. Nu-mi place ideea să-i văd nici pe fratele, nici pe soțul și nici pe cumnatul meu în închisoare.

Gwyn oftă și-i strânse mâna lui Beatrice.

– Problema e că trebuie să-i spun lui Joshua. Nu am nici un drept să-i ascund ce s-a întâmplat dacă vreau să mă căsătoresc cu el.

Beatrice se uită la ea surprinsă, apoi o îmbrățișă.

– Oh, draga mea, dar asta e o veste minunată! *Știam* că voi doi veți sfârși prin a vă căsători. Ne-am cam dat seama toți că vă îndrăgosteați unul de altul.

– Ei bine, nu prea știu cât este de adevărat, spuse Gwyn cu răceală. Până acum nu am vorbit despre dragoste.

Și de ce oare? Probabil pentru că și el, și ea se declaraseră cinici în trecut în privința acestui subiect. Și din motive întemeiate.

Gwyn înlemni. Acelea fuseseră exact cuvintele pe care le folosise Joshua. Și încă o mâhneau.

– Am vorbit vag despre căsătorie. Și nu știu dacă va dori să se însoare cu mine după ce va afla...

Izbucni din nou în lacrimi. Dumnezeule, când se transformase într-o plângăcioasă?! Iată care era efectul lui Joshua asupra ei!

Beatrice o îmbrățișă strâns și o bătu ușor pe spate, în timp ce îi spunea cuvinte de încurajare.

Când Gwyn reuși să se oprească din plâns, îi zise:

– Îmi place așa de mult... să am o soră... deși ești doar cumnata mea vitregă. Își șterse din nou ochii. Asta ești? Cumnată vitregă? Nici nu știu dacă e considerat un grad de rudenie.

Beatrice zâmbi.

– Este în ceea ce mă privește. În plus, când te vei căsători cu Joshua...

– *Dacă* mă voi căsători cu Joshua. Pentru că pare din ce în ce mai puțin probabil. Ce păcat că nu erai prin preajmă când l-am întâlnit pe Lionel Malet! Mi-ai fi dat sfaturi bune, iar acum nu aș mai fi în această situație îngrozitoare.

Beatrice se dădu puțin în spate, ca să o poată privi mai bine.

– Lionel Malet? *Căpitanul* Malet? Cel care a încercat să o răpească pe logodnica lui Heywood și apoi pe tine?

– Chiar el, spuse Gwyn cu voce prăbușită. E o poveste lungă...

– Am tot timpul la dispoziție, spuse Beatrice, mângâind-o pe spate. Mama ta m-a trimis sus doar ca să văd ce faci, dar se bucură atât de mult de vizita lui Grey, încât mă îndoiesc că o să-mi observe absența prea curând.

Gwyn oftă. Simțea nevoia să spună întreaga poveste *cuiva* care i-ar fi dat un sfat bun. Ori cel puțin ar fi împiedicat-o să-l sugrume pe Joshua. Ori să-l implore să se căsătorească cu ea...

– Totul a început în urmă cu zece ani...

Continuă să-i spună lui Beatrice povestea rușinoasă: cum se îndrăgostise de Lionel, cum fusese sedusă de el, cum fusese trădată de Lionel... și de Thorn.

Pe măsură ce Gwyn povestea, Beatrice părea din ce în ce mai șocată. Începea să creadă că poate nu fusese chiar o idee bună să-i dezvăluie atât de multe prietenei ei.

Apoi Beatrice clătină din cap.

– Jur, bărbații pot fi absolut imposibili. Thorn l-a plătit pe Malet ca să te abandoneze? Apoi Malet te-a șantajat? Ce ticălos! Sper că Thorn i-a dat ce merita!

– Nu, Joshua i-a dat.

Gwyn arătă spre batista plină de sânge din poala lui Beatrice.

– Acela e sângele lui Lionel.

Beatrice tresări.

– Cât știe fratele meu din această poveste?

Așa că Gwyn îi spuse ce îi dezvăluise lui Joshua și cum reacționase acesta – sărind, bineînțeles, peste partea în care se culcase cu fratele ei. Nu voia ca prietena ei să știe că e *chiar* atât de târfă.

„Nu ești o târfă."

Ei bine, acela era singurul lucru pe care Joshua se părea că fusese determinat să i-l fixeze în memorie. Și chiar începea să-l creadă.

Când Gwyn își încheie povestea, Beatrice o îmbrățișă.

– Of, draga mea prietenă, îmi pare atât de rău că treci prin asta! Bazează-te pe Joshua când ai nevoie să complici ceva, spuse cu ironie Beatrice.

– Cel puțin nu cred că Lionel va mai încerca să mă șantajeze. Joshua s-a asigurat de acest lucru.

Beatrice o fixă cu privirea.

– Apoi te-a cerut în căsătorie.

– E un fel de a spune. În realitate, nu prea. Am lăsat lucrurile în aer. El și-a pierdut cumpătul, eu mi-am ieșit de asemenea din minți, și amândoi am zis lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spunem.

Își frământă batista în mână.

– Dacă ajută cu ceva, te pot asigura cu Joshua e nesuferit cu toată lumea, inclusiv cu mine. Și nu e chiar ceva neobișnuit pentru el să-și piardă cumpătul.

– Crede-mă, am ajuns să cunosc foarte bine și acest aspect, spuse Gwyn cu un zâmbet timid. În același timp, poate fi foarte grijuliu dacă vrea. Ca atunci când o ajutase să-și îmbrace rochia, deși se certau, iar ea nu-i ceruse ajutorul. Și uneori spune cele mai drăguțe lucruri.

Beatrice ridică o sprânceană.

– Stai, tot despre fratele meu vorbim? Individul ursuz care se răstește la toți cei care îi ies în cale?

– Nu e așa de rău pe cât pare. A fost foarte înțelegător în ce privește legătura mea din trecut cu Lionel. Mi-a luat apărarea. Și aproape că l-a omorât pe Lionel când omul a încercat să... reînvie prietenia noastră.

– Ăsta da, într-adevăr, e un lucru pe care l-ar face fratele meu!

– Problema e că există ceva ce nu i-am spus lui Joshua. Și nici nu pot să iau în considerare ideea de a mă căsători cu el până ce nu aflu ce crede el. Mă gândeam că, având în vedere că ești deja căsătorită și ești sora lui Joshua... Ei bine, mă gândeam că m-ai putea ajuta să-mi dau seama cum să-i spun și cum crezi că ar reacționa.

– Să știi că ai dreptul să ai propriile secrete, draga mea.

– Dar asta l-ar implica oarecum și pe el, spuse Gwyn, lăsându-și privirea în jos. Știi... E foarte posibil ca eu... să nu pot avea copii.

Beatrice păru șocată.

– Dumnezeule, ce te face să spui așa ceva?

Pentru Gwyn, urma partea cea mai grea.

– Are legătură cu faptul că, după acea unică întâmplare cu Malet, am rămas însărcinată.

– Oh, Gwyn!

Spre ușurarea ei, Beatrice nu păru atât de șocată când îi luă mâna într-a ei.

– Și asta a făcut ca lucrurile să fie și mai complicate decât deja erau, presupun.

– Așa este. De altfel, aș fi descoperit mult mai târziu dacă nu ar fi fost camerista mea. Înainte să lucreze pentru mine, fusese angajată la altă femeie aflată în aceeași situație, așa că a recunoscut semnele – grețurile de dimineață, sânii sensibili și faptul că nu mai avusesem menstruație de două luni. Am avut lungi discuții despre ce ar fi fost de făcut: să le spun mamei și lui *papa* ori să-i spun numai lui Thorn și să-l rog să mă trimită undeva departe până ce aș fi născut sau să mă duc la cea mai apropiată cazarmă și să încerc să dau de Lionel? Eram foarte tulburată, după cum îți poți imagina.

– Sunt convinsă că erai îngrozită.

– Lionel dispăruse deja de ceva timp, iar eu nu știam la acea vreme din ce cauză... Și nu îndrăzneam să spun nimănui despre copil până când nu aflam ce se întâmplase cu el. Gwyn simți că i se făcea rău numai când își aminti. Dar apoi, într-o dimineață, am început să sângerez. Camerista mea a reușit să strecoare în casă o moașă, iar ea mi-a spus că într-adevăr am fost însărcinată, dar am pierdut copilul.

– Având în vedere că Lionel deja plecase, spuse Beatrice cu blândețe, presupun că tot ce s-a întâmplat a fost mai degrabă o binecuvântare.

– Așa am crezut și eu la vremea aceea. Dar cu timpul am început să mă gândesc că poate eu am provocat totul, de teamă că aș putea da naștere unui copil din flori. Dacă aș fi fost mai calmă, dacă aș fi luat decizii mai bune sau...

– Draga mea, nu a fost vina ta.

– Nu știu.

Își împreună mâinile peste pântec, sperând cumva că prin acel gest ar fi putut vindeca într-un fel magic ce se întâmplase acolo.

– Moașa care m-a examinat și care s-a uitat la... bucățile însângerate care au ieșit din mine mi-a spus că am genul de pântec care niciodată n-ar putea purta un copil. Dacă e adevărat ce a spus, asta înseamnă că nu am fost eu de vină pentru pierderea sarcinii. Și, deși poate părea un fel de consolare, înseamnă în același timp că nu pot avea copii.

– Hm, spuse Beatrice cu o urmă de scepticism, deci până acum nimeni, în afară de camerista ta și moașa aceea, nu a știut că ai pierdut o sarcină.

Gwyn încuviință din cap. Își simțea gâtul ca o rană.

– Moașa și camerista s-au contrazis din pricina motivului pentru care am pierdut copilul, pentru că servitoarea nu era de acord cu diagnosticul pus de moașă. Dar dacă moașa avea dreptate?

– Și dacă nu avea? Poate că a fost doar un accident nefericit. Nu avem de unde să știm cu siguranță. Deși nu sunt persoana cea mai potrivită să se pronunțe, având în vedere că încă nu am copii. Beatrice medită câteva clipe. Ai fost la vreun doctor în Londra, ca să întrebi?

– Și cum să fac asta? Fosta mea cameristă a rămas în Prusia, așa că ar trebui să găsesc singură un doctor sau să-i spun mamei. Și nu știu nici un doctor în care să am încredere. Îi aruncă lui Beatrice o privire speriată. Dacă s-ar afla, nu aș fi singura care ar avea de suferit din cauza bârfelor. Toate familia ar fi nevoită să le îndure.

– Asta-i adevărat. Beatrice o privi cu îngrijorare. Știu că nu vrei să auzi așa ceva, dar chiar cred că *ar trebui* să vorbești cu mama ta despre ce s-a întâmplat. A făcut cinci copii cu trei bărbați diferiți. Dacă e cineva care să știe mai multe lucruri despre nașteri, ea este aceea.

– Dar atunci ar trebui să-i spun ce am făcut cu Lionel. Gwyn simți cum o cuprinde disperarea. Mama ar fi îngrozită!

– Mă îndoiesc. Mama ta îmi pare o persoană puternică și practică.

Ce interesant că Joshua spusese același lucru!

– Nu știu ce să cred...

– Ar trebui să vorbești cu ea înainte să-i spui lui Joshua.

– Da, Joshua... Gwyn izbucni din nou în lacrimi. Cum aș putea să-i spun că s-ar putea să nu fiu niciodată capabilă să-i fac un copil?

Beatrice o luă pe Gwyn pe după umeri.

– Dacă te iubește, nu va conta pentru el.

– Sau mă va minți că nu contează.

Prietena ei o privi sceptică.

– De câte ori ai văzut ca fratele meu să spună ceva și să gândească altceva? Cu greu își ține părerile pentru el însuși. Când văzu că Gwyn o privește pieziș, Beatrice simți nevoia să-i explice. Știu, știu, e blestemul familiei noastre. Dar Joshua este cel mai bun sau cel mai îngrozitor exemplu în această privință – depinde cum vezi lucrurile. Pentru că spune exact ce gândește. Crede-mă,

dacă îl deranjează că nu poți avea copii, îți va spune în față, o asigură Beatrice.

– Sper că ai dreptate, rosti Gwyn, deși nu mai era sigură de nimic, când venea vorba de Joshua.

– Îl iubești?

Întrebarea o luă pe Gwyn prin surprindere.

– De fapt, se grăbi Beatrice, știu că mi-ai spus că nu ați vorbit despre asta, dar...

– Sincer, nu știu sigur ce simt. Dacă faptul că acum vreau să-l iau în brațe, iar în secunda următoare simt nevoia să-l strâng de gât înseamnă dragoste...

– Cam așa e, spuse Beatrice, luându-și privirea de la ea. Dar în primul rând înseamnă încredere – a avea o asemenea încredere într-o persoană, încât să știi că, indiferent ce i-ai spune, va fi de partea ta și nu-și va schimba sentimentele față de tine. De aceea, nu trebuie să-ți dai niciodată inima cuiva în care nu ai încredere.

În ciuda a tot ceea ce se întâmplase, Gwyn chiar avea încredere în Joshua. Sau, cel puțin, acum avea. Numai că se temea că îl putea pierde pentru totdeauna dacă el afla că ea nu putea avea copii. Ca și cum l-ar fi avut vreodată ca să-l piardă...

– Îți voi spune ceva, deși poate că nu ar trebui, zise Beatrice, pentru că fratele meu mi-a spus în privat, deși nu e o confidență. Dar îl iubesc îndeajuns încât să vreau ce e mai bun pentru el, iar eu cred ca tu ești cel mai bun lucru pentru el.

Gwyn nu spuse nimic, doar se uită la Beatrice, așteptând.

– În noaptea când v-am prins împreună, continuă Beatrice, i-am cerut să nu te rănească niciodată, iar el mi-a zis: „Nu i-aș face niciodată rău. Nu atât timp cât trăiesc și respir". Acestea sunt cuvinte cu greutate din partea cuiva ca Joshua. Și, deși după aceea părea rușinat pentru că spusese ceva atât de sentimental, cred, de asemenea, că a fost sincer.

Gwyn era șocată. Chiar erau cuvinte cu greutate, atât de puternice încât cu greu își putea imagina că el chiar le pronunțase. Dar Beatrice nu ar fi mințit-o în legătură cu ceva atât de serios. Gwyn știa asta, așa cum știuse și în timpul acceselor de furie ale lui Joshua că el nu i-ar fi făcut rău. Cel puțin, nu fizic.

Dar ar fi rănit-o în alte feluri? Data viitoare când aveau să se certe, urma să o acuze că se culcase cu alt bărbat înainte de căsătorie? Iar dacă nu putea avea copii, el avea să-i reproșeze acest lucru?

N-ar fi crezut, dar nu putea fi sigură.

Beatrice o strânse de umăr.

– Dragostea e ca și cum ai înghiți foc, crezând că nu te vei arde, deși pare să ardă pe toată lumea. Înseamnă să ai încredere în cineva, deși teoretic nu ar trebui. Pentru că știi, undeva în adâncul sufletului, că acea persoană e demnă de dragostea ta.

– Am avut încredere și în Lionel, murmură Gwyn.

– Chiar ai avut? Ești convinsă? Sau aveai o voce enervantă în cap care îți spunea că va sfârși prin a te răni?

Gwyn încercă să se pună în pielea ei din tinerețe. Își aminti ce simțise când Lionel flirtase cu altă femeie din Berlin. Își aminti că nu era deloc sigură dacă el o iubea sau o voia pentru averea ei. Lionel reușise să-i potolească acea teamă, dar foarte puțin, făcându-i complimente și, pentru o vreme, concentrându-și atenția mai mult asupra ei decât asupra altor femei.

În același timp, Gwyn cea din prezent știa fără nici o urmă de îndoială că Joshua nu o dorise niciodată pentru averea ei. În mod surprinzător, era foarte sigură de asta.

– Să te îndrăgostești implică și anumite riscuri, spuse Beatrice. Ceea ce trebuie să te întrebi este dacă Joshua merită riscul.

„Da."

Gwyn ar fi îndurat orice durere, orice scandal, orice risc pentru a fi cu el.

Mai rămânea să-l convingă și pe *el* de acel lucru.

Capitolul 20

La Thornhill, Joshua fu invitat în sanctuarul central – biroul ducelui –, care era mai spațios decât întregul parter al casei pe care Joshua o închiriase pe domeniul Armitage. Era puțin spus impresionant. Dar asta nu schimba cu nimic ceea ce Joshua voia să-i spună.

Cu un zâmbet, Thorn se ridică să-l întâmpine.

– Ce te aduce aici, domnule? Studie cu un ochi critic hainele cam uzate pe care le purta Joshua. Credeam că le însoțești pe Lady Hornsby și pe Gwyn la operă în această seară. Dar e clar că nu ai de gând să faci asta, având în vedere cum ești îmbrăcat.

– Cred că au decis să nu se mai ducă. Sau se duce Grey cu ele. Ridică din umeri. Nu contează. Nu au de ce să fie îngrijorate că Malet le-ar putea strica seara, având în vedere că, după ce plec de aici, intenționez să-l prind chiar la el în bârlog. De aceea port haine ponosite. Nu avea nici un rost să distrug un costum bun. Venise timpul ca Joshua să pornească în misiunea pe care i-o dăduse Fitzgerald, iar acea seară părea la fel de bună ca oricare alta. În plus, l-ar fi ajutat să-și ia gândul de la femeia frumoasă pe care reușise mai devreme să o insulte. Bineînțeles, continuă Joshua, aș fi făcut o treabă mult mai bună ca gardă de corp a surorii tale dacă mi-ai fi spus adevărul despre Malet de la bun început, în loc să mă angajezi sub un fals pretext.

Expresia lui Thornstock nu lăsa să se vadă nimic.

– Nu știu ce vrei să spui.

– Ar fi trebuit să mă informezi că Lionel Malet a curtat-o pe sora ta, în urmă cu zece ani. Și nu că abia a început în urmă cu câteva luni să o urmărească pentru că voia să o răpească și să se însoare cu o moștenitoare pentru a se răzbuna pe fratele ei vitreg.

Ducele se prăbuși pe scaunul din spatele mesei de scris.

– Cum ai aflat?

– Mi-a spus sora ta.

– Recent?

Joshua își încrucișă brațele la piept.

– Chiar azi mi-a spus. Așa că sunt în totalitate la curent cu faptul că și tu, și ea mi-ați ascuns ceea ce se întâmpla. Și da, știu și că, atunci când voi doi vorbeați despre Hazlehurst, vă refereați de fapt la Lionel Malet.

– La naiba!

Thornstock se cufundă în scaun.

– Poți să iei loc, Wolfe. După ce se așeză Joshua, ducele îl întrebă pe un ton precaut: Ce anume ți-a spus, mai exact, sora mea?

Joshua trase aer în piept.

– Că l-ai plătit pe Malet să renunțe la ea în urmă cu zece ani. Și că i-ai zis că o să-i tai orice suport financiar dacă încearcă să fugă cu ea.

– Oh, deci aproape tot!

– Aproape tot? A rămas ceva ce nu mi-a spus?

Expresia îngrijorată de pe chipul lui Thornstock arăta că omul chiar ținea la sora lui.

– Doar lucruri pe care ea nu le știe.

– Cum ar fi? întrebă surprins Joshua.

– În primul rând, cu cât l-am plătit. N-am vrut ca ea să știe – își trecu o mână prin păr – cât de insultător de puțin a fost nevoie din punct de vedere financiar pentru a scăpa de el. Însă ei i-am spus că a fost vorba de o sumă consistentă. Sper că... Ei bine, sper că nu îi vei spune adevărul.

– Nu i-aș spune niciodată ceva ce ar putea să o rănească.

Și totuși, ce era în neregulă cu Malet? Gwyn valora cel puțin greutatea ei în aur. Cât de idiot era un bărbat care nu vedea asta?

Joshua oftă. Dar cum nu văzuse *el* însuși asta? O pusese pe fugă când tot ce voia ea era să îl aibă *pe el*. Joshua își dădu seama că Gwyn era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată.

– Știu că și ea, și eu te-am mințit, spuse Thornstock, dar...

– Ea a avut motivele ei, rușinea fiind unul dintre ele. Dar care au fost ale tale? De ce să mă minți în legătură cu adevăratul motiv pentru care m-ai angajat ca gardă de corp? De ce să mă minți în față – chiar și ieri, din câte îți amintești – și să-mi ascunzi faptul că amândoi îl știați dinainte pe Malet? M-aș fi descurcat mai bine în misiunea mea dacă aș fi avut și această informație crucială.

– Mi se pare că te-ai descurcat oricum perfect până acum. Și, dacă ți-aș fi spus adevărul, n-ai fi acceptat slujba?

Era o întrebare bună, la care Joshua nu știa sigur cum să răspundă.

– S-ar putea să fi acceptat.

– Sau nu. Știam că, dacă Malet o răpea, de data aceasta chiar ar fi distrus-o. Și nu puteam să risc așa ceva. În plus, continuă ducele, Gwyn mi-a spus că nu vrea ca *eu* să fiu peste tot cu ea. Dar m-am gândit că pe tine te-ar tolera.

Dumnezeule, spera că ea făcea mai mult decât să-l *tolereze!*

– Dar cum a ieșit asta la iveală taman acum? întrebă Thorn. Ultima dată când am vorbit cu sora mea în privat, înainte de a pleca din Lincolnshire, ne înțelesesem în privința a ceea ce aveam să-ți spunem despre Malet. Ce a intervenit între timp?

Malet și șantajul lui.

Lui Joshua îi stătea pe limbă să-i spună fratelui ei despre șantaj. Dar, dacă i-ar fi spus, s-ar fi întâmplat exact lucrul de care se temuse Gwyn în toți acești ani: un duel între Thornstock și Malet. Și, deși credea sincer că ducele l-ar fi învins oricând pe Malet, știa că Gwyn nu l-ar fi iertat niciodată dacă ar fi provocat ceva atât de riscant. Sau pentru că i-ar fi pus fratele într-o situație în urma căreia putea fi condamnat pentru crimă.

Iar dacă Joshua ținea la ea, dacă o voia de soție, atunci trebuia să țină cont de dorințele ei. Era simplu. Și, într-adevăr, o voia de soție. Era absolut sigur. Nimeni nu i se potrivea mai bine decât ea.

Așa că tot ce îi mai rămânea de făcut era să-și dea seama cum să-i câștige mâna.

– Domnule? Ce s-a schimbat? întrebă din nou Thornstock.

– L-am văzut pe Malet pândindu-ne când ne aflam azi la cumpărături, iar când l-am confruntat, a făcut niște remarci despre trecutul surorii tale. Apoi, mai târziu, am întrebat-o pe ea despre subiect. Dar stai liniștit, căci plănuiesc să mă ocup de el în curând, când îl voi prinde singur. Îndrăznesc să spun că, atunci când voi termina cu el, nu o va mai deranja niciodată pe Gwyn.

Cu puțin noroc, când termina cu el, Malet avea să atârne într-un ștreang pentru trădare.

– Gwyn a auzit ce a spus când l-ai confruntat?

– A auzit.

Thornstock arăta ca și cum i se făcuse rău.

– Ți-a spus cumva și dacă mai are... sentimente pentru ticălos?

– Nu cred că ar trebui să te îngrijorezi în această privință. Nu a ascuns faptul că îl disprețuiește pe nemernic.

– Bun. Așa mi-a spus și mie când eram la moșie, dar nu știam dacă pot să o cred sau nu. Cel puțin, în sfârșit, i-a văzut adevărata față. Ducele apucase un creion și bătea cu el în masa de scris. Deși... presupun că e încă furioasă pe mine pentru că l-am plătit pe Malet ca să plece.

– Asta va trebui să o întrebi pe ea. Orice probleme ai avea cu sora ta, trebuie să încerci să le rezolvi direct cu ea. Joshua se ridică. Nu o voi mai spiona pentru tine.

Asta păru să-l surprindă pe Thornstock. Se uită la Joshua cu atenție.

– Ești cumva îndrăgostit de sora mea? Va trebui să te cumpăr și pe *tine* ca s-o scap?

Cuvintele ducelui îl făcură pe Joshua să-și iasă din minți. Se aplecă peste masa de scris și își coborî vocea până la nivelul unei șoapte amenințătoare.

– Dar chiar te rog să încerci, Excelență! Însă mă tem că nu îți va plăcea efectul pe care îl va avea. Joshua se căută în haină. Oh, bine că mi-ai amintit! Poftim pistolul înapoi. Îl puse pe masa de scris. Mi-am cumpărat propriul pistol, așa că nu mai am nevoie de al tău.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Thornstock alarmat. Trebuia să fie compensația ta pentru serviciul pe care îl faci. Malet e încă liber!

– Și intenționez să o protejez în continuare pe Gwyn de el. Numai că nu vreau nici un fel de plată. Nu de la tine, în orice caz.

Și cu asta Joshua ieși pe ușă, lăsându-l pe duce holbându-se după el, cu gura căscată.

Se făcuse deja noapte când trăsura ajunse în Chelsea. Remarcile lui Thornstock despre Malet îl sâcâiseră pe Joshua tot drumul. Malet încă era în libertate. Și probabil că individul era infinit mai periculos acum, după ce pierduse banii pe care spera să-i obțină prin șantaj – asta, *dacă* Fitzgerald avea dreptate în privința secretelor militare pe care Malet plănuia să le vândă.

Și era un singur mod prin care putea să afle: să pătrundă în camera pe care o închiriase individul și să caute orice documente

pe care le-ar fi putut ține ascunse acolo. Asta presupunând că Malet era plecat să-și lingă rănile prin Covent Garden. Dacă încă se afla în camera închiriată, atunci Joshua trebuia să mai aștepte.

Pe de altă parte, un Malet disperat nu și-ar fi pierdut timpul cu distracții. Pentru că avea nevoie de bani și îi promisese proprietarului că avea să-i plătească. Dacă plecase, o făcuse ca să se întâlnească cu asociații lui francezi pentru a vinde ceea ce avea. Joshua trebuie să aibă în vedere toate variantele și să rămână flexibil în acea misiune.

Vizitiul îl lăsă în fața casei unde stătea Malet, iar Joshua îi întinse plata. Înainte să apuce să intre, Joshua îl văzu pe Dick cel Iute dând târcoale locului.

Inițial, băiatul nu-l recunoscu fără uniformă. Nu era surprinzător, având în vedere că Joshua purta haina lui cea veche și o pălărie pleoștită pe care o cumpărase de la un cărbunar după ce acceptase oferta lui Fitzgerald de a-l spiona pe Malet.

Dar, când Joshua se apropie, băiatul se uită mai bine și veni alergând spre el.

– Domnule maior? Ce vă aduce pe aici? Și de ce sunteți îmbrăcat așa?

Joshua îl trase deoparte.

– Aici nu sunt maior, așa că nu mă striga așa. Ai o coroană de la mine dacă păstrezi secretul, bine?

Dick încuviință din cap.

– Și uite încă doi șilingi să-mi spui dacă e înăuntru căpitanul Malet.

– Este, domnule. Să-l chem?

– Nu. Dar eu mă voi duce să stau la geam în taverna de peste drum. Dacă stai în casă și te repezi afară ca să-mi fac semn când Malet e pe punctul de a pleca, mai ai de la mine câțiva șilingi.

– Da, domnule. O să-l pândesc.

– Dar să nu-i spui că sunt aici.

Joshua se întoarse să plece spre tavernă, apoi își dădu seama de altceva și se opri.

– Încă ceva, băiete. Vei primi și mai mulți bani dacă te descurci. Presupunând că va fi nevoie.

– Oh, domnule, eu mă descurc cu orice! Doar v-am spus, vă puteți baza pe mine.

– Ei bine, atunci uite ce aș vrea să faci. Dacă mă îndrept spre capătul străzii...

Îi explică planul în detaliu, în timp ce continua să supravegheze casa. Când termină, băiatul îl asigură că era capabil să ducă misiunea la îndeplinire exact așa cum îi ceruse maiorul.

Apoi Joshua intră în tavernă și își găsi un loc la fereastră. Dacă plănuia să facă genul acela de muncă și pe viitor, avea nevoie de asistenți puști precum Dick cel Iute. Nici nu putea găsi un moment mai bun pentru a testa dacă băiatul era de încredere.

Joshua își comandă o bere și sorbi din ea mai bine de o oră. Apoi Dick apăru la ușa casei unde stătea Malet cu chirie și îi făcu semn.

Joshua își trase pălăria pe ochi și se strecură în stradă la timp ca să-l vadă pe Malet părăsind casa. Joshua ezită un moment. După cum examina cu atenție strada, Malet sigur nu se îndrepta spre Covent Garden pentru o seară de distracții.

Nu, singurul motiv pentru care s-ar fi asigurat cu atâta atenție că nu era urmărit era dacă plănuia să comită vreo ticăloșie: poate un act de trădare, poate răpirea lui Gwyn. În orice caz, Joshua nu avea de gând să piardă timpul răscolindu-i prin cameră. Pentru că risca să rateze întâlnirea lui Malet cu inamicul – sau cu Gwyn. Era mai bine să-l urmărească pe nemernic.

Joshua porni încet pe stradă, în urmărirea lui Malet, oprindu-se din drum doar ca să-i spună lui Dick:

– Asta e prima parte din banii tăi, băiete! Și îi puse o guinee în mână. Știi ce ai de făcut pentru restul, adăugă Joshua, apoi își continuă drumul.

Fu atent să nu se apropie prea tare de Malet. Omul se comporta ca și cum era suspicios, oprindu-se la fiecare colț de stradă ca să se uite dacă îl urmărea cineva.

Din fericire, era întuneric pe străzile din Chelsea.

În plus, Malet își strângea umerii într-un anumit fel când era pe punctul de a se opri, ceea ce îl avertiza pe Joshua și îi dădea timp să se ascundă ori să se uite aparent preocupat în vitrina unui magazin, în timp ce nemernicul privea în urmă.

Pe Joshua îl ajuta și faptul că se aflau la câțiva pași de Royal Hospital, unde erau internați sau tratați mulți bătrâni și răniți din război. Așa că prezența pe acele străzi a unui bărbat cu baston nu ridica foarte multe întrebări.

Într-un final, Malet se opri în fața unei taverne, apoi intră. Joshua se uită pe geam și îl văzu pe Malet așezându-se la o masă cu alt individ. Intră și el și găsi o masă goală în apropiere de cei doi. Apoi ridică un deget spre chelneriță, care încuviință din cap și îi aduse o halbă de bere.

În timp ce sorbea din băutură, se concentră să deslușească discuția de la masa vecină.

– Ce s-a întâmplat cu tine? îl întrebă străinul pe Malet.

Avea un oarecare accent, dar Joshua își dădu imediat seama că era francez. Se simți cuprins de entuziasm. Deci până la urmă Fitzgerald avusese dreptate.

– M-am bătut cu un bărbat azi, spuse Malet luat pe nepregătite. A trebuit să-i arăt că nu-i tolerez prostiile.

Joshua dădu pe gât niște bere, ca să nu pufnească în râs.

– Judecând după ochiul vânăt și obrazul umflat, aș spune că de fapt ai cam încasat-o, replică francezul.

– Mi-ai adus banii? întrebă Malet pe un ton rece.

– Dacă mi-ai adus și tu ce ți-am cerut.

– Ți-am adus, dar mi-a luat ceva timp să fac rost de blestematul ăla de memorandum al lui Wellesley. A trebuit să mituiesc servitorii de la două case.

Două case? Cu siguranță a lui Castlereagh și a lui Wellesley.

Francezul împinse un portofel pe masă.

– Sunt îndeajuns de mulți bani aici încât să compenseze orice cheltuieli ai fi avut.

Malet luă portofelul și se uită în el, apoi zâmbi și îl îndesă în buzunarul de la haină. Scoase un teanc subțire de hârtii din celălalt buzunar și îl puse în mijlocul mesei.

– Asta-i pentru tine, *monsieur*.

– Nu-mi spune așa, imbecilule! Francezul aruncă o privire prin tavernă, apoi se aplecă și-i șuieră lui Malet: N-am nevoie de o gașcă de englezi furioși care să mă alerge pe stradă!

Aceea era treaba lui Joshua. Se ridică și făcu câțiva pași spre scaunul gol dintre cei doi. În timp ce ei îl priveau șocați, Joshua se așeză la masă și spuse:

– Sper că te vei mulțumi cu un singur englez furios, domnule. Găștile sunt mai incomode.

Malet se holbă la el.

– Wolfe! Dar ce...

– Sunt încântat să te revăd, Malet. Profitând că ambii bărbați încă erau șocați, Joshua își scoase ambele pistoale din haină și împinse țeava unuia în genunchiului francezului, iar țeava de la celălalt – în genunchiul lui Malet. Apoi le spuse cu un zâmbet pe buze: Acum, domnilor, am două opțiuni pentru voi. Prima e ca Malet să-și scoată portofelul din haină și să mi-l înmâneze, în timp ce tu, *monsieur,* îmi strecori acel teanc de documente. A doua este ca, într-o secundă, să vă fac pe amândoi la fel de invalizi precum veteranii pe care i-ați văzut prin apropiere, apoi iau singur banii și documentele și dispar, în timp ce voi vă veți tăvăli pe podea de durere. O soartă pe care, de fapt, ați merita-o amândoi.

Francezul îl fulgeră pe Malet cu privirea.

– Imbecilul dracului! Ai fost urmărit!

– Eu, continuă Joshua, având în vedere că sunteți niște trădători, aș prefera cea de-a doua variantă. Dar glonțul s-ar putea să treacă prin unul din voi și să lovească vreun nevinovat, ceea ce m-ar supăra. Așa că vă las să alegeți.

– Nu vei îndrăzni! strigă Malet.

Joshua îl fixă cu o privire de gheață.

– Cred că deja ți-am demonstrat azi că îndrăznesc să fac chiar foarte multe lucruri.

Francezul își strecură mâna în haină. Fără măcar să-și întoarcă privirea de la Malet, Joshua armă pistolul pe care îl ținea proptit în genunchiul francezului.

– Ar fi foarte neinspirat din partea ta, *monsieur,* să faci așa ceva.

La auzul sunetului făcut de pistol, francezul se albi și își scoase mâna goală din haină.

– *Acesta* este individul cu care te-ai luptat? Un *maior?* șuieră francezul către Malet. Dumnezeule, cred că ești cel mai incompetent soldat englez pe care l-am întâlnit vreodată! Nu e de mirare că te-au dat afară.

– Tic-tac, domnilor, spuse Joshua. Timpul curge. Ori luați o decizie imediat, ori mă voi simți obligat să o iau eu în numele vostru.

Și, ca să arate că amenințarea era cât se poate de serioasă, armă și pistolul pe care îl ținea înfipt în genunchiul lui Malet.

Joshua ardea de nerăbdare să-l împuște pe Malet, și nu doar în genunchi. Dar se temea că Fitzgerald nu ar fi aprobat această

modalitate de rezolvare a situației. Iar el voia să se arate demn de postul pe care i-l oferise Fitzgerald.

Așa că își întoarse privirea către francez.

– Documentele, domnule. Dă-mi-le imediat și te voi lăsa să pleci!

Asta nu însemna că ar fi contat. Dacă Dick cel Iute era pe cât de rapid sugera numele, atunci se afla undeva prin tavernă, așteptând ca discuția să se încheie, pentru a-l putea urmări pe francez. Joshua știa că nu avea cum să aibă control asupra a două persoane în public în același timp. Dar nici nu ar fi avut de ce. Malet era trădătorul.

Asta nu însemna că voia să-l lase pe spionul francez să scape. Și acela era momentul în care Dick intra în scenariu. Puștiul putea să-i spună exact unde locuiește francezul, pentru ca Joshua să-i poată transmite apoi informația lui Fitzgerald.

Spionul francez oftă și apoi împinse teancul de documente spre Joshua.

– Acum ești liber să pleci, rosti Joshua, dar nu-și mută pistolul până când bărbatul nu se ridică și plecă. Joshua băgă arma în buzunar și apăsă celălalt pistol în genunchiul lui Malet. Îți sugerez să-mi dai portofelul și să mergi cu mine. Sau vei avea parte de un viitor extrem de nefericit.

Malet păru să ezite o secundă, dar în cele din urmă îi înmână portofelul lui Joshua, care și-l îndesă în buzunarul de la haină. Apoi, când Joshua se ridică și se puse în spatele lui Malet, ținându-i pistolul la ceafă, ticălosul știu că nu avea altă opțiune decât să se ridice și să meargă cu maiorul.

Nimeni nu putea să zărească arma cu care Joshua îl împungea pe Malet. Și, chiar dacă ar fi văzut, nimănui nu i-ar fi păsat. Malet alesese, desigur, o tavernă prăpădită, unde nimănui nu i-ar fi păsat de ceea ce punea la cale cu francezul. Iar alegerea lui fusese în favoarea lui Joshua. Își putea folosi bastonul cu o mână ca să se poată deplasa, în timp ce cu cealaltă mână ținea pistolul în ceafa lui Malet.

– Unde mă duci? întrebă Malet.

– La un prieten care va fi încântat să audă că am prins un trădător.

– Nici măcar nu știi ce e în documentele acelea, zise Malet, în timp ce ieșeau pe stradă.

– De fapt, știu. Și oricum nu contează. Te-am prins când le vindeai francezilor. Asta e tot ce contează. Vei fi spânzurat pentru trădare, ceea ce meriți cu vârf și îndesat.

Malet tăcu în timp ce Joshua îl împinse în prima trăsură întâlnită în cale. Fulgerător, Malet îi lovi bastonul, îl împinse în scaunul vizitiului, care căzu, și o luă la fugă.

Înjurând, Joshua se ridică rapid, dar străzile erau aglomerate, iar Malet părea că intrase în pământ.

– La dracu'! țipă Joshua.

Era o minune că nici unul din pistoalele lui nu se descărcase în timp ce căzuse. Noroc că erau noi, iar piedicile funcționau bine. Le băgă în haină înainte să le poată observa cineva.

– Domnule, sunteți bine? întrebă vizitiul ridicându-se și scuturându-se de praf. Ticălosul ăla era foarte grăbit, nu-i așa?

– Era. Iar eu sunt bine, mulțumesc, spuse Joshua, în timp ce studia străzile.

Se simțea ca un idiot și un neîndemânatic. Iar pe Malet nu-l vedea nicăieri.

N-ar fi trebuit să-l tachineze cu faptul că avea să ajungă în ștreang pentru trădare. Ar fi trebuit ca mai întâi să-l bage în trăsură.

– Domnule, se pare că sângerați. Probabil v-ați lovit cu capul de găleata asta de lângă mine.

– Cum?

Joshua își atinse fruntea cu mâna. Cu siguranță sângera, dar nu-i păsa. Îl pierduse pe Malet.

Își petrecu ora următoare chestionându-i pe toții vizitiii întâlniți în cale și plimbându-se în sus și-n jos prin Chelsea. Dar fără nici un rezultat. Malet scăpase. Blestemat să fie! Cel puțin Joshua avea documentele pe care Malet încercase să le vândă și banii de pe ele. Trebuia să se mulțumească și cu atât.

Opri un vizitiu, cu gândul să se ducă la Fitzgerald, când își dădu seama de altceva. Malet era genul răzbunător. În furia lui, putea încerca să o răpească pe Gwyn fie din răzbunare, fie pentru a-i cere lui Joshua documentele în schimbul eliberării ei.

Se încruntă. Doar peste cadavrul lui. Nu avea să permită ca individul acela să se apropie din nou de Gwyn. Avea să-i dea raportul lui Fitzgerald de dimineață. Pentru că în noaptea aceea trebuia să se asigure că Gwyn era în siguranță.

Așa că îi spuse vizitiului să-l ducă la reședința Armitage. Deși știa la ce operă plănuia Gwyn să meargă, Joshua nu se putea prezenta acolo cu hainele de pe el.

Pe drum, avu grijă să dezarmeze fiecare pistol. Era pe punctul de a și le băga înapoi în buzunar, când îi trecu prin minte că, în cazul în care avea să-l întâlnească pe Malet în acea seară, trebuia să fie pregătit.

Așa că își puse doar un pistol în haină. Pentru celălalt avea ascunzătoarea perfectă. Scoase cârpa pe care o folosea de obicei ca să-și umple cizma de la piciorul invalid. Fără cârpă, era destul loc în cizmă, din nefericire. Dar, pe de altă parte, era bine că putea ascunde acolo diverse lucruri, la nevoie.

În timp ce îndesa pistolul în cizmă, simți cum o senzație de panică începe să i se adune în stomac. Dacă Gwyn și ceilalți se întorseseră deja de la operă? Cu cât se gândea mai mult la posibilitatea ca Malet să-i facă rău lui Gwyn, cu atât i se părea mai plauzibilă.

Pentru că, dacă ar fi pierdut-o pe Gwyn...

Nu putea să o piardă pe Gwyn. Nu-și permitea asta. Și trebuia să rezolve problemele dintre ei. Dacă nu voia să se căsătorească cu el, înțelegea, dar era hotărât să încerce să o convingă. Gândul de a nu o avea în viața lui era...

De neconceput. Trebuia să facă orice ca să nu o piardă.

Capitolul 21

Joshua aștepta nerăbdător ca trăsura să ajungă la reședința Armitage. Când ajunse, practic îi aruncă vizitiului banii și sări din mers, urcând scările casei cât de rapid ar fi putut să o facă un infirm cu baston.

Abia intrase și încerca să-l convingă pe lacheu să nu-i ia haina, în care încă avea pistolul, când Gwyn coborî iute pe scări, cu o expresie îngrijorată.

– Unde naiba ai fost? Și de ce ești îmbrăcat așa?

– Îți voi explica mai târziu. Mai întâi spune-mi dacă Malet a fost aici.

– Malet?! De ce să fi fost aici?

Părea sincer confuză. Slavă Domnului că Gwyn era în siguranță! Pentru moment, cel puțin. Malet putea fi în drum spre ei chiar în acel moment.

Joshua se forță să pară calm, deși numai calm nu se simțea.

– Am crezut că ești la operă.

– Eu și Lady Hornsby te-am așteptat ca să ne însoțești, dar, când am văzut că timpul trece și nu mai apari, ne-am dat seama că nu mai ajungi. Ea s-a dus acasă. Până și mama a renunțat, apoi s-a retras în camera ei. Dar *eu* te-am așteptat, pentru că îmi era teamă că ți s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Ea fusese îngrijorată pentru *el?* Asta era aproape... amuzant. Și cumva măgulitor pentru el, având în vedere că era îmbrăcată ca o regină, în noua rochie pentru operă despre care vorbise mai devreme în ziua aceea. Rochia albă era absolut răvășitoare, cu un decolteu cam adânc, iar singurul lucru care o făcea să nu fie chiar scandaloasă era dantela albastră.

La naiba! Îi expunea sânii mai mult decât era cazul. Asta nu însemna că lui nu îi plăcea ce vedea.

– Iartă-mă, nu am vrut să te îngrijorez. Am crezut că Lady Hornsby nu mai vrea să meargă la operă, iar Beatrice și Grey te vor însoți.

Cu un gest care îi aminti de sora lui, Gwyn se repezi spre el și încercă să-i scoată haina.

– Așa cum mi-ați spus și tu, și mama puțin mai devreme, lui Beatrice nu-i place să meargă la operă, iar Grey nu se duce nicăieri fără ea. Dar Lady Hornsby era chiar dornică să vadă spectacolul. Se pare că mama s-a înșelat în privința ei. Lady Hornsby a fost chiar supărată că nu ți-ai făcut apariția.

El îndepărtă degetele lui Gwyn și își scoase singur haina, pe care și-o puse pe braț.

– Iar tu? Și *tu* ai fost dornică să mergi?

– Asta nu mai contează acum.

– Contează pentru *mine*. Ca să fiu sincer, nu-mi pasă că s-a supărat Lady Hornsby. Dar chiar îmi pare rău dacă tu ai ratat din cauza mea o ieșire care ți-ar fi făcut plăcere.

Cuvintele lui părură să o ia prin surprindere. Dumnezeule, de ce părea mereu atât de șocată când el încerca să-i facă un compliment? Chiar era atât de nepriceput când voia să-i arate ce simțea față de ea?

Se părea că da.

Nerăbdător să rămână singur cu ea, își scoase pălăria și i-o dădu lacheului.

Gwyn scoase un țipăt scurt.

– Dar chiar ți s-a întâmplat ceva îngrozitor!

Îi atinse tăietura de la frunte, care deja nu mai sângera.

– Te doare?

– Nu. Adevărul e că am uitat cu totul de ea.

Deși îi creștea pulsul la gândul că Gwyn era îngrijorată pentru el.

– Lionel ți-a făcut asta? întrebă ea în șoaptă, cu un ochi la servitor.

– S-ar putea spune și așa.

Ochii ei se măriră de spaimă.

– Ar fi bine să te ung cu niște alifie ca să se vindece mai repede. Dă-i haina lui John și vino cu mine în bucătărie!

– Prefer să păstrez haina.

– Nu fi prostuț, spuse ea și i-o smulse de pe braț. Oh, dar ce grea e!

El luă haina înapoi și o conduse spre hol, departe de ochii iscoditori ai lacheului.

– Dumnezeule, ce ai în buzunare? întrebă ea.

– Un pistol, printre altele. Cum ea părea șocată, el adăugă: După cum spuneam, e o poveste lungă. Dar hai să mergem după alifia aia!

Însă nu în bucătărie. Avea nevoie de intimitate, iar bucătăria nu era locul potrivit. Așa că o trase pe Gwyn într-unul din saloane, după ce aruncă o privire în urmă, ca să se asigure că lacheul nu-i urmărise.

– Hai aici! spuse el.

Imediat ce intrară, Joshua închise ușa după ei și o încuie.

– Nu poți să faci asta! țipă ea. O să-mi distrugi reputația.

– În primul rând, nimeni nu știe că suntem aici. Își lăsă haina pe cel mai apropiat scaun. În al doilea rând, cum încă sper să mă căsătoresc cu tine, mă îndoiesc că va protesta cineva prea mult timp. În afară, probabil, de geamănul tău.

– Thorn? Ce legătură are el cu toate astea?

– În ceea ce mă privește? Nici una.

Luând-o prin surprindere, o lipi cu spatele de ușă. Apoi se sprijini în brațe și o sărută. Tare. Profund. Chiar trecuse doar o jumătate de zi de când nu o văzuse? Pentru că lui i se părea că trecuse o veșnicie.

Și se părea că așa simțise și ea, pentru că își aruncă brațele în jurul gâtului lui și îl sărută, la rândul ei, cu entuziasm. Îl lăsă să-i asalteze gura câteva momente bune.

Până când redeveni serioasă și îl împinse. El se dădu înapoi doar cât să o poată privi.

– Ce e?

– Trebuie să te ung cu alifie.

– Nu am nevoie.

Joshua îi sărută fruntea, tâmpla, obrazul.

– *Tu* ești ceea ce am nevoie.

Ea îi prinse capul în mâini, forțându-l să se dea înapoi. Șocat, observă că Gwyn avea lacrimi în ochi.

– Și eu am nevoie de tine. Și mai am nevoie să știu că nu alergi prin Londra după nenorocitul ăla de Lionel. Am nevoie să nu te lași ucis de orgoliul tău de bărbat!

– Nu e ceea ce crezi. Crede-mă, n-am fost în nici un pericol real în seara aceasta. Am avut totul sub control.

Aproape.

Bineînțeles, Gwyn preferă să interpreteze diferit ceea ce el spusese.

– N-ai fost în nici un pericol real în seara asta? N-am știut că erai în orice fel de pericol în seara asta. Și cumva te-ai ales cu rana aceea de la frunte.

– Așa e. Ai dreptate.

Îndepărtându-se de ușă, el își luă bastonul cu o mână și pe Gwyn cu cealaltă, apoi o conduse spre canapea.

Probabil că ar fi trebuit să-i spună *ceva*. Fitzgerald nu-i interzisese, deși își imagina că subsecretarul nu ar fi vrut să-i dezvăluie totul lui Gwyn. Dar, dacă urmau să se căsătorească, ea avea dreptul să știe cu ce decisese soțul ei să se ocupe în viitor. Viitorul *lor.*

Ea se așeză cu precauție.

– Are legătură cu pistolul din haina ta?

– Are.

El își freca bărbia, încercând să-și dea seama cât de mult ar fi trebuit să-i dezvăluie.

– Mi s-a oferit un post la Biroul pentru Război, care nu presupune să mă întorc înapoi în luptă.

– Asta e minunat! exclamă ea. Adică așa cred. Așa e?

– Așa este.

– Dar cum... când...

Partea aceea era mai dificilă.

– Presupun că ar fi trebuit să-ți spun mai demult, dar nu am venit la Londra doar ca să fiu garda ta de corp.

Îi povesti care fuseseră planurile lui și cum secretarul pentru război îl trimisese la plimbare.

Spre surprinderea lui, ea deveni furioasă când auzi cum fusese tratat.

– Asta nu înseamnă că mi-aș dori să te întorci la război, dar nu a avut dreptate în privința capacităților tale. Ești la fel de capabil ca orice alt bărbat pe care îl știu, ba chiar mult mai capabil.

El zâmbi. Când fusese oare ultima dată când îl lăudase o femeie? Care *crezuse* în el? Cu excepția surorii lui.

– Întâmplarea face ca subsecretarul să fie de aceeași părere cu tine. Domnul Fitzgerald mi-a oferit o poziție în care... Ei bine, voi putea să-mi folosesc mai mult creierul decât mușchii.

Ea îl privi cu neîncredere.

– Atunci cum te-ai rănit la frunte?

– S-a dovedit că aveam nevoie să-mi folosesc mușchii pentru a rezolva o situație în care mă băgase creierul. Joshua începu să se plimbe prin cameră cu pași mari. În orice caz, postul acesta înseamnă că aș locui în Londra în cea mai mare parte a timpului. Ți-ar plăcea? Dacă ne-am căsători, vreau să spun.

– Mi-ar plăcea foarte mult. Cea mai mare parte a familiei mele se află aici și, la un moment dat, mama s-ar putea să prefere să locuiască și ea aici. În plus, având în vedere că am locuit în Berlin, mă simt mai în largul meu în oraș decât la țară. Gwyn lăsă capul în jos. Dar n-ar fi dificil pentru tine să trăiești aici, cu totul zgomotul și toată agitația de pe străzi?

– Greu de crezut, dar nu. Se străduia să pună totul în cuvinte. E ciudat, știu. Mereu am crezut că, având în vedere că zgomotele puternice îmi trezeau amintiri din război, ar trebui să trăiesc undeva în liniște și izolare, unde le pot evita...

– Cum ar fi Sanforth.

– Exact. O privi cu intensitate. Dar cred că m-am înșelat. Zgomotul constant din Londra de fapt *maschează* genul acela de sunete la care de obicei reacționam.

Ea zâmbi.

– Ca în această după-amiază, când loviturile de ciocan te-au făcut să tresari, dar nu ai reacționat atât de dramatic precum ai făcut-o la Cambridge.

– Azi a fost ceva cu totul diferit. Tu ai fost cea care m-a calmat cumva...

– Da, dar presupun că nu voi putea fi mereu cu tine, la slujba ta, spuse ea îngrijorată.

– Nu. Dar devin mai calm doar gândindu-mă că vei fi acolo pentru mine, la sfârșitul zilei. Și sper ca reacțiile mele să fie din ce în ce mai rare acum, când voi trăi într-un loc zgomotos, pentru că altfel nu știu cum să-l descriu. Tot ce am de făcut e să încerc.

– Așa e, spuse ea, privindu-și mâinile. Și slujba are vreo legătură cu motivul pentru care ai fost rănit în seara asta?

– Da.

– Atunci de ce ai spus că l-a implicat pe Lionel?

– Pentru că așa a fost. El trase cu putere aer în piept. Pune la cale o nelegiuire mai mare decât ți-ai putea imagina. Dar cel care m-a angajat și-a dat seama și m-a trimis pe mine după el. Dar mai mult decât atât nu pot să-ți spun.

Gwyn își ridică privirea și oftă.

– Presupun că slujba asta cere foarte multă discreție.

– Mă tem că da. Însă reține că îmi permite să-mi servesc țara. Îți voi spune cât de mult îmi permite Biroul pentru Război, însă s-ar putea să nu îți pot spune totul. Nu vei putea să zici nimănui pentru cine lucrez. Probabil nici ție nu ar fi trebuit să-ți spun, dar mi-am dat seama că o femeie care și-a păstrat secretele atât de mulți ani va păstra și secretul meu. Se așeză lângă ea pe canapea. Partea bună din toate acestea este că postul îmi asigură un salariu bun care îmi va permite... *ne* va permite să trăim mai confortabil decât am face-o pe domeniul Armitage.

Ea îl privi pieziș.

– Sper ca *zestrea* mea să ne permită să trăim confortabil. Când el o fixă cu privirea, ea adăugă repede: Asta presupunând că ne vom căsători, ceea ce nu e chiar atât de sigur.

– Corect, spuse el. Dar simțea că-i creștea inima când o auzea vorbind despre posibila lor căsătorie. Sunt de acord cu orice dorești să faci cu zestrea ta. E decizia ta. Dacă preferi să păstrezi banii pentru copiii noștri...

– Și dacă nu vom avea copii? șopti ea.

– Atunci poți să-i cheltuiești cum vrei.

Ea încuviință din cap, dar era clar că mintea îi era în altă parte. După câteva clipe, observă că el o privea insistent, așa că se forță să zâmbească.

– Deci, mai exact, cât de periculoasă va fi slujba aceea?

– Sincer să fiu, habar n-am. Îi luă mâna într-a lui. Dar sunt convins că va fi o nimica toată în comparație cu bătăliile prin care am trecut.

– Și eu cum voi ști? spuse ea.

În acel moment, el își dădu seama că, pentru a o avea în viața lui, trebuia să-i spună tot. Poate că nu avea cum să-i vorbească despre

acțiunile de spionaj, dar erau lucruri despre trecutul lui pe care și-ar fi dorit ca ea să le cunoască.

– Nu ai avea de unde să știi. De aceea îți voi povesti cum am fost rănit în marină. Și apoi îți voi *arăta* rana căpătată în marină. Dacă tu crezi că ai putea suporta...

Ea tresări, apoi îl privi cu sinceritate.

– Pot. Jur că pot! Îi luă mâna lui Joshua, i-o ridică la buze și i-o sărută. Poți avea încredere în mine.

Când spusese asta mai devreme, lui îi fusese greu să o creadă. Dar acum, când o privea, inima îi sălta de bucurie.

– Știu.

Capitolul 22

Chiar avea încredere în ea? Pentru că dacă el avea, atunci și ea trebuia să fie la fel de onestă. Să aibă încredere în *el*. Iar asta o speria de moarte.

Joshua se așeză lângă ea și își întinse piciorul rănit în față.

– Am fost rănit când mă aflam la bordul vasului Amphion, în timpul bătăliei de la Cape Santa Maria, în octombrie 1804.

Ea se întoarse un pic, ca să o poate privi în față.

– Nu știu de acea bătălie.

– Probabil pentru că nu a fost cine știe ce. Spania nu declarase încă război Marii Britanii.

– Ah, îmi amintesc! Aceea a fost bătălia în care au fost capturate trei vase spaniole cu comori din colonii și au fost returnate Angliei, înainte să ajungă în Franța. *Apoi* ne-a declarat Spania război.

– Exact.

Ea îl privi cu intensitate.

– Dar credeam că nimeni din tabăra noastră nu a fost rănit în acea bătălie.

– N-au fost mulți răniți – patru de pe vasul Lively, dar ei au avut și doi morți, și doar trei de pe vasul meu, Amphion. Maxilarul lui se încleștă. Dar rănile mele au fost cele mai grave.

– Spune-mi, îl încurajă ea, luându-i mâna și așezând-o la ea în poală.

Joshua se uita la ea cu o privire chinuită.

– Știi, n-am mai spus nimănui ce s-a întâmplat. Nici măcar lui Beatrice, deși ea a fost cea care s-a luptat să mă țină în viață.

– Poți avea încredere în mine, rosti ea din nou. Era singurul lucru pe care putea să-l spună. Era sinceră, dar și-ar fi dorit să-i poată spune și ceva care să-i aline durerea. Dar dacă simți că e prea dureros să vorbești despre asta...

– Nu. Vreau să-ți spun. *Am nevoie* să-ți spun. În primul an după ce am fost rănit, am zăcut aproape inconștient, am trăit în ceața provocată de calmante, spuse el cu un zâmbet slab. Iar când am devenit conștient, deja nu mai voiam să spun nimănui. Joshua îi zâmbi amar. Dar cred că trebuie să spun. Cum altfel voi înceta să retrăiesc acele clipe de coșmar?

Gwyn abia reușea să-și stăpânească lacrimile.

– Nu sunt sigură că vei reuși vreodată să scapi complet de ele, spuse ea. Sunt parte din tine. Dar poate faptul că împărtășești totul cu mine va mai ușura din durere. Asta e ce sper.

El se întinse și o mângâie pe obraz.

– Mereu ești optimistă, nu?

– Da, pentru alții. Pentru mine nu atât de mult pe cât mi-aș dori, spuse ea, strângându-i mâna. Dar plănuiesc să fiu optimistă pentru tine.

– Bun. Pentru că lui Beatrice i-ar folosi cineva care să-i mai preia din această atribuție. Deși, ca să fiu sincer, nici înainte să fiu rănit nu eram o persoană veselă.

– Serios? rosti ea sarcastic. Ce șocant!

El zâmbi și o apucă de bărbie.

– Mereu mă faci să râd.

– Încerc, spuse ea zâmbind. Dar aștept să-mi spui cum ai fost rănit.

El încuviință din cap.

– Sincer vorbind, povestea nu e chiar atât de interesantă. Fără să intru în multe detalii despre strategii și alte lucruri de acest gen, pot să spun că toate cele patru nave ale noastre pândeau navele spaniole. Una dintre acestea, Mercedes, a deschis focul asupra navei mele, Amphion. Am răspuns și noi cu foc. Cumva, am lovit magazia de pe Mercedes, care a explodat când ne aflam foarte aproape de ei. Eu eram la prova, îndeajuns de aproape, încât partea inferioară dreaptă a corpului meu să fie total spulberată de explozie. Mi-a ars șoldul drept și mi-a retezat câțiva mușchi de pe gamba dreaptă. Expresia lui deveni și mai sumbră. Și nu a fost doar asta. În următoarea oră, în jurul nostru a fost iadul pe pământ. Am văzut destul de multe lucruri îngrozitoare de-a lungul timpului în bătălii, dar majoritatea fuseseră rezultatul luptelor corp la corp sau al ghiulelelor trase cu tunul. Dar acea zi a fost cu adevărat oribilă. În explozia

de pe Mercedes, doar 41 dintre cei 280 de membri ai echipajului au supraviețuit. Imaginează-ți 240 de oameni țipând, înecându-se, în timp ce ploua cu bucăți din corpurile lor... Joshua simți că era cazul să se oprească. Scuză-mă, chiar nu e nevoie să auzi toate aceste detalii macabre. E suficient să spun că bătălia s-a încheiat destul de repede. Mercedes s-a scufundat. Alte două nave s-au predat. Alta a încercat să scape, dar a fost capturată.

– Și îmi imaginez că în cea mai mare parte a timpului nu ai fost conștient...

– De fapt, am fost conștient și am avut dureri groaznice, dar am fost norocos pentru că, datorită rangului, am fost tratat mai bine decât soldații de rând. Joshua o luă de mână. Am scăpat ca prin urechile acului de amputarea piciorului. Din fericire, chirurgul de pe vas nu a considerat că amputarea e prima soluție.

– Și asta e ceva neobișnuit?

– Da, din nefericire. Mulți soldați s-au trezit tăiați cu fierăstrăul, fie că au vrut ori ba. El îi strânse mâna cu atâta putere, încât ea avu senzația că avea să i-o rupă, însă nu protestă în nici un fel. În cele din urmă, îi eliberă mâna. Deliram mult din cauza durerii, dar am fost capabil să mă împotrivesc unei asemenea operații. Și mulțumită și opiniei chirurgului, am scăpat.

– Arată-mi, spuse ea cu blândețe. Mi-ai spus în această după-amiază că nu-ți provocam nici o durere, dar nu cred până ce nu văd rana. Când chipul lui se întunecă, ea adăugă repede: Dar numai dacă vrei.

– Vreau.

În timp ce el își scotea cizmele de piele, ea se ridică și aprinse o lumânare de la cărbunii din șemineu, apoi merse în jurul camerei și aprinse și celelalte lumânări ca să poată vedea. Între timp, el se ridicase ca să-și scoată pantalonii și lenjeria. Cămașa lui era destul de lungă încât să-i acopere părțile intime, iar ea observă, când se întoarse pe canapea, că își păstrase ciorapii în picioare.

Dar și așa, se vedea destul.

Își plimbă degetele pe o fâșie lungă de pe șoldul lui, unde părea că pielea fusese topită, apoi remodelată într-o masă de carne neregulată. Când ea își trecu degetele ușor peste zona aceea, el își ținu respirația.

– Te-am avertizat, spuse el cu o voce încordată.

Expresia de teamă de pe fața lui aproape că îi rupea inima lui Gwyn.

– Da, m-ai avertizat, spuse ea, voit pe un ton neutru.

Deși o durea sufletul când își imagina cât trebuie să fi suferit, înțelese că acela era un moment în care trebuia să fie tare. Când fără să vrea, în acea după-amiază, îi arătase puțină compasiune, el nu reacționase prea bine. Poate că în timp nu avea să-l mai deranjeze, dar pentru moment trebuia să se poarte cu grijă.

Își întoarse atenția la șoldul lui.

– Presupun că asta e partea care a fost arsă.

– Da.

Ea nu se putea uita în ochii lui, nu putea să-l lase să vadă cât de tare o afectau rănile lui.

– Arată destul de rău. Încă te doare?

– Nu, șopti el.

Ea se întinse spre ciorapul piciorului rănit.

– Îmi permiți?

El încuviință din cap. În timp ce ea trăgea ciorapul în jos, el continuă să vorbească, parcă pentru a-și lua gândul de la ce făcea ea.

– În afară de femeia despre care ți-am spus, cea care s-a retras după ce a văzut rana, singurele persoane care mi-au mai văzut piciorul au fost Beatrice și doctorii.

Ea se uita la piciorul schilodit, pe măsură ce dădea ciorapul la o parte, și observă că el nu-și lăsase greutatea pe el, ceea ce explica de ce nu putea sta în picioare fără să se sprijine în baston.

– Ai prefera să te așezi?

– Da, mulțumesc.

Se așeză pe canapea și își ridică piciorul infirm, astfel încât ea să-i poată scoată ciorapul.

Ceea ce văzu Gwyn fu cu adevărat revelator pentru coșmarul prin care el trecuse. Erau găuri adânci în piele, acolo unde probabil fuseseră cândva mușchii, era carne arsă care se vindecase, lăsând zone de un alb sidefiu, cu forme neregulate.

– Cum ai supraviețuit după așa ceva? spuse ea cu lacrimi în gât. Probabil pentru că ești extrem de puternic. Altfel, cum de n-ai murit în spital?

– Probabil pentru că am fost în spital doar o săptămână. Când nava noastră a ajuns la Gosport, au trimis o scrisoare la Armitage

Hall să-i înștiințeze de rănile mele, iar Beatrice și MacTilly, administratorul care se ocupa de câinii de vânătoare, au venit și m-au luat acasă. Beatrice a spus că sub nici o formă nu m-ar lăsa în spital. Și, la drept vorbind, doctorii făcuseră deja tot ce se putea.

– Întotdeauna mi-a plăcut sora ta, îi zâmbi ea. Dar acum îmi place și mai mult.

– A fost neînfricată. M-a scăpat de infecții, de febră și Dumnezeu mai știe de ce. Am fost semiconștient în cea mai mare parte a anului când m-am aflat sub îngrijirea ei, așa că nu-mi amintesc prea multe. Între laudanum și whisky-ul pe care mi-l turna în el și pe corp, a făcut tot ce se putea pentru mine. Și orice a mers. Cred că a fost un miracol că nu am rămas dependent de opiu când totul s-a terminat.

– Și cum de nu ai rămas?

– Nu am vrut ca sacrificiul ei să fie în zadar. Asta nu înseamnă că mi-ar fi permis. Nu aveai nici o șansă să o înfrunți. Era hotărâtă să mă facă să supraviețuiesc, oricare ar fi fost resursele pe care le avea la îndemână.

Gwyn se chinuia să nu izbucnească în plâns.

– Așa că am o mare datorie morală față de ea.

– Și eu la fel, spuse ea răgușit. Pentru că fără ajutorul ei tu nu ai fi supraviețuit, iar eu n-aș fi avut ocazia să te întâlnesc.

El se aplecă și o sărută atât de tandru, încât ea simți că era pe cale să se topească. Apoi se dădu înapoi, pentru a o învălui cu o privire plină de dorință.

– Gwyn, știu că nu sunt exact ceea ce-ți dorești și mai știu că probabil ai prefera un soț cu mai puține probleme, dar... Trase cu putere aer în piept. Vrei să te căsătorești cu mine? Să mă iei de soț, cu toate defectele mele? Să avem copii?

Ultimele lui cuvinte fură ca o sabie care îi spinteca fericirea.

– Problema este că... Ei bine, nu sunt sigură că *pot* avea copii.

Ea nu fu total surprinsă când el o privi șocat.

– De ce Dumnezeu ai crede așa ceva?

Oh, cât era de greu! Fusese mai ușor să-i spună lui Beatrice.

– Pentru că, în afară de faptul că m-a sedus în urmă cu mulți ani, Lionel m-a lăsat însărcinată.

– I-ai făcut un copil acelui ticălos? întrebă Joshua șocat.

Gwyn simți cum îi se strânge stomacul numai la gândul că urma să-i spună tot. Dar trebuia s-o facă. Dacă Joshua voia să se căsătorească cu ea, atunci trebuia să știe tot adevărul.

– *Nu* i-am făcut un copil. L-am pierdut când eram însărcinată în patru luni. Și moașa care m-a îngrijit în secret după aceea a spus că probabil nu voi avea alți copii. Îi zâmbi trist lui Joshua. E celălalt motiv pentru care nu m-am căsătorit până acum. Pentru că toți bărbații vor un băiat care să le ducă numele mai departe. Și nu știu dacă eu le pot oferi unul.

Un mușchi se zbătea în maxilarul lui.

– Nu înțeleg. De ce Dumnezeu crezi că nu poți avea un fiu?

– Nu doar un fiu. Nu pot avea copii, în general.

Cu un oftat, Gwyn începu să-i povestească exact ce îi spusese lui Beatrice. El îi puse întrebări și făcu remarci care arătau că nu prea era familiar cu modul în care funcționa o femeie în interior.

– Deci, spuse el, dacă am înțeles corect, tu crezi că nu poți avea copii pentru că așa ți-a spus moașa.

– Și pentru că am pierdut primul copil. Și singurul meu copil de până acum.

– Asta nu spune foarte multe, având în vedere că ai fost cu un bărbat doar de două ori în viața ta. Și încă e prea devreme să știm despre a doua... Ridică o sprânceană. Am auzit că bărbatul cu care te-ai culcat azi are și el probleme.

– Joshua, te rog să fii serios, îl mustră ea.

– Sincer, încerc. Dar... Își frecă fața cu o mână. Ai spus că servitoarea nu a fost de acord cu moașa. Așa că sunt cincizeci la sută șanse ca moașa să se fi înșelat.

– Și cincizeci la sută șanse să fi avut dreptate.

– E adevărat. Eu sunt de acord cu sora mea. Înainte să presupui ce îți poate rezerva viitorul în această privință, ar trebui să vorbești cu mama ta. Are mai multă experiență când vine vorba de sarcini și de copii.

– Da, dar ar trebui să-i spun că mi-am pierdut virginitatea cu Lionel. Și asta nu e ceva ce sunt nerăbdătoare să-i dezvălui.

Joshua își frecă bărbia.

– În regulă. Spune-i atunci că întrebi pentru o prietenă. Poate pentru Beatrice. Spune-i că vrei să știi dacă pierderea unei sarcini e un semn că vor mai urma și altele.

– Beatrice s-ar putea să nu aprecieze că o bag în povestea asta.

– Foarte bine, spuse el, evident enervat. Atunci poate că ar trebui să mergi la un doctor care să te examineze și să verifice dacă moașa avea dreptate. Sau ai putea chiar să mergi la altă moașă.

Exact de asta se temuse ea. Vestea că era incapabilă să aibă copii schimbase totul.

– Ori pur și simplu va trebui să accepți că s-ar putea să nu avem niciodată copii. Când văzu că el nu spune nimic, continuă: Să știi că nu e vina mea. Așa e corpul meu făcut.

– Bineînțeles. Nu te-aș învinovăți pentru asta. Numai că...

– Sperai să ai copii.

O privi în ochi.

– Speram să am copii cu *tine*. Îi luă mâinile între ale lui. Și nu sunt în totalitate convins că acest lucru e imposibil.

– Nu am zis asta, spuse ea încruntându-se. Dar s-ar putea să rămân însărcinată, să fiu încântată câteva săptămâni, apoi să pierd copilul.

Își întoarse privirea, pentru că nu voia ca el să vadă că încă o durea pierderea primului copil, deși fusese o situație neplăcută și, într-un fel, se dovedise chiar providențială.

– Având în vedere prin ce am trecut prima dată, nu cred că vreau să mai trec din nou prin aceeași situație.

– Acesta este, de fapt, adevăratul motiv pentru care nu te-ai căsătorit până acum. Am dreptate?

Ea își încovoie umerii.

– Da. Pierderea unui copil... nici nu-ți poți imagina cât poate fi de dificilă! A fost destul de greu când nu știam ce s-a întâmplat cu tatăl copilului și dacă îl voi mai vedea vreodată. Ea îi întâlni privirea. Dar să se întâmple cu un copil pe care mi-l *doream*...

– Dacă preferi să nu avem copii, este în regulă. O privi adânc în ochi și trase aer în piept. Nu vom avea. Vom lua măsuri ca să nu avem.

Ea știa că asemenea măsuri existau, dar se îndoia că bărbaților le plăcea vreuna din ele.

– Nu ești sincer când spui asta.

– Ba sunt. Aș îndura orice doar ca să te am în viața mea. O prinse de bărbie. Pentru că tu ești cea mai importantă parte a acestei vieți. Tu și eu. Noi. Îi sărută ușor buzele. În plus, sunt și alte posibilități.

Am putea adopta. Există în Londra un spital plin de orfani, din câte am auzit. Sigur am putea găsi unul care să ni se potrivească.

Gwyn zâmbi, știind că el chiar vorbea serios.

– Nu-mi pasă ce facem atât timp cât o facem împreună, continuă el. Dacă nu vrei să riști să avem propriii copii, atunci eu sunt împăcat cu asta. Și pot s-o dovedesc.

– Nu poți să dovedești cum te vei simți peste cinci sau zece ani din cauza acestui lucru.

Ea se ridică și se grăbi spre ușă. O descuie.

Dar, înainte să apuce să o deschidă, el se ridică și o ajunse din urmă. Îi auzise sunetul bastonului lovind podeaua. Se întoarse și se uită disperată în ochii lui. El o prinse de mijloc, o ridică iute cu unul din incredibil de puternicele lui brațe și o așeză pe măsuța de lângă ușă.

– Pot să-ți dovedesc cât de distrus aș fi fără tine.

– Joshua...

O sărută cu o disperare pe care ea o înțelegea perfect, pentru că simțea același lucru. Și ea ar fi fost distrusă fără el.

Și de ce să nu mai facă o dată dragoste cu el? Deja se culcase cu el în ziua aceea și risca să rămână însărcinată și să piardă copilul. Ce mai conta încă o dată? El nu avea decât să dovedească ce avea de dovedit.

Pentru că apoi era posibil să nu mai aibă această ocazie.

Capitolul 23

Joshua *nu* voia s-o lase să renunțe la relația lor. Ei aparțineau unul altuia. Ea doar avea nevoie să se asigure că el lua măsurile necesare pentru a o scuti de o eventuală suferință. Și era hotărât să le ia.

Sau cel puțin spera. Pentru că, atunci când o ținea în brațe, când o atingea, se transforma într-o bestie greu de controlat. Una care o dorea mai mult decât orice pe lume.

Se părea că și ei îi era la fel de greu să se controleze, pentru că îi luă mâna și i-o apăsă pe unul din sâni, invitându-l să o mângâie.

El își întrerupse sărutul, șoptind:

– Ușor, draga mea. Avem tot timpul din lume.

– Dar dacă vine cineva și ne caută? șopti ea. Camerista mea e obligată să fie în preajmă tot timpul.

– În acest caz...

El trase de fuste, apoi își ținu respirația când ea se undui ca să-și ridice fustele până în talie. Mădularul lui se întări ca piatra numai când văzu picioarele ei acoperite de ciorapii de mătase și pielea de satin de deasupra lor.

Dar voia să-i vadă sânii generoși, cu sfârcuri de culoarea piersicilor pârguite. Îi era poftă de gustul acelor sfârcuri, care se întăreau numai când le atingea cu limba. Și, din fericire, rochia ei îndrăzneață de seară, care deja îi dezvelea pe jumătate, îl ajută să-i dea jos corsajul mai repede și să-și ia ce poftea.

– Da, șopti ea, în timp ce el îi dezvelea sânii. Vibră din tot corpul când el se aplecă și linse unul din sfârcuri. Oh, Joshua, *da!* Jur că într-o bună zi, domnule, intenționez să te văd gol pușcă. Dar nu în seara asta.

– Nu, nu în seara asta.

Luă fiecare sân în gură, deja simțind că exploda de dorință. Sfârcurile ei se întăriră, la fel ca mădularul lui.

– Gwyn, spuse el răgușit, faci neom din mine, jur!

– Cred că, de fapt, fac exact opusul.

Ea își despărți picioarele și îl trase de brațe ca să-l aducă mai aproape.

– Mie îmi pari foarte... om.

El zâmbi.

– Iar tu, draga mea, ești o seducătoare nerușinată.

Genul de seducătoare cu care și-ar fi petrecut tot restul vieții.

Îi trase fundul mai aproape de marginea mesei, apoi găsi perla dintre coapsele ei și o frecă încetișor. Era hotărât să-i demonstreze că își putea ține în frâu dorințele cât era nevoie, ca să se asigure că ea era foarte excitată. Nu conta cât de greu îi era lui să se abțină sau cât de tare voia să facă dragoste cu ea.

– Joshua! țipă ea. Acum cine e seducătorul?

Cuvintele ei îl făcură și mai disperat să o aibă. Îi săgetă o dată sfârcul cu limba, apoi se îndreptă de spate. Pur și simplu nu mai suporta plăcerea care îl ardea. Trebuia să fie în ea. Nu mai putea aștepta.

– Intră în mine, dragostea mea, reuși ea să spună printre gemete, când el o trase în brațele lui. Te rog. *Te rog!*

Faptul că ea îl dorea la fel de mult pe cât o dorea el aproape că îl făcu să-și elibereze sămânța acolo, pe loc. Ceea ce cu greu i-ar fi susținut punctul de vedere.

Care era, de fapt, punctul de vedere? Ah, da, să ia măsuri pentru ca ea să nu rămână însărcinată cu copilul lui. Putea să o facă. *Putea.* Dacă de asta era nevoie ca s-o aibă pe Gwyn de soție, atunci el era gata să renunțe la orice.

O pătrunse lent. Mădularul lui dur ca piatra alunecă în interiorul ei strâmt, fierbinte și catifelat.

– Te doare?

– Nu. Oh... e atât de...

– Minunat? întrebă el răgușit. Pentru că așa simt eu.

– Aveam de gând să spun că... e incredibil, dar merge și minunat.

– Slavă Domnului!

O pătrundea adânc, cu trupul tensionat din pricina efortului de a nu termina prea repede. Voia mai întâi să-i simtă plăcerea, să o simtă pulsând și strângându-l. Și abia după aceea plănuia să se retragă.

Găsi din nou cu degetele perla ei excitată dintre coapse, o apăsă și simți că înnebunește când îi auzi geamătul de plăcere. Ea era a lui! Și nu-i păsa dacă nu avea niciodată copii. Pentru că o voia ca soție.

Să fie dragostea lui.

Ea se mișcă puțin, iar el aproape că își pierdu mințile.

– Draga mea, murmură el, în timp ce o pătrundea repede și adânc iar și iar... Draga mea cea dulce, dragostea mea...

– Dragostea *mea,* șopti și ea ca un ecou, cu ochii ei verzi plini de dorință.

Cuvintele îl atinseră direct în inimă și îl aduseră pe punctul de a-și vărsa sămânța. O iubea. Chiar o iubea. Și ar fi făcut orice pentru ea.

Iar în acel moment avea șansa să i-o dovedească. Intra și ieșea din ea, simțind cum fiecare penetrare o ridica pe culmile plăcerii. Iar și iar, până când ea explodă. O putea vedea în ochii ei, o putea simți pe mădularul lui.

Iar ea, aflată în culmea extazului, strigă:

– Oh, Dumnezeule, Joshua...

Apoi el simți că nu se mai putea abține. Era prea mult. Se retrase ușor, lucru care aproape că îl omorî de frustrare, și își împrăștie sămânța pe coapsa ei.

– Ce... faci? întrebă ea răgușit.

El o ținu strâns. Dumnezeule, cât o iubea! Iubea bucuria ei de neoprit când făceau dragoste, simțul umorului, loialitatea ei pentru cei pe care îi iubea. Putea să facă asta. Trebuia. Pentru că ar fi fost intolerabil să o piardă din cauză că ea se temea să aibă copii.

Îi sărută părul, fruntea, tâmpla, în timp ce aștepta ca pulsațiile lor să se termine. Acum ea era a lui. Plănuia să se asigure de asta.

– Joshua... Ea se dădu înapoi, ca să-l poată privi. De ce ai...

– Ca să-ți dovedesc că sunt dornic să mă abțin să te las însărcinată. Ceea ce am făcut e una din metodele pe care le pot folosi pentru a preveni o sarcină.

Ea se uită la el nedumerită.

– Dar tu nu ai...

– Oh, ba da, crede-mă! Numai că nu în tine.

Ea înghiți în sec.

– Și asta nu te-a frustrat?

– Un pic, răspunse el. Îi sărută vârful nasului. Dar a meritat dacă asta înseamnă să nu te pierd. Te iubesc. Vreau să fii soția mea. Iar dacă de asta e nevoie pentru ca tu să accepți, atunci o voi face.

– Chiar vorbești serios?

– Da. Nu mai pot trăi fără tine, draga mea.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Acesta este cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus vreodată un bărbat și pe care l-a făcut pentru mine.

– Deci accepți să te căsătorești cu mine?

– Da, șopti ea și îl sărută zgomotos. Da!

– Bun, șopti el răgușit. Pentru că am senzația că am auzit pe cineva pe hol și cred că ar fi bine să ne îmbrăcăm.

– Joshua! exclamă ea. Trebuia să-mi fi spus.

– Și să distrug momentul nostru special? Pentru nimic în lume!

El se duse spre canapea și se așeză pentru a-și trage ciorapii. apoi își puse lenjeria, încercând să nu se uite la Gwyn, care își trăgea corsajul.

Ea nu-i spusese că îl iubea, cel puțin nu încă, dar îl strigase „dragostea mea" și deocamdată era de ajuns. Mai ales că acceptase să se mărite cu el.

Se uită spre ea și o văzu cum se dă jos de pe masă și își aranjează fustele.

– Dumnezeule, femeie, murmură el, nu arăți prea răvășită!

– Da, dar în interior mă simt extrem de răvășită.

– Nu vorbi așa, protestă el. Mai trebuie să-mi trag pantalonii și să-mi pun cizmele.

– Pot să te ajut? întrebă ea, îndreptându-se timid spre el.

– Nu, mulțumesc.

El își trase pantalonii, apoi îi încheie.

– Mă excită numai să te văd cum îți unduiești șoldurile, spuse el.

– Ce păcat că nu pot face nimic ca să te ajut în această privință, rosti ea cu cochetărie, dar un pic prea tare.

De data aceasta, el auzi clar sunetul pașilor de pe hol. Își dădu seama că și ea auzise, pentru că ochii ei se măriseră. Își trăgea o cizmă când pașii de pe hol părură că se opresc. Însă apoi se îndreptară spre ușa camerei în care se aflau. Probabil era doar camerista, dar lui nu-i plăcea să-l prindă cineva nepregătit.

La naiba! Luă pistolul din cealaltă cizmă, ceea ce o făcu pe Gwyn să icnească speriată. Apoi și-l băgă la spate, în betelia pantalonilor. Cu un deget pe buze, el îi făcu semn să-i aducă bastonul de unde îl lăsase, lângă masă. Încuviințând din cap, ea porni în vârful picioarelor spre el.

Abia apucase să-i dea bastonul, când ușa se izbi de perete. La naiba, Joshua uitase că ea o descuiase!

Un bărbat apăru în pragul ușii. Fața lui era în umbră din cauza lumânărilor candelabrului de pe hol.

– Lionel?! exclamă Gwyn.

Înainte ca Joshua să se poată ridica, Malet o trase spre el și îi puse un cuțit la gât.

– Ah, maiorule! Dacă îndrăznești să te apropii, ea moare. Îi retez gâtul de la o ureche la alta, înainte să șchiopătezi un pas înainte!

Joshua simți cum i se scurge tot sângele din vene. Cel mai mare coșmar al vieții lui tocmai devenise realitate. Nu îndrăznea să se întindă după pistol pentru că Malet ar fi observat. Și nu mai avea altă armă la îndemână. Nimic cu care să-l poată doborî pe Malet. Se uită la Gwyn, care era palidă precum lumânările din candelabru.

Și totuși, ea reuși să-i transmită din priviri că bastonul lui încă era în mâna ei dreaptă. Îl ascunsese printre fuste. Cel puțin ea avea ceva cu care să se *apere*. Deși, în acel moment, era doar o slabă consolare. Pentru că se putea să fi fost mai mulți adversari. Poate că venise și francezul. Joshua trebuia să știe la ce să se aștepte înainte de a acționa.

– Știi foarte bine că nu-ți voi permite să părăsești această casă cu ea, spuse Joshua, luptându-se să-și ascundă teroarea din voce. Nu știu cum ai trecut de lacheu.

– Nici n-a fost nevoie. Am intrat pe ușa de jos de la bucătărie, apoi am urcat aici. Lacheul tău era pe jumătate adormit când l-am luat de gât și l-am amenințat că-l omor dacă nu-mi spune unde sunteți. A spus că sunteți în bucătărie, dar știam deja că nu sunteți acolo.

– Sper că nu l-ai rănit pe John! țipă Gwyn. Nu ți-a făcut nimic!

– E într-un dulap, legat și cu un căluș la gură, fată dragă, spuse Malet. Nu vreau să rănesc pe nimeni. Atât timp cât obțin ce vreau, toți vom sfârși cu bine.

Cumva, Joshua se îndoia de acest lucru, dar avea nevoie ca Malet să continue să vorbească. Trebuia să-l distragă, ca să poată pune mâna pe armă. Cel puțin știa că venise acolo singur.

Joshua se sprijini de brațul canapelei, ca să se poată ridica.

– Ce vrei?

Malet își concentră privirea asupra lui.

– Unde ți-e bastonul?

– Undeva sub canapea.

Făcu un gest, ca și cum s-ar întinde să caute bastonul sub canapea.

– Dar dacă aștepți o secundă...

– Oprește-te! Nu sunt prost să te las să apuci arma ta preferată.

Joshua se îndreptă și ridică din umeri.

– Nu știu dacă e chiar arma mea preferată. Dar îmi fac treaba cu el.

Malet se holbă la el.

– Tocmai de aceea nu te voi lăsa să pui mâna pe bastonul ala blestemat! Ticălosul începu să răscolească prin cameră. Unde ai pus portofelul francezului?

– E încă la mine în buzunar, spuse Joshua, arătând spre haina de pe scaun. N-ai decât să-l cauți.

Trebuia să-l îndepărteze cumva pe Malet de Gwyn.

– Pare că mă crezi prost! strigă Malet. Vrei să-i dau drumul, ca să vin după portofel, ca tu să-ți poți lua bastonul și să mă spinteci cu el.

Joshua ridică din umeri.

– Am încercat și eu...

– Din fericire, sunt prea deștept pentru tine.

Făcu semn spre haina lui Joshua.

– Scoate portofelul și aruncă-l spre mine! Și, dacă mă gândesc mai bine, dacă tot te duci până acolo, dă-mi și documentele pe care le-am vândut francezului. Cred că e dispus să plătească din nou pentru ele.

– Lionel! țipă Gwyn. Ce vrei să spui? Spionezi pentru francezi?

– Asta nu-i treaba ta, Gwyn. E între mine și apărătorul tău neajutorat de aici! se răsti ticălosul.

Joshua se chinui să-și controleze furia. Nu putea să riște viața lui Gwyn.

– Dacă tot ai zis că sunt neajutorat, cum ai vrea să merg până la haină dacă nu am baston?

– Nu mă interesează. Vreau banii!

– Foarte bine, spuse Joshua șchiopătând spre haina de pe scaun.

– Stai! țipă Malet. Ții pistoalele acolo, nu-i așa? Nu-i de mirare că erai cooperant.

– Lionel, țipă Gwyn, cum poți măcar să te gândești să-mi faci rău după tot ce am însemnat unul pentru celălalt?

– Taci, Gwyn! Trebuie să mă gândesc! spuse nemernicul.

Gwyn aruncă o privire cu subînțeles către Joshua, apoi își strânse mâna pe bastonul lui. Oh, Dumnezeule, ea încerca să facă ceva! Iar el trebuia să fie pregătit.

Malet își flutura cuțitul la gâtul ei.

– Uite cum vom face, maiorule. Vei apuca haina de guler și o vei arunca spre mine, astfel încât să cadă la picioarele mele. Ai înțeles?

– Sunt două pistoale armate în buzunarele hainei, minți Joshua cu calm. Aș spune că nici unul din noi nu vrea să riște ca pistoalele să se descarce.

Ticălosul îi aruncă o privire diabolică.

– Atunci va trebui să o arunci spre mine cu grijă, nu-i așa?

– Bine, spuse Joshua pe un ton înfrânt, care spera că sunase convingător, având în vedere că era de îngrijorat pentru Gwyn.

Șchiopătă spre scaunul pe care era pusă haina, dar o făcu dintr-un unghi care îi permitea să se sprijine de masă. Apoi apucă haina cu mâna stângă și o aruncă în aer.

Profitând de faptul că atenția lui Malet era îndreptată spre haină, Joshua își duse mâna la spate și scoase pistolul. Când haina ateriză, Gwyn apăsă butonul care scotea sabia din baston și o înfipse cu toată puterea în gamba lui Malet.

Bărbatul urlă și luă cuțitul de la gâtul ei pentru o fracțiune de secundă, suficient ca Gwyn să se ascundă sub brațul lui Malet și Joshua să tragă.

Malet se prăbuși.

Capitolul 24

Gwyn se uită în jos la Lionel și observă că acesta nu se mișca. În plus, era o baltă mare de sânge pe haina lui și pe podea. Cu vârful cizmei, Joshua lovi cuțitul ca să-l îndepărteze de Malet. Nu strica să fie precaut.

– Crezi că e mort? îl întrebă ea pe Joshua.

– Probabil. Am tras ca să-l omor.

Joshua își băgă pistolul înapoi în pantaloni, apoi înaintă până la masă. Se ținu de ea și se aplecă să verifice pulsul lui Malet la gât.

– Pot să spun cu certitudine că e mort.

– Slavă Domnului, murmură ea, deși simțea cum îi trecea un fior de gheață prin vene, pentru că ea și Joshua trecuseră atât de aproape pe lângă moarte.

Joshua o privi mirat.

– Nu crezi că ești cam însetată de sânge?

– Absolut deloc, replică ea, ridicându-și bărbia. Mi-a fost teamă că ia unul din pistoalele din haina ta și te împușcă!

– Te pricepi de minune să lovești în orgoliul unui bărbat, spuse Joshua sec, în timp ce o trăgea spre el.

Atunci își dădu ea seama ce spusese.

– Nu ai priceput ce am vrut să spun. Mi-a fost teamă că erai atât de îngrijorat din cauza mea încât ai fi făcut ceva nesăbuit.

– Cum ar fi să înjunghii pe cineva în picior în timp ce persoana aceea îți ținea un cuțit la gât?

– Da, presupun că și acel gest poate fi considerat nesăbuit. Ar fi trebuit să las problema în mâinile tale mult mai capabile, spuse ea, privind în sus spre el. Dar trebuia să fac ceva. Nu puteam să-l las pe Lionel să scape și să-și ducă la bun sfârșit planul, oricare ar fi fost acela.

– Aproape că mi-ai provocat un atac de cord, rosti el răgușit. Dacă îți tăia gâtul...

Zgomotul făcut de oamenii care alergau la etaj îi aduse pe amândoi la realitate. Era clar că toată lumea din casă auzise împușcătura. Ea și Joshua trebuiau să dea explicații despre ceea ce se întâmplase.

El o împinse ușor peste corpul lui Lionel, apoi în hol, exact când mama ei – în cămașă de noapte, halat și bonetă – cobora scările în goană. Îi văzu.

– Ce s-a întâmplat? țipă femeia.

Sheridan apăru în spatele ei, îmbrăcat în halat și încălțat în papuci.

– Am auzit o împușcătură!

Apoi apăru și Heywood.

– O împușcătură de pistol, spuse el, ca și cum mai era nevoie de clarificări. Atât de puternică încât m-a trezit din somn, deși eram la etajul trei. În mod miraculos, Cass a continuat să doarmă liniștită.

– Da, a fost o împușcătură, spuse Joshua, strângând-o pe Gwyn de talie, ca și cum ar fi încercat să o avertizeze să păstreze tăcerea. Malet s-a strecurat cumva în casă și a încercat să o răpească pe Gwyn, sub amenințarea cuțitului. Am fost obligat să-l împușc.

– Slavă Domnului că ai fost aici! țipă mama ei. Să chem un doctor pentru Malet?

– Nu e nevoie, spuse Gwyn calmă. Domnul Malet e mort.

Și cu el murise teama legată de ce ar fi putut spune Malet lumii despre ea, de scandalul pe care l-ar fi iscat.

Își dădu, în sfârșit, seama că nu mai era cazul să fie îngrijorată. Nu se gândise, până în acel moment, cât de mult îi dăduse peste cap viața legătura pe care o avusese cu Malet în tinerețe. Se simțea ca și cum o povară i se ridicase de pe suflet.

Deja un grup de servitori se îngrămădea în spatele mamei și al lui Sheridan. Discutau aprins între ei.

Joshua se transformă imediat în maiorul Wolfe și preluă controlul, dând ordine și arătând unde și ce au de făcut.

– Tu, de colo, scoate-l pe John din cămara în care l-a băgat Malet și eliberează-l, ca l-a legat. Tu, de colo, găsește un cearșaf sau ceva cu care să acoperi cadavrul lui Malet. Iar tu vino cu mine!

Trebuie să-i transmit un mesaj lui Lucius Fitzgerald, subsecretarul de la Biroul pentru Război.

Oh, corect. Noul angajator secret a lui Joshua.

Sheridan ridică o sprânceană la auzul tonului de comandant al lui Joshua.

– Ce treabă are subsecretarul Biroului pentru Război cu Malet?

La naiba! Cum putuse să scape așa ceva?

– Malet a fost degradat și dat afară din armată, dar continua să se poarte ca și cum nu s-ar fi întâmplat, răspunse Joshua calm. Subsecretarul mi-a menționat această problemă când am fost la Biroul pentru Război ca să întreb de solda mea de rezervist. I-am spus lui Fitzgerald că îl voi anunța imediat dacă dau de Malet. A încercat să o răpească pe Gwyn. L-am împușcat. Iar acum voi informa Biroul pentru Război în legătură cu ce s-a întâmplat.

Deși Heywood, care era tot ofițer în rezervă, părea ușor sceptic, Sheridan acceptă povestea lui Joshua și făcu semn spre servitori să-i asculte ordinele.

– Ar trebui să trimitem după Thorn, spuse Heywood. Va dori să știe, având în vedere că Gwyn a fost implicată.

– Bineînțeles, zise Joshua. Poți trimite pe cineva să rezolve și asta.

Se întoarse spre mama ei.

– Mătușă Lydia, de ce nu ceri să se servească niște ceai în salon? Îmi imaginez că lui Gwyn i-ar face bine o cană cu ceai.

– Așa e, spuse mama și o luă pe Gwyn de brat ca s-o scoată de acolo.

În mod normal, Gwyn ar fi vrut să fie în mijlocul acțiunii, dar ziua aceea fusese lungă și grea, iar câteva minute liniștite în compania mamei i-ar fi făcut bine. Și simțea că ar fi fost timpul potrivit pentru a o întreba – așa cum sugeraseră și Joshua, și Beatrice – despre experiențele ei cu nașterile.

Imediat ce se instalară în salon, cu ușa închisă și cu ceainicul în fața lor, mama veni și se așeză lângă ea pe canapea.

– Ești bine, draga mea? Nu poate fi ușor să vezi în fața ochilor tăi cum e împușcat un om.

– Sunt bine, mamă. Sau voi fi în curând. Domnul Malet s-a dovedit a fi un individ îngrozitor în mai multe feluri decât îți poți imagina. Crede-mă pe cuvânt când îți spun că Joshua nu a avut altă soluție decât să-l împuște!

– Nu aveam nici o îndoială. Nepotul meu nu este o persoană nesăbuită. Dar ești sigură că nu ai fost rănită?

– N-am fost rănită, mamă, o asigură ea, bătând-o ușurel pe mână. Dar trebuie să vorbesc cu tine despre ceva important.

Mama ei se făcu albă ca varul.

– Jur, Gwyn, nu i-am spus un cuvânt lui Sheridan! Probabil spera același lucru, pentru că *el* a fost cel care l-a menționat primul.

– Despre ce vorbești?

Mama clipi nedumerită.

– Oh, am crezut că vrei să discuți despre posibilitatea ca tu și Joshua să vă căsătoriți.

– Stai puțin! Sheridan speră să mă căsătoresc cu Joshua?

– I-am spus să nu îndrăznească să-ți spună așa ceva, pentru că te enervează foarte tare subiectul, însă el a insistat...

– Nu este vorba despre mine și Joshua! Gwyn făcu o pauză. Ei bine, e adevărat că ne vom căsători, dar...

– Am *știut* eu! exclamă mama, prinzând-o de mâini. Sunt *foarte* fericită!

– Mamă, am nevoie să fii atentă câteva clipe. I-am promis unei prietene că îți voi pune câteva întrebări.

Mama o privi cu suspiciune.

– Ce prietenă?

– Nu contează. Am promis că nu-i voi dezvălui numele.

– Bine, spuse femeia cu precauție. Care e întrebarea?

– Ai pierdut vreodată vreun copil?

– Ce vrei să spui? Când l-am scos la plimbare în parc sau pe mai știu eu unde?

Gwyn oftă.

– Nu. Mă referem la pierderea unei sarcini.

– Oh! Mama păru să se gândească la asta câteva clipe, apoi o privi pe Gwyn cu îngrijorare. Tu și Joshua ați...

– Mamă! țipă Gwyn cu toată indignarea de care era capabilă să se prefacă, știind că avea să îi fie greu să mintă dacă mama ei continua să o chestioneze.

– Stai puțin! Bea a pierdut copilul lui Grey? întrebă femeia pe un ton de parcă i se rupsese inima.

– Nu, mamă! răspunse Gwyn repede.

– Sper că nu e vorba despre Cass și Heywood, continuă mama ei la fel de îngrijorată.

– Sunt căsătoriți doar de o lună, îi atrase Gwyn atenția. Nici n-au avut destul timp pentru așa ceva...

Mama ei ridică o sprânceană.

– Chiar așa? S-au logodit de Crăciun și deja a trecut Paștele. În plus, nu ți se pare ciudat că ea a fost singura din casă care nu s-a trezit din cauza împușcăturii?

– Mamă, nu este vorba despre cineva din familie. Gwyn se temea că discuția avea să se lungească întreaga noapte după cum începuse. Este vorba despre o prietenă măritată, care a pierdut o sarcină și acum se teme că nu va mai putea niciodată să ducă o sarcină până la capăt. Te rog, răspunde-mi la întrebare, ca să știu ce să-i spun.

– Bine atunci. Mi s-a întâmplat să pierd o sarcină, spuse mama cu o privire pierdută. Abia aflasem că sunt însărcinată și eram atât de fericită, pentru că era cu tatăl tău! Știi, dintre cei trei soți pe care i-am avut, el a fost cel pe care l-am iubit cu adevărat.

– Știu, spuse Gwyn, simțindu-și lacrimile în gât.

Thorn și Gwyn aflaseră cu mult timp în urmă că ducele de Thornstock fusese marea iubire a mamei lor. Căsătoria cu tatăl lui Grey, ducele de Armitage, fusese mai mult o prietenie.

– Nu înseamnă că nu mi-a plăcut să fiu căsătorită cu tatăl lui Sheridan și al lui Heywood, continuă mama, dar nu a fost la fel. De aceea pierderea copilului m-a afectat atât de mult.

De ce nu știuse Gwyn niciodată despre sarcina pierdută de mama ei? Dar ideea în sine îi dădea speranță.

– Vrei să spui că eu și Thorn ar fi trebuit să avem un frate sau o soră mai mare?

Mama ei încuviință din cap cu tristețe.

– Eu și tatăl tău am fost devastați când am pierdut copilul. Iar când tatăl tău a murit, înainte ca tu și Thorn să vă fi născut măcar, am crezut că nu-mi voi reveni niciodată.

Își șterse o lacrimă, apoi zâmbi timid.

– Dar după nașterea voastră, când încă sufeream după el, o prietenă mi-a spus că Cerul m-a recompensat cu doi copii după pierderea primului prunc. Și așa m-am gândit și eu după aceea.

– A fost într-adevăr o prietenă foarte bună, spuse Gwyn, mângâind-o pe mână. Încerca să formuleze o întrebare în așa fel încât să nu-i ridice mamei suspiciuni. Deci spui că e posibil să pierzi un copil, dar apoi să rămâi însărcinată din nou și să duci sarcina până la sfârșit fără nici un fel de probleme?

– Posibil? De fapt, se întâmplă chiar foarte des. Am prietene care au suferit și câte două, chiar trei pierderi, dar după aceea au rămas însărcinate și au dat naștere unor copii sănătoși. Nimic nu e sigur când ai de-a face cu mama natură.

– Așa se pare, spuse Gwyn, încercând să-și țină entuziasmul sub control.

În toți acei ani, trăise cu frică. Nu era sigură că putea avea un copil, dar cel puțin știa că era posibil. Și era îndeajuns pentru ea. Sub lumina noilor informații, era dornică să riște.

– Acum, în ceea ce o privește pe această prietenă secretă a ta...

Ușa se izbi de perete, și Thorn năvăli în cameră, oprindu-se doar când ajunse lângă Gwyn.

– Ești bine? Ticălosul ăla ți-a făcut ceva?

– Nu, spuse ea, impresionată de grija lui. Sunt bine, Joshua l-a omorât.

Thorn își trecu degetele prin păr.

– Nu-mi vine să cred că Malet a intrat în casă. Nu mă așteptam la așa ceva!

– Nici eu, rosti Gwyn. Se uită apoi spre mama ei. Mamă, te-ar deranja să ne lași pe mine și pe Thorn să discutăm singuri câteva minute?

– Bineînțeles că nu, draga mea, spuse mama, strângând-o ușor de mână. Vorbim noi două mai târziu.

După privirea plină de subînțeles pe care i-o aruncă înainte de a ieși, Gwyn își dădu seama că mama ei nu avea să se lase până nu afla tot adevărul. Și probabil venise timpul să fie sinceră cu ea. Și să-i spună adevărul și lui Thorn, care era lângă ea.

În momentul în care mama ieși pe ușă, Gwyn spuse:

– Din fericire, Joshua era pregătit pentru acel tip de incident. S-a descurcat admirabil.

– Și credeai că nu ai nevoie de o gardă de corp, comentă Thorn, în timp ce își încrucișa brațele la piept. Ha, ha! Deci am avut dreptate!

– Da, ai avut, spuse Gwyn. În legătură cu *acel* aspect!

Thorn o privi curios.

– Ce vrei să spui?

– În urmă cu zece ani, l-ai plătit pe Malet să plece din Berlin fără mine. Ce te-a determinat să faci acel lucru? A făcut ceva care te-a convins că era necesar?

Expresia lui deveni sumbră. Se lăsă să cadă pe canapea, lângă ea.

– S-a întâmplat acum mult timp, *liebchen*. Și nu suntem fericiți că am intervenit atunci? Omul era un ticălos.

– Da, era. Dar eu tot am nevoie să-mi răspunzi la întrebare. Ce a făcut Lionel ca să iei acea decizie? Sau ai acționat pur și simplu ca un arogant, plin de tine?

Thorn oftă.

– Un prieten m-a avertizat că Malet îi sedusese verișoara. Pur și simplu i-a distrus reputația, apoi a refuzat să o ia de soție. Spre deosebire de tine, ea nu avea zestre, deci nu i-ar fi fost de folos lui Malet decât în pat, explică el, privind-o în ochi. Din câte înțeleg, din cauza aceluiași gen de comportament a fost dat afară din armată câțiva ani mai târziu.

Informația nu o surprinse pe Gwyn.

– Deci de ce nu mi-ai spus ce ai aflat? Dacă mi-ai fi povestit tot ce făcuse, poate că te ascultam și rupeam de bună voie orice legătură cu el. În schimb, ai presupus că sunt prea proastă ca să-ți înțeleg logica.

Thorn păru șocat.

– Nu a existat niciodată vreun moment în care să te consider proastă. Cum poți să te gândești la așa ceva?

– Pentru că ai acționat fără să mă consulți. Și asta înseamnă că nu ai încredere că gândesc la fel de logic și de rațional ca tine.

– Erai îndrăgostită. Nimic nu e rațional sau logic când ești îndrăgostit. Mă așteptam să reacționezi ca oricine altcineva aflat în acea situație. Inclusiv ca mine.

Gwyn clipi nedumerită.

– Tu ai fost vreodată îndrăgostit?

– Doar o singură dată. Și s-a dovedit a fi o greșeală. Deci, crede-mă, am plătit cu vârf și îndesat pentru aroganța mea, oftă el. Și de ce crezi că e așa de greșit ceea ce am făcut? La urma urmei, încercam doar să te protejez.

Acum era șansa ei. Să-i spună cum o sedusese Lionel. Și cum acțiunile propriului ei frate o făcuseră să trăiască luni întregi în teroare, speriată că el avea să afle că era însărcinată. Și cât de mult se detestase pentru îl lăsase pe Lionel să profite de ea!

Însă toate acelea se întâmplaseră deja în momentul în care Thorn îl plătise pe Lionel să plece, deci rezultatul ar fi fost același. Sau mai grav. Reputația ei ar fi fost distrusă, așa că ar fi fost obligată să se mărite cu Lionel. Se putea să fi pierdut oricum sarcina. Iar Lionel i-ar fi risipit zestrea și i-ar fi făcut viața mizerabilă.

Cât despre șantaj, la urma urmei, dacă nu ar fi existat, nu l-ar fi câștigat pe Joshua, dragostea vieții ei.

Deci poate că mama ei avea dreptate. Era timpul să lase trecutul în urmă. Dacă îi spunea lui Thorn prin ce suferințe trecuse, nu ar fi făcut decât să-l facă să se simtă și mai vinovat decât se simțea deja. Și cu siguranță nu ar fi schimbat nimic din ce se întâmplase în trecut.

Îi zâmbi fratelui geamăn.

– Singurul lucru greșit pe care l-ai făcut a fost că nu ai avut încredere să-mi spui ce știai despre Malet și nu m-ai lăsat să iau singură o decizie. Dar ai dreptate. Eram îndrăgostită. Așa că era foarte posibil să ignor ce mi-ai fi spus. Așa că te iert.

Thorn o privi surprins.

– Vorbești serios? Chiar mă ierți cu adevărat?

– Chiar te iert. Mi-aș fi dorit doar să nu-mi fi luat atât de mult.

Spre surprinderea ei, el se repezi spre ea și o îmbrățișă atât de strâns, încât Gwyn avu impresia că avea s-o lase fără aer.

– Mi-a fost dor de tine, îi șopti el la ureche. Nici nu ai idee cât mi-ai lipsit! Tu mă înțelegi mai bine decât oricine.

– Și tu mi-ai lipsit, spuse ea și își dădu seama că era cât se poate de adevărat. Îl împinse puțin, ca să-i poată cuprinde capul în mâini. Dar, dacă mai încerci vreodată să plătești vreun pretendent ca să mă lase în pace, te voi strânge de gât. Vorbesc serios.

El râse, apoi o luă de mâini.

– Mă îndoiesc că mă voi mai lovi de această situație vreodată. Sau încerci cumva să-mi spui că încă te codești să-l accepți pe maior?

Ea se uită la el șocată.

– Cum de știi despre maior?

– Am uitat cumva să-ți menționez că a venit să mă vadă mai devreme, în seara asta? Era absolut furios pentru că nu i-am spus despre trecutul tău cu Malet. Mi-a spus exact așa: „M-aș fi descurcat mai bine în misiunea mea dacă aș fi avut această informație crucială".

– Și probabil avea dreptate. Dar asta nu explică faptul că știai că maiorul m-a cerut în căsătorie.

El se ridică de pe canapea.

– Te rog să-ți amintești că mi-ai zis că mă ierți!

Gwyn se ridică și ea de pe canapea, fără să-l slăbească din priviri.

– Thorn, ce ai făcut?

– L-am întrebat dacă trebuie să-l plătesc și pe el ca să te lase în pace.

– Spune-mi că n-ai făcut așa ceva!

Fața lui Thorn se umbri.

– De ce? Crezi că ar fi acceptat?

– Bineînțeles că nu. Chiar sunt surprinsă că nu ți-a băgat oferta pe gât.

Thorn zâmbi malițios, în timp ce se îndrepta spre ușă.

– Mi-a spus că n-am decât să încerc, însă nu-mi va plăcea rezultatul. Deschise ușa. Acum hai, surioară! Să mergem să vedem ce s-a întâmplat cu viitorul tău soț.

– De unde știi că am acceptat? întrebă ea în timp ce îl urma.

– Pentru că sora mea, oricine ar fi ea, poate vedea că omul e o partidă bună.

Gwyn pufni.

– Mă bucur că recunoști.

– Nu mă înțelege greșit. Tot voi insista pentru un contract de căsătorie solid.

– Poți să insiști pentru absolut tot ce dorești, spuse ea zâmbind. A spus că nu vrea banii mei.

Asta îl puse pe Thorn pe gânduri.

– Nici un ban?

– Nimic, rosti Joshua din spatele lui, făcându-l pe Thorn să tresară speriat. Doar dacă vom avea copii, iar atunci pot fi păstrați pentru ei. Joshua se uită peste umărul lui Thorn la Gwyn, care încă zâmbea. Vino, draga mea! Aș vrea să-ți prezint pe cineva. În timp ce ea i se alătura, Joshua îi șopti: Aceasta va fi probabil singura ocazie în care vei avea de-a face cu Fitzgerald, exceptând, bineînțeles, evenimentele sociale, așa că întreabă-l tot ce vrei!

– A venit așa de repede? întrebă ea mirată, în timp ce se apropiau de salonul din spate.

– Întreabă-l pe *el,* nu pe mine.

– Am înțeles ce ai vrut să spui. Numai că... Ei bine, când ai spus că ai primit o slujbă, nu am înțeles că...

– Că e atât de importantă? Sincer, nici eu. Dar am avut un cadavru în salonul familiei tale. Iar familia ta este una importantă, ca să nu mai vorbim că tatăl tău vitreg a fost ambasador înainte să devină duce.

Avuseseră un cadavru?

Când ajunseră în dreptul salonului unde se întâmplase totul, Gwyn observă șocată că trupul lui Lionel dispăruse. Mai erau pete de sânge pe perete, dar sângele de pe podea și de pe masă fusese curățat.

– Domnule Fitzgerald, spuse Joshua, permite-mi să ți-o prezint pe logodnica mea, Lady Gwyn Drake. Gwyn, acesta este domnul Lucius Fitzgerald, subsecretarul Biroului pentru Război.

Logodnică. Ce cuvânt minunat!

Domnul Fitzgerald se înclină și luă mâna pe care i-o întinse, în timp ce se salutau.

– Înțeleg că e cazul să vă adresez felicitări, spuse Fitzgerald. Ați ales deja data și locul pentru nuntă?

Gwyn izbucni în râs.

– Maiorul Wolfe m-a cerut de curând în căsătorie, iar eu abia am acceptat, așa că nu am stabilit încă data și locul. Și vă rog să ne scuzați pentru că v-am chemat aici atât de târziu în noapte.

– Sunt obișnuit, spuse Fitzgerald. Prin natura slujbei mele, trebuie să fiu la dispoziție la cele mai ciudate ore.

Și pentru că îl luase pe Joshua în serios în privința întrebărilor pe care i le putea pune subsecretarului, Gwyn continuă:

– Același regim i se va aplica și soțului meu?

– Mă tem că da. E vreo problemă?

– Bineînțeles că nu. Sunt mândră de orice ar face pentru a-și servi țara. Gwyn închise ușa salonului. Și presupun că nu-mi puteți spune cu ce se va ocupa.

– Mă tem că nu, zise Fitzgerald. Și nici el nu vă poate dezvălui.

– Înțeleg. Deci nu pot să spun nimănui că lucrează la Biroul pentru Război?

– Nu. Oficial, este un ofițer decorat în rezervă, care se întâmplă să fie nepotul unui duce și soțul fiicei unui duce. Deși vor fi situații în care rolul său nu va fi nici unul dintre cele menționate.

– Deci va fi spion, spuse ea.

– N-am zis așa ceva, protestă Fitzgerald.

Îl auzi pe Joshua, care era undeva în spatele ei, cum încerca să-și stăpânească râsul.

Când Gwyn îl fulgeră cu privirea, Joshua spuse:

– Mă tem că ți-ai găsit perechea. Amândurora vă place să păstrați secrete și să dați răspunsuri enigmatice.

– Deja mi-am întâlnit perechea în această privință. Și sunt pe punctul de a mă căsători cu ea, îl puse Gwyn la punct. Se întoarse spre Fitzgerald. Spuneți-mi, domnule, munca lui va fi periculoasă?

– Nu mai periculoasă decât războiul în care logodnicul dumneavoastră dorea să se întoarcă.

– Nu prea mă ajută răspunsul acesta, protestă ea. Dar cu cadavrul domnului Malet ce s-a întâmplat totuși? Trebuie să spun *ceva* familiei mele ca să explic prezența dumneavoastră aici.

Când surprinse o undă de amuzament în ochii lui Fitzgerald, își dădu seama că omului îi plăcea discuția.

– Spuneți-le că Biroul pentru Război se ocupă de orice investigație care implică ofițerii. Ceea ce chiar este adevărat.

– Oh, nu am știut, rosti ea cu un zâmbet sfios. Deci *nu* ar trebui să le dezvălui că domnul Malet le-a vândut francezilor importante documente guvernamentale, iar dumneavoastră sunteți aici pentru a le recupera? Când văzu că Fitzgerald îi aruncă o privire alarmată lui Joshua, se simți obligată să explice. Domnul Malet a fost foarte vorbăreț cât mi-a ținut cuțitul la gât.

– Ah, înțeleg acum, spuse Fitzgerald. Lady Gwyn, dacă nu vă supărați, ar trebui să plec. Mai am câteva lucruri de rezolvat în legătură cu incidentul care a provocat moartea domnului Malet.

– Și spionajul lui pentru partea franceză.

Joshua se aplecă și îi șopti:

– A înțeles de prima dată că ești la curent, draga mea. Nu e nevoie să mai răsucești cuțitul în rană.

Domnul Fitzgerald izbucni în râs.

– Din câte văd, voi doi veți face un cuplu formidabil. Mă bucur că sunteți de partea noastră.

După ce ieși subsecretarul, Joshua închise ușa în urma lui, apoi se apropie ca să o ia pe Gwyn în brațe.

– Cred că l-ai cucerit pe Fitzgerald. Deși nu sunt surprins. Pe unde te duci, bărbații se îndrăgostesc într-o clipă de tine.

– Tu, domnul meu, știi exact ce trebuie să-i spui unei femei.

– Am avut o profesoară excelentă în această privință. O sărută tandru, dar scurt. Presupun că nu mai putem zăbovi mult aici cu ușa închisă. S-ar putea să se iște un conflict cu familia ta. Ar trebui să mergem să ne anunțăm logodna.

– Te-ai gândit prea târziu. Deja i-am spus mamei, ceea ce practic înseamnă că informația a ajuns în ziarul *Times*.

El râse cu poftă.

– Ce ai mai vorbit cu mama ta cât timp noi eram ocupați să scăpăm de cadavru?

– Am întrebat-o despre pierderea sarcinii. Mi-a spus că a pierdut un copil înainte să rămână însărcinată cu mine și cu Thorn. Și că nu e neobișnuit pentru o femeie să sufere o astfel de pierdere, apoi să rămână din nou însărcinată și să nască un copil perfect sănătos.

El îi cercetă cu atenție chipul.

– Deci să îndrăznesc să sper că ești dispusă să riști și să faci un copil cu mine?

– După ce m-am temut pentru viața ta – și pentru a mea –, nu-mi mai este teamă să risc nimic. Ea se îndreptă spre ușă. Chiar mă gândeam că te-aș putea ajuta și cu munca ta.

– Nu! rosti el ferm în timp ce deschidea ușa.

– M-ai putea învăța să trag – cu pistolul, ca să fim clari – și aș putea să-ți dobor de la distanță inamicii.

– Dumnezeule, sub nici o formă!

– Bine. Atunci mă mulțumesc să trag în ei cu săgeți.

– Nu vei trage în nici un fel.

Ea se prefăcu supărată.

– Nu știi să te distrezi deloc, domnule.

– Din fericire, pentru asta te am pe tine, draga mea. Tu mi-ai readus bucuria de viață. O învălui cu o privire plină de dragoste. Așa că formăm cuplul perfect.

– În sfârșit, spuse ea, ceva cu care amândoi suntem de acord.

Epilog

Septembrie 1809

Joshua nu-și putea da seama ce căutau el și soția lui în fața casei unui străin. Gwyn îi spusese că voia să-i arate ceva. Dar, înainte să-l aducă acolo, el aproape că se temuse că era vorba de un concurs de tras cu arma.

Avea o presimțire că fratele ei geamăn o învățase să tragă cu pistolul, în ciuda protestelor lui Joshua. Dar trebuia să admită că acele proteste deveniseră din ce în ce mai slabe după ce se gândise la cât de aproape fusese Malet să o ucidă în urmă cu cinci luni. În plus, de câte ori încerca să-și prezinte obiecțiile în fața familiei ei, Beatrice imediat îi spunea că era ipocrit, pentru că pe *ea* o învățase să tragă cu pistolul.

Însă locul în care se aflau în acea zi era doar o casă oarecare din Mayfair.

Apoi își dădu seama.

– Ah, am venit ca să admiri arhitectura. Deci e încă una dintre *acele* ieșiri.

Gwyn își puse mâinile în șolduri.

– Ce vrei să spui cu încă una dintre *acele* ieșiri?

– Știi tu... Când mă iei cu tine în oraș ca să admirăm *scheletele* clădirilor, așa cum le spui tu. Deși, sincer să fiu, pentru mine clădirea asta arată ca toate celelalte din cartier, doar că e o idee mai mare.

– Îți place? întrebă Gwyn cu viclenie.

– Am mai trecut prin asta, draga mea. Știi că nu pot face diferența între o fereastră cu cercevele duble și una cu o cercevea simplă. Mă pot uita la o navă și îți pot spune imediat ce viteză poate prinde, câte tunuri duce și ce greutate are, dar îndrăznesc să spun că nici una din aceste informații nu ți-ar fi de folos.

– Nu prea. Dar tot aș dori să știu dacă îți place cum arată casa aceasta, în general.

– E destul de atrăgătoare, presupun. De ce? Ce anume admirăm de data aceasta?

– Totul, răspunse ea enigmatic.

Gwyn urcă pe scările din fața casei și bătu cu putere în ușa de la intrare.

– Gwyn! șuieră el. Ce faci?

– Îl cunosc pe proprietar, spuse ea și îi făcu semn să o urmeze.

El începu să urce scările, cu bastonul în mână.

– Bine. Dar să știi că pentru mine să mă uit la arhitectura din interior e la fel de plictisitor ca atunci când o privesc pe cea de la exterior.

Joshua abia ajunsese la jumătatea scărilor, când ușa se deschise, iar un domn o invită pe Gwyn înăuntru, apoi așteptă ca Joshua să o urmeze.

– Pe aici, domnule maior, spuse bărbatul.

Se părea că erau așteptați. Cum altfel i-ar fi știut acel individ rangul? Dar, când trecu pragul, Joshua își dădu seama că nu intrase în casa unui străin. Locul era gol – nu avea nici mobilă, nici tablouri, nici vaze – nimic.

– Ce crezi? întrebă Gwyn din nou.

Observă că și bărbatul care îi lăsase în casă părea să aștepte un răspuns la acea întrebare.

Era prea mult. Joshua voia să lămurească imediat acea situație.

– Ne puteți scuza o clipă pe mine și pe soția mea? îi spuse el individului.

Omul se înclină și apoi plecă spre scara interioară, despre care până și Joshua putea spune că era impresionantă.

– Așa, Gwyn. Despre ce este vorba?

Ea înghiți în sec.

– Ei bine, știu că ai spus că nu vrei nici un ban din zestrea mea, că o pot păstra pentru copiii noștri, iar în cazul în care nu avem copii, o pot cheltui pe ce îmi place. Dar m-am gândit că acesta ar fi un mod bun de a investi banii în viitorul lor. Și că ar fi și...

– Ce ar fi? întrebă el.

– Ar fi și un loc plăcut în care să trăim.

Lui îi luă câteva clipe să înțeleagă ce încerca ea să-i spună.

– Ai *cumpărat* casa aceasta ca să locuim în ea?

– Nu încă, spuse ea repede. Dumnezeule, doar nu crezi că aș cumpăra o casă fără să te consult! Nici măcar eu nu pot fi atât de zăpăcită. Dar am observat că nu ai mai fost în largul tău la reședința Armitage de când ai aflat că persoana care îi oferea informații lui Malet despre mișcările noastre a fost unul dintre servitori.

– Ar fi trebuit să-l împușc și pe servitor, bombăni Joshua, având în vedere că tot el l-a lăsat pe Malet să intre în casă prin bucătărie în seara aceea când ticălosul aproape că te-a omorât.

– A fost un lucru bun că *nu* l-ai împușcat pe servitor. Aș spune că Fitzy nu ar fi fost de acord și, cu siguranță, nu s-ar fi ocupat să scape de cadavru.

Joshua o privea cu seriozitate, deși abia se abținea să nu izbucnească în râs.

– Într-o bună zi, o să-i spun șefului meu Fitzy în față, iar eu o să-mi pierd slujba.

– Nu fi absurd! spuse ea, fluturându-și mâna. Fitzy ți-a mărit deja de două ori salariul *secret*. E clar că te consideră valoros. Îl fixă cu privirea. Dar ai schimbat subiectul. Ideea e că...

– Vrei să cumperi această locuință, ca să avem un loc al nostru.

Ea se uită la el.

– Ei bine, *da*. Acum are un preț convenabil, dar nu știu cât va rămâne așa.

– Și presupun că zestrea ta va acoperi mobila și restul.

Un zâmbet enigmatic îi înflori pe buze.

– Așa ar trebui. Va acoperi și alte lucruri, cum ar fi o trăsură și servitori. Se îndreptă spre el și îl apucă de mână. Dar, dacă nu-ți place ideea, spune-mi, și ne vom întoarce la a fi, cum ai zis tu, spectatori ai vărului tău.

– Cum aș putea rezista când pui problema așa? zâmbi el.

Ochii ei se măriră de emoție.

– Vorbești serios? E adevărat?

– Am vrut să spun că voi lua ideea în considerare. Dar mai întâi aș vrea să știu toate detaliile financiare, ca să fiu sigur că nu mănânci cifrele ca să obții ce vrei.

– Eu? Să măsluiesc cifrele? Niciodată!

– Corect. Ce mi-o fi venit să insinuez așa ceva? El clătină din cap, conștient că acela n-ar fi fost un argument cu care avea șanse

să câștige. Și mai vreau să văd fiecare colț din casă înainte chiar să ne gândim să facem o ofertă.

– Dar bineînțeles! Tocmai de aceea suntem aici, la urma urmei, îl asigură ea.

În următoarele două ore, ea îl plimbă prin toată casa, arătându-i camerele, bucătăria impresionantă care avea un cuptor nou, dar și grădina din spate. Singurul loc rămas nevizitat erau apartamentele servitorilor, pentru că Gwyn spuse că toate arătau la fel.

Joshua îi puse întrebări bărbatului pe care inițial îl crezuse proprietar, dar de fapt era doar agentul care se ocupa de vânzarea casei. Apoi o întrebă pe Gwyn de ce îi plăcea *ei* acea casă.

Când terminară cu turul locuinței, ea întrebă nerăbdătoare:

– Deci, ce crezi?

– Cred că ni s-ar potrivi foarte bine.

Ea țipă de bucurie și îi sări în brațe, apoi îi acoperi fața cu sărutări.

– Speram că vei spune asta! exclamă ea fericită, apoi îi făcu semn cu mâna agentului, iar acesta dispăru undeva pe hol.

Joshua tocmai se pregătea să o sărute mai apăsat, când un alai format din cele două familii ale lor năvăli în cameră.

– Dumnezeule, ce căutați aici? îi luă el la rost.

– Două ore, Joshua?! exclamă mama lui Gwyn în timp ce își scutura mânecile. Am stat în apartamentele servitorilor timp de *două ore*. Cât *timp* îți ia ca să te decizi unde vrei să trăiești?

– Trebuie să fiu de acord cu mătușa Lydia, interveni Beatrice. Erau păianjeni în camerele acelea, iar mie nu-mi plac păianjenii!

– Era *doar* un singur păianjen și l-am omorât pentru tine, spuse Greycourt. Nu-mi vine să cred că o femeie așa de curajoasă ca tine se poate speria la vederea unui păianjen.

– Cel puțin tu ai avut ceva pe care să stai, se plânse Thornstock, în timp ce își scutura praful de pe pantaloni. Poate fi obositor să aștepți două ore sprijinit de un perete.

– Timp în care ai băut șampanie, Thorn, spuse Sheridan. Nu știu de ce a fost atât de neplăcut pentru tine. Mie mi-a plăcut șampania.

Gwyn îi fulgeră cu privirea.

– Șampania era ca să sărbătorim!

– Deci erai atât de sigură că voi fi de acord? întrebă Joshua amuzat, văzând-o pe Gwyn cum se înroșește.

– Bineînțeles că nu eram, spuse ea. Dar voiam să fiu pregătită în caz că acceptai.

Thornstock veni spre Joshua și îl bătu pe umăr.

– Zi-mi când ești gata să ne uităm la partea financiară. După cum i-am spus lui Gwyn, se poate cumpăra sau se poate închiria. Nu-mi pasă ce variantă alegeți atât timp cât vă decideți repede. Mai am două persoane care sunt gata s-o închirieze dacă voi nu vreți.

– Stai puțin, spuse Joshua, întorcându-se spre Gwyn. *Fratele* tău e proprietarul acestui loc?

Ea zâmbi timid.

– Am... am vrut să te uiți la casă fără să te simți obligat, asta-i tot. Și am *precizat* că îl cunosc pe proprietar.

– Stai să văd dacă înțeleg, surioară, spuse Greycourt. Maiorul Wolfe a zis că vrea zestrea ta doar dacă o păstrezi pentru copii. Așa că îți folosești dota ca să cumperi acest loc ca investiție pentru copiii voștri și îl cumperi de la fratele tău, cel care trebuie să furnizeze banii pentru zestrea ta, dar își ia banii înapoi în același timp.

Gwyn făcu o grimasă, apoi încuviință din cap.

– Asta cam așa este. Presupunând că vom cumpăra, nu vom închiria.

Toată lumea izbucni în râs, iar Joshua clătină din cap.

– Sunteți toți nebuni, mormăi el. Și vă rog să nu vă mai bazați pe ascunzătoarea voastră din apartamentele servitorilor din nou. După cum o cunosc pe Gwyn, are de gând să-i instaleze acolo chiar pe servitori.

Apoi toți începură să vorbească în același timp, împărtășind cu Gwyn impresiile despre casă și felicitându-l pe Joshua – pentru ce, nu prea știa, pentru că el nu avusese nimic de spus în alegerea casei. Dar trebuia să admită că locul era ideal: se putea strecura ușor pe stradă prin spate fără să fie văzut de nimeni, nici măcar de servitori. Erau destule camere pentru a crește acolo o familie, dar nu atât de multe încât să nu-și permită prețul ei.

– Apropo, Wolfe, spuse Thorn, ai reușit să afli dacă Malet a fost cel care l-a plătit pe acel individ în Cambridge, ca să slăbească șuruburile de la trăsură?

– A zis că n-a fost el, spuse Joshua.

– Și cred că nu a mințit, interveni Gwyn. Părea confuz când l-a acuzat Joshua.

Thornstock și Sheridan schimbară priviri cu Greycourt. Joshua se duse la Beatrice și îi șopti ceva la ureche.

Sora lui încuviință din cap, apoi se îndreptă către mătușa Lydia.

– Trebuie să-ți arăt grădina. Nu cred că ai avut ocazia să o vezi, îi spuse Beatrice.

– Așa este, rosti mătușa Lydia. E o idee grozavă, Bea, mulțumesc!

După ce plecară, Thornstock se uită spre Gwyn, dar aceasta îl puse la punct înainte să apuce să deschidă gura.

– Nu accept să mă trimiteți cu celelalte doamne. Am fost și eu *acolo* când străinul acela a umblat la trăsură. Sunt la fel de îngrijorată precum frații mei în legătură cu ceea ce s-a întâmplat.

– Bine, spuse geamănul ei.

Thorn se întoarse apoi spre ceilalți.

– Luăm în considerare faptul că tații noștri au fost toți uciși, iar asta ar avea legătură cu mama. Dar, când cineva încearcă să ne omoare pe mine, pe mama, pe Gwyn, ca să nu-l mai menționez pe Joshua, lucrurile se complică.

– Sau a fost vreun răufăcător căruia nu-i păsa cine ar fi putut fi rănit, spuse Joshua. Deci tot ar avea o legătură cu mama voastră. Întrebarea pe care ar trebui să v-o puneți este pe cine a supărat ea sau familia voastră atât de tare?

– Joshua are dreptate, spuse Greycourt. Și nu numai familia aceasta, ci și familia lui Beatrice și a lui Wolfe. Oricine ar fi ucigașul, acesta a aranjat în așa fel încât Wolfe să fie bănuit de asasinarea lui Maurice.

– Ar fi putut face asta doar ca să nu fie bănuit el, spuse Joshua.

– Sau ea, punctă Gwyn. Când frații ei o priviră sceptici, adăugă: Ce e? Și femeile pot fi ticăloase.

– Are dreptate, rosti Joshua. Ar putea fi vorba de tâlhari care intenționau să ne jefuiască după ce avea loc accidentul. Joshua văzu că mama lui Gwyn și Beatrice tocmai se întorceau. Hai să facem așa. Mă voi interesa prin Londra, să văd dacă pot afla mai multe după ce vă întoarceți la moșie. Apoi vă voi spune ce am aflat.

– Sună bine, spuse Thorn, apoi îi strânse mâna lui Joshua. Mulțumesc!

Chiar atunci intră mama lor în cameră.

– Sunt atât de fericită să văd că voi doi ați devenit prieteni! Sunt convinsă că această casă vă va face să fiți și mai apropiați.

Joshua spera sincer că așa avea să fie. Thorn se dovedise altfel decât îl crezuse Joshua, iar acest lucru era încurajator. În plus, Gwyn își iubea fratele. Așa că Joshua ar fi trebuit ca măcar să încerce să-l *placă*.

Unul câte unul, oaspeții lor anunțară că erau gata de plecare. Pe drumul spre ieșire, alături de Grey, Beatrice se opri, îl sărută pe Joshua pe obraz și îi strecură ceva în buzunarul hainei.

Când rămaseră doar ei doi, Gwyn se duse la Joshua și îl luă de braț.

– Vreau să-ți mai arăt ceva sus, la etaj.

Urcară scările împreună, iar când ajunseră în capăt, ea se îndreptă spre cea mai apropiată ușă.

– Am văzut deja camera copiilor, draga mea.

– Știu. Dar nu puteam să-ți spun prea multe despre ea în prezența agentului.

– Ah!

Intră cu ea în camera care dădea în altă încăpere ce putea fi folosită drept sală de studiu sau dormitor pentru guvernantă.

Gwyn își puse mâinile pe pântec.

– Nu știu dacă ai observat, dar...

– Vom avea un copil.

Ea îl privi uimită.

– Deci ai *observat*.

– Bineînțeles că am observat. Chiar credeai că nu mi-am dat seama că ți s-au umflat sânii sau că verși tot micul dejun după ce mănânci? Sunt atent, iubirea mea! La tot, dar în special la tot ce te implică pe *tine*.

Gwyn zâmbi, strălucind de fericire.

– De ce nu ai spus nimic?

– Sincer? Nu știam ce să spun. Ți-am dat timp ca să-mi spui tu. Nu știam ce simți în legătură cu sarcina.

– Sunt în culmea fericirii. Am mers la o moașă recomandată de Lady Hornsby. M-a examinat și mi-a spus că nu vede nici un motiv pentru care nu aș da naștere unui copil perfect sănătos. Și mi-a mai spus că, dacă ar fi să pierd copilul, nu înseamnă că nu voi putea avea altul.

– Ți-a spus în câte luni ești însărcinată?

– A spus că probabil în cinci luni. Se pare că prima dată e cu noroc.

– Cinci luni. Ăsta e semn bun, nu-i așa?

– Da, ea crede că e semn bun.

Joshua simți cum îi saltă inima de bucurie.

– De ce nu mi-ai spus până acum?

– În primul rând, pentru că nu eram sigură. Apoi am mers la moașă. Deja discutam cu Thorn despre posibilitatea de a cumpăra sau de a închiria această casă. Așa că am vrut să aștept ca să fiu sigură că acest lucru se va întâmpla. Voiam să te surprind. Îl mângâie pe obraz. Dar se pare că am așteptat mai mult decât era cazul.

– Cum poți fi atât de prostuță? Tu mă surprinzi în fiecare zi. M-ai surprins când ai acceptat să fiu garda ta de corp. M-ai surprins prima dată când ai răspuns la sărutul meu. Și m-ai șocat cu totul când ai acceptat să te căsătorești cu mine. Eu sunt cel care ar trebui să încerce să te surprindă.

Scoase din haină trandafirul pe care Beatrice îl culesese pentru el din grădină și i-l oferi.

– Când am făcut turul acestui loc, am remarcat un tufiș exotic de trandafiri. Mai toți își pierduseră deja petalele, cu excepția acestuia. E un trandafir de septembrie. La fel ca tine, rezistă la bine și la greu, pentru a putea înflori triumfător mai târziu.

– Oh, Joshua, spuse ea cu tandrețe, cred că începi să te pricepi la a spune lucruri poetice! Trandafirul mă descrie perfect. Își prinse trandafirul în funda bonetei ca să-l poată trage pe Joshua mai aproape. Dar la fel de bine te descrie pe *tine*. Eu cred că, atât timp cât stăm împreună, vom înflori iar și iar, pentru totdeauna.

O sărută. Apăsat, lung și adânc. Avusese dreptate, la urma urmei: ea avusese o mulțime de pretendenți în Londra dintre care putea alege. Dar îl alesese pe *el*, slavă Cerului!

Nu mai era burlacul.